॥ तेरापंथी श्रावकोना ॥

॥ सामायक पडिक्कमणा ॥

(अर्थ सहित.)

तथा

स्तवन, सज्झाय, लावणी वगेरे ग्रंथ ८७ तथा
अणकंपारी ढाल ९ तथा साधारा आचारकी
ढाल ४ तथा रामजीकृत, भीखुस्वामीनुं
चरित्र १२ ढाल तथा नवपदार्थना
तेर द्वोआर वगेरे.

छपावी प्रसिद्ध करनार.
कोठारी कसलचंद नीमजी.
मुकाम. मुंवाइ.

आवृत्ति २ जी. प्रत १०००

संवत १९६९ सने १९१३

किम्मत १—४—०

अमदावादमां.

धी रत्नसागर प्रिन्टींग प्रेसमां शा. अमरतलाल

जेशींगभाइए छाप्युं.

अनुंक्रमणिका

साधमार्गी तेरापंथी श्रावकोनुं

सामायक पडिक्कमण अर्थसहित.

अथ श्री नवकार तथा तिखुतो लिख्यते.

नमो अरिहंताणं=नमस्कार होजो अरिहंतदेवने.

नमो सिद्धाणं=नमस्कार होजो सिद्धभगवाननें.

नमो आयरियाणं=नमस्कार होजो आचार्यजीने.

नमो उवझायाणं=नमस्कार होजो उपाध्यायने.

नमो लोए=नमस्कार होजो लोकने विषे.

सव्वसाहुणं=सर्व साधु साधवीने.

तिखुतो आयाहिणं=त्रणवार, आदान एटले बे हाथ जोडीने जमणा कानथी डावा कान सुधी.

पयाहिणं=प्रदक्षिणा करीने.

वंदामी=वांदु छुं, पगे लागु छुं.

नमंसामि सक्करेमि=नमस्कार करुंछुं, सत्कार दउछुं.

सम्माणेमि कल्याणं=सन्मान दउछुं, कल्याणकारी.

मंगलं देवयं चेइयं=मंगलकारी धर्मदेवसमान ज्ञानवंत.

पज्जुवासामि=सेवा भक्ति करुंछुं. मन वचन कायाए.

आज्ञा मागवी.

श्री मंदरस्वामी आदे जघन तीर्थंकर २० उत्कृष्टा १६० तथा धर्माचार्य पूज्य श्री माणेकलालजी आदे जघन २००० क्रोड उत्कृष्टा ए००० क्रोड.

द्रव्यथकी धारणाप्रमाणे पच्चख्काण, क्षेत्रथकी धारणा प्रमाणे पच्चख्काण, कालथकी १ मूरत, भावथकी राग द्वेषरहित उपयोगसहित, गुणथकी संवरनिरजरा ॥

करेमिभंतेनो पाठ लिख्यते.

करेमि भंते=करुंछुं, हे पुज्य माहाराज.

सामायं सावजजोग=समतारुप सामायक पापना जोग.

पच्चखामि जाव नियम=त्याग करुंछु त्यां सुधी नि० म-
 र्यादा करी त्यां सुधी.

पज्जुवासामि=सेवा भक्ति करुंछुं.

दुविहं तिविहेणं=बे करणे करी, त्रण जोगे करी.

नकरेमि नकारवेमि=न करुं (पाप) न करावुं.

माणसा वयसा कायसा=मनेकरी वचनेकरी कायाएकरी.

तस भंते पडिक्कमामि=ते भं० हे पुज्य पापथी निवर्तुछुं.

नंदामि ग्रहामि=निंदुछुं, गुरुनी साखे ग्रहुछुं.

अप्पाणं वोसरामि=पापकारी आत्माने तजुं छुं.

* सामायक मांहे मुहुर्तघालणा हुवे ते जावनेम क

ही आगलघालणो पछे पछुत्तासामीथकी जाव वोसरामी लग पाठ कही सामायक पचखवो. कोटीधारणा प्रमाणे

अथ सामायक करवानी विधि लिख्यते.

प्रथम नवकार पूरो कही पछे तिखुतानो पाठ पछे श्रीमंदरस्वामी आदे तथा धर्माचार्य्य आदेनी आज्ञा मागी द्रव्य क्षेत्र काल भाव गुणनी धारणा करी करेमि भंतेनो पाठ संपूर्ण कहेवो पछे इरियावहि तसुत्री कही इरियावहीनो काउस्सग करी प्रगट लोगस्स संपूर्ण कहेवो पछी नमोत्थुणो त्रण गणवा. प्रथम नमोत्थुणो जाव संपत्ताणं, बीजो नमोत्थुणं जाव संपाविउकामस्स, त्रीजो नमोत्थुणं धर्माचार्यने जथाजोग कही भणवो, सांभलवो, काउस्सग्ग करवा वगेरे धर्मध्यान करवां.

अथ सामायक पारवानी पाटी लिख्यते.

नवमा सामायक वरतके विखे, जे कोइ अतिचार लाग्यो होय ते आलवं, सामायकमें मन वचन कायाना जोगें पाडवा ध्यान परिवरताव्यो होय, सामायकमें समता नइ कीनी होय, अणपूगी पारी होय, पालतां वीसारी होय, मन वचन कायाना दोष लाग्या होय, तस्समिच्छामि दुक्कडं ॥ ५ ॥

सामायक समकायेणं=समतारूप सामायक, कायाए दो
पीत थइ.

फासियं पालियं=स्पर्श कर्यो, पाली होय.

सोहीयं तीरीयं=शुद्ध न होय, मरजादा बांधी ते न पाली होय.

कितियं=कीरतन न कीधा होय.

आराहीयं आणाए=आराधना न करी आज्ञाथी.

अणुपालीयं न भवइयं=पाली न होय, सामायक न थइ होय.

तस्स मिछामि डुक्कडं=जे दोष लाग्यो होय ते निष्फल थाउ. इतो कही सामायक पालवी.

॥ इति सामायक समाप्त. ॥

इछामि पडिक्कमिउं=इछुं छुं, वांछुं छुं, पाप थकी निवर्तुं छुं.

इरियावहियाए=पंथने विषे, वाटे वहेतां.

विराहणाएगमणागमणे=दुख दीधुं होय, जातां आवतां.

पाण कमणे बीय कमणे=प्राणी, जीव कचर्यो होय, बीज कचर्यो होय.

हरिय कमणे=वनसपति, लीलोत्तरी कचरी होय.

उस्सा उत्तिंग=झाकल, गार, कीडीयारुं.

पडंग दग मट्टी=पंचवरणी लील फुग काचुं पाणी माटी.

मक्कडा संताणा=करोडियाना पड, करोडियाना जाल.

संकमणे जेमेजीवा=ए सर्वने कचरया होय, जे में जीवने.

विराहिया एगंदिया=विराध्या होय. एकइंद्री (पृथ्वी आदिक)

बेइंदिया=बे इंद्री. (काया अने मोंवाला जीव)

तेइंदिया=त्रण इंद्री. (काया मों ने नाक)

चौरंदिया=चार इंद्री. (काया, मों, नाक ने आंख)

पंचंदिया=पांच इंद्री. (काया, मों, नाक, आंख ने कान वाला जीव)

अभिहया=सामा आवतां हण्या होय.

वत्तिया लेशीया=धुडे करी ढांक्या होय,मशल्या होय.

संघाइया=मांहो मांहे शरीरे शरीर मेलव्या होय.

संघट्टीया=एक पासु फेरवी पीडा करी होय.

परियाविया=दुख उपजाव्युं होय.

कीलामिया=जेथी अफसोस कोइना मनमां थाय.

उद्दविया=त्रासको पाड्यो होय.

ठाणाउ, ठाणं, संकामिया=ठा० एक स्थानकथी ठा० बीजे स्थानके, सं० मुक्या होय.

जीवियाउ=जीवतर थकी.

ववरोविया=ए दसने चुकाव्या होय.

तस्स, मिछामिडुक्कडं ॥३॥=त० ते मि० निष्फल डुक्कत थकी.

तस्सउत्तरीनो पाठ.

तस्स, उत्तरी, करणेणं=त० तेने उ० प्रधान विसे खाइ सुद्ध क० करवा नणी.

पायछित्त करणेणं=प्रायश्चित निर्मल करवा नणी.

विसोहि, करणेणं=वि० आत्माने विशेष निर्मल क० करवा नणी.

विसल्ली, करणेणं=माया, नियाण, मिथ्यात, सल्य क० टालवा नणी.

पावाणं, कम्माणं=पा० पाप क० कर्मने.

निग्घायणठाए=नि० टालवाने य० अर्थे.

ठाएमि, करेमि, काउसग्गं=ठा० ठाउ हुं, क० करुं हुं काउसग ते कायाने हलाववी नही ते आगल काउसगमां आगारना बोल कहीशुं.

अन्नछ उस्ससिएणं ॥१॥=अ० अनेर प्रकारे काया ह-लाववी नही ते ए बारबोल उ० उंचो स्वास लेवा थकी हाले तो नागे नही.

निस्ससीएणं ॥ २ ॥=निचो स्वास लेवा थकी.

खासिएणं ॥ ३ ॥=उधरस आववा थकी.

छीएणं ॥ ४ ॥=छीक आववा थकी.

जंभाइएणं ॥ ५ ॥=बगासु आववा थकी.

उड्डुएणं ॥ ६ ॥=उंदकार आववा थकी.

वायनिसग्गेणं ॥ ७ ॥=अधोवाना संचरवा थकी.

भमलिए ॥ ८ ॥=फेर तथा भमरी आववा थकी.

पित्त, मुछाए ॥ ए ॥= पी० पीते करी मु० मुरछा आववा थकी.

सुहुमेहिं, अंग, संचालेहिं ॥ १० ॥=सु० थोडो अं० अंगादिक सं० संचरवा थकी.

सुहुमेहिं, खेल, संचालेहिं ॥ ११ ॥=सु० थोडो खे० सलेष्मादिकने सं० संचरवा थकी.

सुहुमेहिं, दिठि, संचालेहिं ॥ १२ ॥=सु० थोडी दी० आंखनी मेषानमेषने संचरवा थकी.

एवमाइ, एहिं, आगारेहिं ॥ १३ ॥=ए० ए बार बोल आगारना ए० ए शिवाय अनेरा मनमां चिंतव्या होय आ० आगार थकी काया हाले हाथ पग उंचा नीचा थवा थकी न लागे.

अन्नग्गो, अविराहिउ=अ० सर्वथा काउसग न्नागे नही अ० विराधना रहित.

हुज्जमे, काउसग्गो=हु० माहारो होय का० काउसग क्यांहां सुधी.

जाव, अरिहंताणं=जा० जांहां सुधी अ० अरिहंतने.

न्नगवंताणं=न्नगवंतने.

नमोकारेणं=नमो अरिहंताणंदिक नमस्कार करुत्यांसुधी.

नपारेमि=काउसग न पाळुं.

तावकायं=ता० त्यांहां सुधी का० कायाने.

ठाणेणं=एक स्थानके निश्चलपणे.

मोणेणं, जाणेणं=मौनपणे धर्म ध्याने करी.

अप्पाणं, वोसिरामि=अ० पोतानी कायाने वो० वोसरावु छुं. तजु छुं.

हवे इरियावहियाएनो काउसग करी नमो अरिहंताणं कही पालवो. पछी लोगस्स प्रगट कहेवो. खेत्र विसुध करवा न्नणी.

लोगस्सनो पाठ.

लोगस्स, उज्जोयगरे=लो० लोकना स्वरुप संपूर्ण उ०-प्रकाशना करणहार.

धम्म, तिच्छयरेजिणे=ध० धर्म मांहे चार ति० तिर्थना
करणहार, राग द्वेष कखायादिकना जीतणहार.
(जिणेंद्र)

अरिहंते, कित्तइस्सं=अ० घनघाती कर्मना हणनार त
था जगतना पूजनिक अरिहंतने कि० नामे करी
वरणवशुं.

चउवी, संपि, केवली ॥ १ ॥=च० चोवीस सं० समचय
बीजा पण के० केवलज्ञानी जिनने.

उसन्न, मजियं च वंदे=उ० रुषनजिन १ म० अजीत
जिन २ च० वली एहने वं० वांडुबुं.

संन्नव, मन्निनंदणं, च=सं० संन्नवजिनने ३ म० अनि-
नंदनजिनने ४ च० वली.

सुमइ, च=सु० सुमतिजिनने ५ च० वली.

पउमप्पहं=प० पद्मप्रनु जिनने ६

सुपासं=सु० सुपार्श्व जिनने ७

जिणंच, चंदप्पहं, वंदे ॥२॥ जि० ए जिनने. च० वली
चं० चंद्रप्रन्नजिनने वं० वांडुबुं.

सुविहं, च, पुप्फदंतं=सु० सुविधजिनने च० पदपूर्णे
(पु० पुष्फदंतजिनने) ए बे नवमा जिननां नाम.

सीयल, सिज्जंस=सी० सीतलजिनने १० सि० श्रेयांस
जिनने ११
वासुपुजं, च=वासुपूज्यजिनने १२ च० वली.
विमल मणंतंच, जिणं=वि० विमल जिनने १३ म० वली
अनंत जिनने १४ जि० ए सर्वे जिनने.
धम्मं, संतिं, च, वंदामि ॥३॥=ध० धर्मजिनने १५ सं०
शान्ती जिनने १६ च० वली वं० वांडुवुं.
कुंथुं अरं, च, मल्लिं=कुं० कुंथुजिनने १७ अ० अर
जिनने १८ च० वली म० मल्लिजिनने १९
वंदे, मुणि, सुव्वयं=वं० वांडुवुं. मु० मुनिसुव्रत जिनने २०
नमिजिणं, च, वंदामि, रिठनेमि=न० नेमिजिनने २१
च० वली वं० वांडुवुं रि० रिष्टनेमिजिनने २२
पासं, तह, वद्धमाणं, च ॥ ४ ॥ पा० पार्श्वजिनने २३
त० तेमहिज व० वर्द्धमान जिनने २४ च० वली.
एवं, मए, अभिथुया=ए० येणे प्रकारे म० में अ० नामे
करी स्तव्या.
विहुय, रय, मला=वि० टाल्या छे रय० नवां कर्म बांधवा
नां म० पाछलां बांध्यां ते खपाव्यां छे.
पहीण, जरःमरणा=प० खपाव्यां छे ज० जरा मरण जेणे.

चउवी, संपि, जिणवरा=च० चोवीस संपि० बीजा पण जि० जिनसमान्य केवली मांहिं.

तिब्बयरा, मे, पसीयंतु ॥५॥=ति० एवा जे तीर्थंकर मे० मने प० प्रसन्न थाउ.

कीत्तीय, वंदीय, महीया=कि० सुजवचन योगे करी कि र्त्या वं० सुजकाया योगे करी वांद्या म० सुजध्यान योग्ये करी पूज्या.

जे, ए, लोगस्स, उत्तमा सिद्धा=जे० जे ए० ए कह्या ते ऋषभादिक लो० अढी द्वीपमांही उ० प्रधान सि० सिद्ध थया.

आरोग, बोही, लाजं=आ० रोगरहित जे मोक्ष तेने अ र्थे बो० समकितनी ला० प्राप्ती.

समाही, वर, मुत्तमं, दिंतु ॥ ६ ॥=स० ज्ञानसमाधीने व० प्रधान मु० सर्वोत्तम उत्तकृष्ठो दिं० देवो.

चंदेसु, नीम्मलयरा=चं० चंद्रमाथकी नि० अतिषे नि- र्मल छो.

आइच्चेसु, अहीयं, पयासरा=आ० सूर्य थकी, अ० अ तिषे प० प्रकाशना करणहारछो.

सागर, वर, गंनीरा=सा० समुद्र मोहोटो व० प्रधान ते संनूरमण समुद्र ते थकी ग० गंनीर.

सिद्धा, सिद्धं, ममं, दिसंतु ॥७॥=एवा जे सिद्ध सि० मुक्तिपद म० महने दि० देवो.

श्री सिद्ध तथा अरिहंतने नमोत्थुणंनो पाठ.

नमोत्थुणं ॥ १ ॥=न० नमस्कार होजो.

अरिहंताणं ॥ २ ॥=एवा अरिहंतने.

नगवंताणं ॥ ३ ॥=नगवंत महीमावंत यसवंत. ते अरिहंत नगवंत केवा ठे.

आइगराणं ॥ ४ ॥=श्रुत धर्म चारित्र धर्मनी आदिना करणहार.

तिछयराणं ॥ ५ ॥=साध साधवी श्रावक श्राविका ए चार चतुरविध तिर्थना करणहार.

सयसंवुद्धाणं ॥ ६ ॥=पोते उपदेश विना वुज्याठे.

पुरिसो, त्तमाणं ॥ ७ ॥=पु० पुरुषमांहे त्त० उत्तम.

पुरिस, सीहाणं ॥ ८ ॥=पु० पुरुषमांहे सी० सिंहसमान ठो. निर्नयपणा माटे.

पुरिस, वर, पुंमरीयाणं ॥ ए ॥=पु० पुरुषमांहे व० प्रधान

पु० उज्वल कमल समान्यछो. निर्लोंजपणा माटे.

पुरिस, वर गंधहत्थीणं ॥ १० ॥=पु० पुरुषमांहे व० प्रधान गंध हस्ती समान.

लोगु, त्तमाणं ॥ ११ ॥=लो० लोकमांहे त्त० उत्तम.

लोग, नाहाणं ॥ १२ ॥=लो० लोकना ना० नाथ.

लोग, हियाणं ॥ १३ ॥=लो० लोकना हि० हितना करणहार छो.

लोग, पइवाणं ॥ १४ ॥=लो० लोकमांहे प० दिपकसमान प्रकाश माटे.

लोग, पज्जोयगराणं ॥ १५ ॥=लो० लोकमांहे प० अति उद्योतना करणहार.

अभयदयाणं ॥ १६ ॥=अभयदानना देयणहार.

चखुदयाणं ॥ १७ ॥=ज्ञानरुप नेत्रना देयणहार.

मग्गदयाणं ॥ १८ ॥=मोक्ष मारगना देयणहार.

सरणदयाणं ॥ १९ ॥=शरणना राखनार छो.

जीवदयाणं ॥ २० ॥=संजमजीवत्व तथा निराबाध मरण रहित.

बोहि दयाणं ॥ २१ ॥=समकितरूप बोध बीजना देयणहार छो.

धम्मदयाणं ॥२२॥=दस विधि यतीधर्मना देयणहार छो.

धम्मदेसियाणं ॥ २३ ॥=श्रुतधर्म, चारित्रधर्मनी देशनाना देयणहार.

धम्म, नायगाणं ॥ २४ ॥=ध० धर्मना ना० नाथ.

धम्म, सारहीणं ॥ २५ ॥=ध० धर्मरथना सारथि छो.

धम्म, वर, चाउरंत चक्कवट्टीणं ॥ २६ ॥=ध० धर्मने विशे व० प्रधान तेणे, चा० नर्कादिक चारगतीना, त० अंत करवा.

दीवो ॥ २७ ॥=संसार समुद्रमांहे बुडता जीवने आधारभूत द्विपा समान्य.

ताणं ॥ २८ ॥=दुःखना निवारणहार छो.

सरण ॥ २९ ॥=संपदाना देयणहार छो.

गइ ॥ ३० ॥=चार गतिना जीवने आश्रयजोग (लाकडीभूत.)

पइठा ॥ ३१ ॥=संसारमांही पडता जीवने आधारभूत.

अपडिहय, वर, नाणं, दंसणधराणं ॥ ३२ ॥=अ० नथी हणाणु एवो जे, व० प्रधान, ना० ज्ञान, दं० दरसनना, ध० धरणहार.

वियट,छउमाणं॥३३॥=वि० गयुंछे, छ० छद्मस्थपणुं जेथी

जिणाणं ॥ ३४ ॥=ते राग द्वेषना जीतणहार.
जावयाणं ॥ ३५ ॥=परने रागद्वेष जीतावणहार.
तिन्नाणं ॥ ३६ ॥ पोते संसार तरणहारछो.
तारयाणं ॥ ३७ ॥=परने तारणहार छो.
बुद्धाणं ॥ ३८ ॥ पोते तत्त्वज्ञानने बुझेया.
बोहियाणं ॥ ३९ ॥=परने तत्त्वज्ञान बुझावे.
मुत्ताणं ॥ ४० ॥=बंधणथी पोते मुकाणा छो.
मोयगाणं ॥ ४१ ॥=बंधनथी मुकाववा समर्थ छो.
सव्वनुणं, सव्व दरिसीणं ॥ ४३ ॥=सर्व पदार्थना जाण.
सिव, ४४ मयल ॥ ४५ ॥=सर्व देखणहार छो.
मरुय, मणंत, मखय ॥ ४८ ॥=उपद्रव रहित, अचल.
मव्वाबाह ॥ ४९ ॥=रोग अंत क्षय रहित.
मपुण रावित्ति ॥ ५० ॥ बाधा पीडा रहित.
सिद्धिगइ ॥ ५१ ॥=फरीने अवतरवुं नथी.
नामधेयं ॥ ५२ ॥=एवी जे सिद्धगती एवुं नाम.
ठाणं, संपत्ताणं ॥ ५३ ॥=सासवतो स्थानक पाम्या छो.
नमो जिणाणं=सिद्धने नमस्कार.
जियभयाणं*=जीत्या भय जनमादिकने.

---

* केतेक मतामेहः केताक पाठ बोलना छे.

ठाणं संपाविउ कामस्स=मोक्ष जवाना कामी तेने.

णमोजिणाणं=नमस्कार हो एवा जिनने.

श्रावकनुं पडिक्कमणुं लिख्यते.

इछामिणं भंते=इ० इछुं, वांछुं, भं० हे पूज्य.

तुम्भेहिं, अभ्नणुं नायसमाणे=तमारी आज्ञा मागीने. मागवानो आचार छे.

देवसि, पडिक्कमणुं, ठाएमि=दे० दिवस सबंधी, प० पडिकमणुं (पाप कर्म आलोउं) ठा० ठाउंतु करुं छुं.

देवसि, ज्ञान दरशण=दे० दिवस सबंधी, ज्ञा० ज्ञान, द० दर्सन.

चरिता, चरिते तप=च० थोडो चारित्र त० तपस्यासंबंधी.

अतिचार, चिंतवनार्थं=अ० अतिचार, चिं० चिंतवाने अर्थे.

करेमि, काउस्सगं=क० करुंछुं, का० काउसग.

(एम आज्ञा मागीने पछे नमो अरिहंताणंथी सब साहुणंसुधी केहेवा. पेहेला आवस्यकनी आज्ञामागवी.

(करेमिभंते सामाइयंथी ते जावअप्पाणं वोसिरामि सुधी सघलो पाठ जणवो.)

इछामिठामि, काउस्सग्गं=इ० इछुंछुं, ठा० करुछुं, का० काउसग.

जो, मे, देवसिउ=जो० जे, मे० में, दे० दीवस सबंधी.

अइआरो, कउ=अ० अतिचार विस्तारीने कहे छे, क० कीधा होय ते.

काइउ=कायाए करी कीधो होय.

(गुरुवादिक समीपे अविनयथी बेलवे थयो होय.)१

वाइउं=वचने करी कीधो होय. (गुरु समीपे सामुं बोलवे करी थयो होय.) २

माणसिउ=मने करी कीधो होय. (गुरुपर द्वेष कीधो होय.) ३

उस्सुत्तो=सुत्रथकी विरुद्ध परुपणा कीधी होय. ४

उ, म्मग्गो=उ० जिनमार्ग उलंगीने, म० लौकीक कुप-रा वचनीक मार्ग कीधो होय. ५

अकप्पो=अन्यमार्ग तेज अथवा अकलपित्त कीधुं होय. ६

अकरणिजो=करवा योग नहि कीधुं होय. ७

दुझाउ=आर्त्तरुद्रध्यान स्थिर चित्ते करी कर्युं होय. ८

दुविचिंतिउ=चलचिते करी दुष्टपणुं चित्तव्युं होय ते. ए (ए नव बोल.)

अणाआरो=आचरवा योग्य नही ते आचर्या होय. १०

अणिछियव्वो=वांछवा योग नही ते वांछ्युं होय. ११

असावग्ग, पाउग्गो=अ० श्रावकने जेनो नही. १२ पा०
प्रयोग तेज कीधो होय. १३

नाणे, तह, दंसणे=ना० ज्ञान संबंधी अकाल वखते जणा-
युं होय तेथी अतिचार लाग्यो होय १४ त० तेम-
ज, दं० समकितने विषे. १५

चरित्ता, चरित्ते=श्रावकना व्रतने विशे जे अतिचार ला-
ग्यो होय. १६

सुइए, सामाइए=सु० श्रुतधर्मने विषे शंकादिक तथा वि
परित परुपणा, १७ सा० व्रत पचखाणने विषे. १८

तिन्हं, गुत्तीणं=ति० त्रण, गु० गुपतिमां. १९

चउन्हं, कसायाणं=च० चार, क० कखाय (क्रोध, मान,
माया, लोभ ए चार.) २०

पंचन्हं, मणुव्वयाणं=पं० पांच धारेला, म० अणुव्रत
मांहे. २१

तिन्हं, गुणव्वयाणं=ति० त्रण, गु० गुणव्रतमांहे. २२

चउन्ह, सिक्खावयाणं=च० चार, सि० शीक्षाव्रतमांहे.

बारस्स, विहस्स=बा० बार, वि० प्रकारना.

सावग्ग, धम्मस्स=सा० श्रावकना, ध० धर्ममांहे.
जं, खंडियं=जं० जे कोइ, खं० थोडुं घणुं विराध्युं होय.
जं, विराहियं=जं० जे कोइ, वि० सर्वथकी विराध्यो होय.
तस्स, मिच्छामि, दुक्कडं=त० ते विराधनानुं पाप, मि०
निष्फल थाओ, दु० दूःक्त जे पाप तीणथकी.

(नवकार तिक्खुत्तो इरियावहि तस्सउत्तरीथी अ-
प्पाणं वोसिरामि सुधी सवळो पाठ जणवो. पछी ननाणुं
अतिचारनो काउस्सग मनमांहे स्थिरपणे करवो.)
तेनो पाठ निचे प्रमाणे.

॥ अथ ननाणुं अतिचार लिख्यते ॥

आगमे तिविहे पण्णत्ते ॥ तंजहा ॥ सुत्तागमे,
अत्थागमे, तदुभयागमे, एवा श्री ज्ञानने विषे जे
कोइ अतिचार लाग्या होय ते आलोउं. जंवा-
इद्धं, वच्चामेलियं, हीणक्खरं, अच्चक्खरं, पयहीणं,
विणयहीणं, जोगहीणं, घोसहीणं, सुट्ठुदिन्नं, दुट्ठु-
पडिच्छियं, अकाले कओ सज्झाए, काले न कओ स-
ज्झाए, असज्झाए सज्झायं, सज्झाए न सज्झायं, जण-

तां, गुणतां, विचारतां, ज्ञान अने ज्ञानवंतनी आशातना कीनी होय, तस्स मिच्छामिदुक्कडं ॥१॥

दरिसण श्री सम्मत्तो ॥ अरिहंतो महदेवो, जाव जीवं सुसाहुणो गुरुणो, जिणपन्नत्तं तत्तं, एह सम्मत्तं मए ग्गहियं ॥ एहवा श्री समकेत रत्न पदार्थने विषे जे कोइ अतिचार लाग्यो होय त आलोउं. श्री जिनवचन साचा करी सद्दा श्रद्धया न होय, प्रतीत्या न होय, रुच्या न होय, परदरसणीकी कांक्षा वंछा कीनी होय, फल प्रत्यें संदेह आण्यो होय, पर पाखंडीनी प्रशंसा कीनी होय, परपाखंडीशुं संस्तव परिचय कीनो होय, ते म्हारा समकेतरुप रत्नने विषे मिथ्यात्व रूपिणी रज मेल लागी होय, तस्स मिच्छामि दुक्कडं ॥२॥

पहेला स्थूल पाणातिपात विरमणव्रतने विषे जे कोइ अतिचार लाग्या होय ते आलोउं. रीशवसे गाढुं बंधण बांध्युं होय, गाढो घाव घाल्यो होय, अवयवना विछेद कीना होय, अति

ज्ञार घाल्या होय, जातपाणीनो विछेद कीनो होय, तस्स मिछामि दुक्कडं ॥ ३ ॥ १

बीजा स्थूल मृषावाद विरमणव्रतने विषे जे कोइ अतिचार लाग्या होय ते आलोउं. सहसात्कारें कोइ प्रत्यें कूडु आल दीधुं होय, रहस्य कोइनी छानी वात प्रगट कीनी होय, स्त्री पुरुषना मर्म प्रकाश्या होय, कोइ प्रत्यें अपाय पाडवा जणी मृषा उपदेश दीनो होय, कूडालेख लख्या होय, तस्स मिछामि दुक्कडं ॥ ४ ॥ २

त्रीजा स्थूल अदत्तादान विरमण व्रतने विषे जे कोइ अतिचार लाग्या होय ते आलोउं. चोरनी चोराइ वस्तु लीनी होय, चोरने सहाज्य दीनो होय, राज्य विरुद्ध कीनो होय, कूडां तोलां कूडां मापां कीनां होय, वस्तु मांहे भेल संभेल कीना होय, तस्स मिछामि दुक्कडं ॥ ५ ॥ ३

॥ चोथा थूल मेहुणाउ विरमण व्रतने विषे जे कोइ अतिचार लाग्या होय ते आलोउं. इ-

त्तरिया थोडा कालनी राखीशुं गमन कीनुं हो-
य, अपर ग्रहीशुं गमन कीनु होय, अनंग क्री-
डा कीनी होय, पर विवाह नातरां जोड्यां होय,
काम नोगनी तीव्र अनिलाषा कीनी होय, तस्स
मिछामि डुक्कडं ॥ ६ ॥ ४

पांचमा स्थूल परिग्रह परिमाणविरमण व्रत-
ने विषे जे कोइ अतिचार लाग्या होय ते आ-
लोउं. खेत्र, वत्थु, हिरण सुवन्न, धन्न, धान्य, द्विप
द, चतुष्पद, कुविय धातुना परिमाण अतिक्रम्या
होय, तस्स मिछामि डुक्कडं ॥ ७ ॥ ५

छठा दिसी विरमणव्रतने विषे जे कोइ अ
तिचार लाग्या होय ते आलोउं. उंची, नीची,
तिर्छि दिशाना परिमाण अतिक्रम्या होय, क्षेत्र
वधारयां होय, पंथीने संदेशो देइ आगें चलायो
होय, तस्स मिछामि डुक्कडं ॥ ८ ॥ ६

सातमा नोग परिनोग विरमणव्रतने विषे
जे कोइ अतिचार लाग्या होय ते आलोउं. प-

खकाण उपरांत सचित्तनो आहार कीनो होय, सचित प्रतिबंधनो आहार कीनो होय, अपक्वना आहार कीना होय, दुपक्वना आहार कीना होय, तुच्छ वस्तुना आहार कीना होय, तस्स मिच्छामि दुक्कडं ॥ ए ॥ ७

पन्नर कर्मादान श्रावकने जाणियवा, न समाचरियवा तं जहा ते आलोउं. इंगालकम्मे, वणकम्मे, साडीकम्मे, भाडीकम्मे, फोडीकम्मे, दंतवणिज्जे, लक्खवणिज्जे, रसवणिज्जे, विसवणिज्जे, केसवणिज्जे, जंतपीलणकम्मे, निलंछणकम्मे, दवग्गिदावणियाकम्मे, सर दह तलाव सोसणिया कम्मे, असइजण पोसणिया कम्मे, तस्स मिच्छामि दुक्कडं ॥ १० ॥

आठमा अनर्थदंड विरमणव्रतने विषे जे कोइ अतिचार लाग्या होय ते आलोउं. कंदर्प्पनी कथा कीनी होय, भांड कुचेष्टा कीनी होय, मुखसु अलीकवचन बोल्या होय, अधिकरण

जोडी मुक्या होय, भोग परिभोग वस्तु अधिक वधारीया होय, तस्स मिच्छामि दुक्कडं ॥ ११ ॥ ८

नवमा सामायिक व्रतने विषे जे कोइ अतिचार लाग्या होय ते आलोउं. सामायिकमां मन वचन कायाना योग पाडवा ध्याने प्रवर्त्तव्या होय, सामायिकमां समता न कीधी होय, अणपुगी पाली होय, पालतां विसारी होय, तस्स ॥ १२ ॥ ९

दशमा देसावगासिक व्रतने विषे जे कोइ अतिचार लाग्या होय ते आलोउं. नियमी भूमिकानी बाहेर थकी वस्तु अणावी होय, अथवा मोकलावी होय, शब्द करी जणाव्यो होय, रूप करी देखाड्यो होय, पुद्गल नाखीने आपपणुं जणाव्युं होय, तस्स मिच्छामि दुक्कडं ॥ १३ ॥ १०

इग्यारमा पौषध व्रतने विषे जे कोइ अतिचार लाग्या होय ते आलोउं. सज्झा संथारा अपडिलेहा दुःपडिलेहा अप्पमार्ज्या दुप्पमार्ज्या होय, उच्चार पासवण भूमिका अपडिलेही दुःपडिलेही

अपमार्जि दुःपमार्जि होय, पोसह मांहे निंद्रा वि कथादिक प्रमाद कीनो होय, तस्स मिच्छामि ॥१४

बारमा अतिथि संविभागव्रतने विषे जे कोइ अतिचार लाग्यो होय ते आलोउं. सुजतीवस्तु सचित्त उपर मूकीहोय,सचितेंकरी सुजती वस्तुने ढांकी होय, काल अतिक्रम्यो होय, आपणी वस्तु पराइ कीनी होय, परने उपदेश आपसु जता थका दीनो होय, मत्सर भावें दान दीधुं होय, तस्स मिच्छामि दुक्कडं ॥ १५ ॥ १२

संलेषणाना पांच अतिचार लाग्या होय ते आलोउं.इहलोगासंसप्पउगे,परलोगासंसप्पउगे, जीवियासंसप्पउगे, मरणासंसप्पउगे, कामभोगसंसप्पउगे, तस्समिच्छामि दुक्कडं ॥ १६ ॥

चउद ज्ञानना, पांच समकेतना, साठ बार व्रतोना, पन्नर कर्म्मादानना, पांच संलेषणाना, एननाणुं अतिचार मांहे कोइ दोष लाग्यो होय तस्स मिच्छामि दुक्कडं ॥ १७ ॥

विधि बीजा आवसकनी आग्ना मागीने प्रगट लोगस्स कहेवो.

विधि त्रीजा आवसकनी आग्ना मागीने दोय वार पाठ त्रीजा आवसकनो जणवो.

इछामिखमासमणो=इ० इछुं छुं, ख० क्षमासहित, स० साधु.

वंदिउं=वं० वांदवा.

जावणिज्जाए=जा० समकित सहित.

निसीहियाए=संसारनुं काम निषेध्या छे.

अणुं जाणह=आज्ञा देवो.

मे, मि, उग्गहं=मे० मने, मि० मर्यादामांहे, उ० गुरु वेठा छे त्यांहां त्रीजा आवसकनी आज्ञा मागे.

निसीहि=अशुभ योग निषेधीने शरीरे करी प्रवेश करतो थको एम कहे.

अहो कायं=चरणने फरस्यु आ परे आज्ञा माहारे द्यो.

काय संफासं=का० तमारा चर्णने, सं० फरसतां थकां.

खमणिज्जो, भे=ख० खमवा योग्य छो ते खमजो, भे० हे पूज्य तुमने.

कीलामो=दुःख उपजाव्युं होय, तो ते खमजो.

अप्प, किलंताणं=अ० गछ्छे, कि० किलामना जेथी.

बहु सुनेणं, ने=ब० घणुं, सु० सुन योगे करी, जे० त-
मारी, हे पूज्य.

दिवसीने, वइक्कंतो=दी० दीवस, व० वह्यो, गयो.

जत्ताजे=संजम तपरुप यात्रा. हे पुज्य.

जवणि, ज्जं च, ने=ज० इंद्रीयोने जीत्या. हे पुज्य.

खामेमि, खमा, समणो=खा० खमावुबुं, ख० क्षमा स-
हित, स० साधु.

दिवसियं, वइक्कमं=दी० दीवस, व० वतीक्रम्या, अवि-
नय थयो होय.

आवसियाए=अवशकरणिना अतिचार थकी.

पडिक्कमामि=प० निवर्तु बुं.

खमा समणाणं=क्षमा सहित साधुने.

देवसियाए=दीवस सबंधी.

आसायणाए=असातना कीनी होय.

तेत्तीस, नयराए=ते० तेत्रीस मांहेली, न० अनेरी अ-
सातनाए करी.

जं, किंचि, मिछ्छाए=जं० जे ते केत्री असातनाए, किं०

कोइ खोटो मस लेइने, मि० निष्फल कुडी क्रियाए
करी होय ते.

मणडुक्कडाए=म० मनने, डु० डुःकृत करवे करीने.

वय, डुक्कडए=व० वचन, डु० डुःकृत करवे करीने.

काय, डुक्कडाए=का० कायाने डु० डुःकृत करवे करीने.

कोहाए माणाए=क्रोधने करवे, माने करीने.

मायाए लोजाए=मायाये, लोजे करीने.

सव्व, कालियाए=स० सर्व, का० अतित, अनागत, वर्त्त-
मान काल संबंधी जे.

सव्व, मिछोवयाराए=स० सर्व, मि० मिथ्या, छो० पचा-
रने करवे करीने, एटले मन डुःकृत कीधुं, करतुं,
वली करीश, एम करवे करी.

सव्व, धम्माइ, क्कमणाए=स० सर्व, ध० धर्मने, इ० अतिक्रमे,
उलंगे, एटले श्रुतधर्म चारित्रधर्मने उलंगे एवी जे.

आसायणाए=आसातना तेणे करीने.

जो, मे, दीवसि, अइयारो कउ=जो० जे, मे० में, दी०
दीवस सवंधी, अ० अतिचार, क० कीधो होय.

तस्स, खमासमणो=त० ते अतिचारने, ख० क्षमासहि-
त श्रमण.

पडिक्कमामि, निंदामि=निवर्त्तु छुं, निंदु छुं.
गरिहामि=ग्रहु छुं, हेलु छुं, गुरुनी साखे.
अप्पाणं, वोसिरामि=अ० आत्माने, वो० वोसरावुं छुं, तजु छुं.

विधि चोथा आवसकनी आज्ञा मागीने नवाणु अतिचार प्रथम पानो १९ ने लीटी १० थी ते पाना ३४ लीटी १७ सुधीनो पाठ सघलो कहेणु. प्रथम पाठ लखाइ गीआ हे तेणसु फेर लीखा नाही.

अढार पापस्थानक ते आलोउं. प्राणातिपात, मृषावाद, अदत्तादान, मैथुन, परिग्रह, क्रोध, मान, माया, लोज्ञ, राग, द्वेष, कलह, अन्याख्यान, पैशून्य, परवरिवाद, रतिअरति, मायामोसो, मिथ्यात्व दर्शन शल्य. ए अढारे पापस्थानक में सेव्या होय, सेवराव्या होय, सेवतां प्रत्यें अनुमोद्या होय, तस्स मिच्छामि डुक्कडं ॥ १८ ॥

चत्तारिमंगलं, अरिहंता मंगलं, सिद्धामंगलं,

साहु मंगलं, केवलिपन्नत्तो धम्मो मंगलं. चत्तारि लोगुत्तमा, अरिहंता लोगुत्तमा, सिद्धा लोगुत्तमा, साहु लोगुत्तमा, केवलिपन्नत्तो धम्मो लोगुत्तमा. चत्तारि सरणं पवज्जामि, अरिहंत सरणं पवज्जामि, सिद्धा सरणं पवज्जामि, साहु सरणं पवज्जामि, केवलि पन्नत्तो धम्मो सरणं पवज्जामि. ए चारो सरणा आपणे, औरन सग्गा कोइ ॥ जे भव्य प्राणी आदरे, अखय अमर पद होइ ॥१॥

पछी इच्छामि पडिक्कमिउं जो मे देवसिउ अइआरो कउ काइउ, वाइउ ए संपूर्ण पाटी कहेना. पछी इच्छाकारेण संदिसह भगवन बार व्रत अतीचार भणवानी आग्या.

आगमे तिविहे=आ० ज्ञानपणुं, ति० त्रण प्रकारे.

पन्नत्ते तंजहा=प० कह्यो, तं० ते जेम छे तेम कहे छे.

सुत्तागमे=सूत्रथी ज्ञान ते सूत्र पाठ. १

अत्थागमे=अर्थथी ज्ञान ते अर्थ. २

तदुभयागमे=सूत्र अने अर्थ ए बेथी ज्ञान. ३

उपर कहेला त्रण प्रकारना ज्ञानने विषे जे पाप लाग्युं होय ते निवारण करुं छुं.

एवा जे ज्ञानने विषे अतिचार लाग्यो होय ते आलोउं.

जं वाइ द्धं=जे सूत्र आघां पाछां जण्यां होय ते. १
वच्चामेलियं=उपयोग रहित सूत्र वारंवार जण्युं होय ते.
हीणरकरं=अक्षर उंछो जण्या होय ते. ३
अच्चरकरं=अक्षर अधिको जण्या होय ते. ४
पयहीणं=पद हीणुं जण्या होय ते. ५
विणयहीणं=विनय रहित जण्या होय ते. ६
योगहीणं=मन वच कायाना योग ठाम राख्या विना जण्या होय ते. ७
घोसहीणं=शुद्ध उच्चाररहित माठे गोखे जण्या होय ते.
सुठुदिन्नं=अवनीतने सूत्र सिद्धांत जणाव्युं होय ते. ए
डुठुपडिछियं=प्रमाद सहित आलशे करी उद्यम रहित जण्यो होय ते. १०
अकाले कउसझाए=चार संध्यादिक तथा चार माहा मोहोछवादिक तथा चार माहा पडिवि ए बार अकाले जण्या होय ते. ११

कालनकउसकाए=काळे सजायनो योग्य होय अने वि-
कथा करे ने सजाय न करे ते. १२

असजाए सजायं=दस उदारिक तथा दस अंतारिख ए
वीस असझाय संबंधी सूत्र भण्यो होय ते. १३

सजाएनसजायं=सजायना अवसरने विषे सूत्र सिद्धांत
न भण्या होय ते. १४

भणतां गुणतां चिंतवतां चीतारतां ज्ञानने ज्ञानवं-
तरी आसातना कीनी होय. तस्समिछामि दुक्कडं.

दंसण=दं० सदहणा अथा आ०

श्रीसमत्तो=समकित खरा धर्मनी आव०

अरिहंनो=श्री अरिहंत देव १२ गुण सहित.

महदेवो=मारा मोटा देवाधि देव.

जावजीवाये=जीवुं त्यां सुधी जनम परथंत.

सुसाहुणो=सुध साधु पंच माहाव्रतधार.

गुरुणो=गुरु माहारा २७ गुणसहित.

जिणंपन्नते=जिनपरुपीत धर्म जिन आग्ना.

ततंइह=तत्व देव गुरु धर्म ए एज.

सम्मतंमेंएग्रहीयं=समकित में ग्रह्यो छे.

एहवा समकित के वीखे जे कोइ अतिचार लाग्या होय ते आलवं. श्री जिनवचन मांहे संका आणी होय, पर दरसणको वंछा कोनी होय, फलप्रते संदेह आणेउ होय, परपाखंडीनी प्रसंसा कोनी होय, परपाखंडीसु सासतो परीचअ कीनुं होय, ते मारे समकितरुप रतन के विषे मिथ्यात्त रुपणी रजमैल खेल लागी होय तो तस मिछामि डुक्कडं.

पहेलो अणुव्रत थुलावोपाणाई, वायाउ, वीहरमणं. त्रसजीव बेइंद्री, तेइंद्री, चउरींद्री, पंचेंद्री, जाणीउद्दीरी, वीनाअपराधी, संकल्पेपीसल्देसी, हणवारी बुध्धि करीने हणवारा पचखाण. जावजीवाए दूवीहीयेणं तिविहेणं नकरेमी नकारवेमि, मणसा, वयसा, कायसा, तसभंते पडिकमामी निंदामी गरिहामी अपाणं वोसीरामी. एहवा पहीला थुलप्राणातीपात् वीरमणं व्रतके वीखे जेकाई अतिचार लागो होय, ते आलवं. रीसवसे गाढा बंधण बांध्या होय, गाढा घाव घाल्या होय, गां-

मडीना छेद कीना होय, अतिभार भरीया होय, भात पाणीना विछेद कीना होय तो० ॥ १ ॥

दूजो आणुव्रतथुलाउ मोसाइ, वायाउ, विहरमणं. कंन्याली गोवाली भुंमाली, थांपणमोसो सुंस लेइने कूडीसाख,इत्यादिक मोटका झुठ बोलणका पचखाण. जावजीवाए दूवीहीयेणं, तिविहीएणं, न करेमी नकारवेमी, मणसा वयसा कायसा, तसभंते पडिक्कमामी, निंदामी गरिहामी, अपाणं वोसीरामी. एहवा दूजा थुलमीरखावाद, वीहरमणं व्रतके वीखे जे कोई अतिचार लागो होय ते आलवं. सहसातकारी वात कीनी होय, कोहीपते कूडो आल दीनो होय, रेहसवात प्रगट कीनी होय, पोतानी अस्त्रीना मरम प्रकाशा होय, मीरखा उपदेस दीना होय, कूडालेख लीख्या होय तो० ॥ २ ॥

तीजो आणुव्रत थुलाउ अदीनादाणावो, वीहरमणं. खातर खणीने गांठ छोडीने, तालापड

कूंची करीने, वाट फाडीने, पडीवस्तु मोटकी धणी आयती जाणीने, इत्यादिक मोटका अदतादान लवणरा पचखाण. जावजीवाए दूवीहेणं, तिवि-हेणं, न करेमी, नकारवेमी, मणसा, वयसा, कायसा, तसभंते पडिक्कमामी, निंदामी गरिहामी अपाणं वोसीरामी. एहवा तीजा थुल अदतादान वीहरमणं व्रतके वीखे जे कोइ अतिचार लागो होय, ते आलवं. चुराई वस्तु लीनी होय, चोरने साज दीना होय, राजमें विरुध कीनो होय, कूडा-तोल माप वधारीयां होय, वस्तुमें भेल संभेल कीनी होय, सखरी दीखायनी खरी आपी होय तो०॥ ३

चोथो अणुव्रत थुलाउ मेहूणाउ वीहरमणं. पोतानी अस्त्री उपरंत मैथुनसेवण पचखाण. जाव-जीवाये देवंगना सबंधी दूवीहेणं, तिविहेणं न करेमी नकारवेमी, मणसा वयसा कायसा, मनुखणी तो-रजंचणी, संबदीमां, इगवीहेणं इगवीहेणं, नकरेमी कायसा, तसभंते, पडिक्कमामी, निंदामी गरिहामी,

अपाणं वोसीरामी. एहवा चउथा थूलमेहुणाउ वीहरमणं व्रतके वीखे, जे कोई अतिचार लागो होय ते आलवं. परग्रहीसूं गमन कीना होय, अपग्रहीसु गमन कीना होय, अनंगक्रीडा कीनी होय, पराया विवाह नात्रां जोडयां होय, कामभोग सुतीव्र आवलखा कीनी होय तो० ॥ ४ ॥

पंचमो आणुव्रतथुलाउ परीग्रहाउ, वीहरमणं. खेतवथुनो जथा प्रमाण, सोना रूपानो जथा प्रमाण, धनधान्यनो जथा प्रमाण, दुपद चौपदनो जथा प्रमाण, कुविह धातुनो जथा प्रमाण, कीनो छे, तीणासूं इधको, राखवणरा पचखाण. जावजीवाये इकवीहेणं तिविहेणं, नकरेमी, मणसा वयसा, कायसा, तसभंते पडिक्कमामी निंदामी गरिहामी अपाणं वोसीरामी. एहवा पांचमा थूलपरिग्रहाउ वीहरमणं व्रतके विखे जे कोइ अतिचार लागो होय ते आलवं. खेतु वथुप्पमाणाइक्कम्मे, हीरन्नसुवन्नप्पमाणाइक्कम्मे, धनधान्यप्पमाणाइक्क-

म्मे, दूपद चौपदप्पमाणाइक्कम्मे, कोवीय धातु प्पमाणाइक्कम्मे तो० ॥ ५ ॥

छठो दिसिवोहरमणंव्रत. ऊंचीदिसिनो जथाप्रमाण, नीचीदिसिनो जथा प्रमाण, त्रीछीदिसिनो जथा प्रमाण कीनो छे ते आगल जायने, पोतानी सइछाकरी पंचआश्रवद्वोरसेवणरा पचखाण.जाव जोवाए दूवीहेणं तिविहेणं नकरेमी, नकारवेमी, मणसा, वयसा, कायसा, तसजंते, पडिक्कमामी निंदामी गरिहामी,अपाणं वोसिरामी.एहवा छठा दिसिवोहरमणं वरतके वीखे, जे कोई अतिचार लागो होय ते आलवं.ऊंचीदिसिप्पमाणाइक्कम्मे, नीचीदिसिप्पमाणाइक्कम्मे, त्रीछीदिसिप्पमाणाइक्कम्मे, कोसमे कोसजेलीया होय, पंथमे संदेह पडयां आगे चाल्यो होय तो० ॥ ६ ॥

सातमो उपभोग परिभोग वोहरमणं व्रत.

उल्लणीयाविहं॥ १ ॥=दील लुहवानो अंगुचो ते.
दंतणविहं ॥ २ ॥=दातणनी गणत्री करवी ते.

फलविहं ॥ ३ ॥=वृक्ष वीगेरेना फलनी गणत्री.
आभगणविहं ॥ ४ ॥=तेल वीगरे चोलवानी चीजनुं.
उवट्टणविहं ॥ ५ ॥=पीठी वीगेरेनुं अनुमान करवुं.
मंजणविहं ॥ ६ ॥=नाहावाना पाणीनुं अनुमान.
वत्थवीहं ॥ ७ ॥=वस्त्र वीगेरेनी गणत्री करवी.
विलेपणविहं ॥ ८ ॥=चंदन सुखड आदिकनुं अनुमान करवुं ते.
पुप्फविहं ॥ ९ ॥=फुल वीगेरेनुं अनुमान करवुं.
आभरणविहं ॥ १० ॥=घरेणा गांठा वीगरेनुं. ते.
धुपविहं ॥ ११ ॥=अगरवत्ती वीगेरे धुपनुं ते.
पेजविहं ॥ १२ ॥=औषध चाह बुंनदाणा वीगेरे.
भखणविहं ॥ १३ ॥=सूखडी वीगेरेनुं अनुमान ते.
उदनविहं ॥ १४ ॥=लासु धाननुं अनुमान ते.
सुपविहं ॥ १५ ॥=कठोल धाननुं अनुमान ते.
विगयविहं ॥ १६ ॥=दुध, दही, घी, गोल, तेल वीगेरे ते.
शाकविहं ॥ १७ ॥=लीला शाकभाजी वीगरेनुं.
माहुरविहं ॥ १८ ॥=वेल फल वीगरेनुं अनुमान.
जमणविहं ॥ १९ ॥=अनुमान जमवानुं.
पाणिविहं ॥ २० ॥ पीवा तथा नाहावा धोवाना पाणी ते.

मुखवासविहं ॥ २१ ॥= सोपारी लविंग वीगेरेनुं.
वाहनविहं ॥ २२ ॥= घोडा, रथ, वाहाण वीगेरे.
वाहनिविहं ॥ २३ ॥= पगे पेहेरवानां पगरखां वीगेरेनी ते.
सयणविहं ॥ २४ ॥= पाट पाटला, सुवानी सेजा.
सचितविहं ॥ २५ ॥= सचित चीज खावानुं अनुमान ते.
दवविहं ॥ २६ ॥= जे वस्तु मुखमां जुदा स्वादने अर्थे नाखवी तेनुं अनुमान.

इत्यादीक छवीस बोलानी मर्यादा कीनी छे, तीणसू इधका जोग जोगवण का पचखाण. जावजीवाये, इकवीहेणं, तिविहेणं, नकरेमी मणसा वयसा कायसा, तसभंते, पडिक्कमामी निंदामी गरिहामी, अपाणं वोसीरामी. एहवा सातमा उपभोग परीभोग वीहरमणं व्रतके वीखे जे कोई अतिचार लागो होय ते आलवं. भोजनथकी पचखाण उपरंत सचीतना आहार कीना होय, सचीतपतीबंदना आहार कीना होय, अपक्क दुपक्कना आहार कीना होय, तुछ उखदीना भखण कीना होय तो० ॥ इहतो भोजनथकी कह्या, हीवे

कृतव थकी, पनरे करमादान आलवं. श्रावकने जाणवा जोग पीण आदरवा जोग नहीं. ॥ तं० ॥

इंगालकम्मे ॥ १ ॥=जे व्यपारना काममां अग्नी लगाववी पडे ते. लुहार, कोयला वेचवानो.

वणकम्मे ॥ २ ॥=झाड व्रक्ष कपाववानो व्यपार.

साडीकम्मे ॥ ३ ॥=साड करी वेचवानो व्यपार.

भाडीकम्मे ॥ ४ ॥=गाडां गाडी बलद उंट घोडा वीगेरेना भाडानो व्यपार.

फोडीकम्मे ॥ ५ ॥=धरतीना पेट फोड्यानो व्यपार.

दंतवाणिज्जे ॥ ६ ॥=दांतनो व्यपार करे ते.

केसवाणिज्जे ॥ ७ ॥=वाल चमरीउ बनाववानो.

रसवाणिज्जे ॥ ८ ॥=हरकोइ जातना रस करावे ते.

लखवाणिज्जे ॥ ९ ॥=लाखनो व्यपार करे ते दोष.

विसवाणिज्जे ॥ १० ॥ झेरी चीजनो व्यपार करे ते.

जंतपीलणकम्मे ॥ ११ ॥=घाणी, कपासना चरखा वीगेरे पीलवानो व्यपार.

नीलंछणकम्मे ॥ १२ ॥=वाछडा घोधा शमारवा ते.

दवग्गिदावणया ॥ १३ ॥=दावानल अग्नी लगाडे तो ते.

सर दह तलाव परिसोसणिया ॥ १४ ॥=सरोवर, कुवा, तलाव सोशावे ते.

असइजणपोसणया ॥१५॥=पशुपक्षी आदीकने पोषे ते. तो तसमिछामि डुक्कडं ॥ १ ॥

आठमो अनर्थदंड वीरमणं व्रत.

अनर्थादंडनुं वेरमणं=अ० वगरस्वार्थे बोलवुं तेथी पाप बंधाय ते, वे० निवर्त्तवुं.

चउविहे अनर्थादंडे=च० चार प्रकारे, अ० वगरस्वार्थे.

पन्नत्ते तंजहा=प० कह्या, तं० जेम छे तेम कहे छे.

अवझाणा चरियं=अर्थ विनाअर्थे आर्त्तध्यान धरवुं.

पमाया चरियं ॥ २ ॥=घी तेल वीगेरेनां वासणो उघाडां मुक्यां होय ते.

हंसप्पयाणं ॥ ३ ॥=जे शहस्त्र वडे हिंसा थइ शके तेवां शस्त्र कोइने आपवां ते.

पावकम्मो, वएसे ॥ ४ ॥=पापकर्मना उपदेश देवा.

चौवीहे पणंते तंजहा. १ आवझाणाचरीयं, २ पंमायचरीयं, ३ हंसाप्पयाणं, ४ पापकम्मोवएसे. १ आर्तरुद्रध्यानधरे २ प्रमादे घृतादीक उगाडा मेले ३ हत्याकारी शस्त्र राखे ४ पापउपदेस देवे.

एहवा अनर्थदंड सेवणरा पच्चखाण. ते मांहे*आठ आगार. १आयेवा,२रायेवा,३नायेवा,४परीवारेवा ५देवेवा,६नागेवा,७जखेवा,८भूयेवा. जावजीवाये दुवीहेणं. तिविहेणं, नकरेमी, नकारवेमी, मणसा, वयसा, कायसा, तसभंते पडिक्कमामी निंदामी, गरिहामी,अपाणंवोसिरामी. एहवा आठमा अनर्थदंड वीहरमणं व्रतके वीखे जे कोई अतिचार लागो होय ते आलवं. कंदपनी कथा कीनी होय, भंमकूचेस्टा कीनी होय, मुखसु अलीकवचन बोलीया होय, अधीकरण जोडी मुक्या होय, उपभोग परिभोग अधिका वधारचा होय तो० ॥८॥

नवमो सामायक व्रत. सावज्जं जोगना वीहरमणं जावनेम पज्जुवासामी, दुवीहेणं,तिविहेणं,नकरेमी, नकारवेमी, मणसा वयसा कायसा तसभंते पडिक्कमामी निंदामी गरिहामी अपाणं वोसिरामी. एहवा नवमा सामायकव्रतके वीखे, जे कोई अति-

---

* १ मातादि, २ राजादि, ३ नात, ४ परीवार. पीछेका चार चार जातका देवताका हे.

चार लागो होय ते आलवं. सामायकमें मन वचन कायाना जोग पाडवा ध्यान प्रवरताया होय, सामायकमें समता न कीनीहोय,अणपुगी पारीहोय, पालतां विसारी होय तो० ॥ ए ॥

दसमो दिसावीगासीक व्रत. दीनप्रते परभा तथकी प्रारंभीने पूर्वादीक छदीसनी मर्जादा कीनी होय, ते आगे जायने पंच आश्रवद्वार सेवणरा पचखाण. उवीहेणं तिविहेणं, ते माहे, द्रवादीक नेमनी मर्जादा नी छे तीणसु अधिका भोग भोगवणरा पचखाण. इगवीहेणं तीवीहेणं, नकरेमी मणसा वयसा कायसा तसभंते पडिक्कमामी निंदामी गरिहामी,अपाणंवोसिरामी.एहवा दसमा दिसावी गासीक व्रतके वीखे जे कोई अतिचार लागो होय ते आलवं. नेमभोमका, बाहेर थकी वस्तु आणाई होय, मूकलाई होय, सबंद करी, रुप दीखाडी, पुदगल नाखी आपपणुं जणाव्युं होय तो० ॥ १० ॥

इग्यारमो पडिपुण पोखद व्रत.

असणं, पाणं, खाइमं= अ० अन्न, पा० पाणी, खा० मेवा.

साइमंनो पचखाण ॥१॥= सा० मुखवासना पचखाण.

अब्रह्मनो पचखाण ॥ २ ॥= मैथुन शेववाना पचखाण.

मणिसोवननो पचखाण= मणि तथा सोनानां घरेणां के जे उतार्यां ते राखवानां पचखाण.

माला, वनग, विलेवणनो पचखाण ॥४॥= मा० काष्ट प्रमुख, व० गुलाल प्रमुख. वरण गंधवी, सुखड, चंदन, विलेपन, विगेरे पासे राखवानां पचखाण.

सछ, मुसलादिक सावज्जं जोगनो पचखाण ॥ ५ ॥= स० पाली, कातर, चिप्पा वीगेरे, मु० आयुऊनी लाकडी, सा० पापजोगनां हथीआर पासे राखवानां पचखाण.

जाव अहोरत्तं पज्जूवासामि= आखो दिवस ने रातनो पोशो, मर्यादाना ठेडा सुधी शेववुं.

दुवीहेणं तिविहेणं, नकरेमी नकारवेमी, मणसा, वयसा कायसा तसन्नंते, पडिक्कमामी, निंदामी गरिहामी, अपाणं वोसीरामी. एहवा इग्यारमा पडि

पुण, पोखदव्रतके वीखे, जे कोई अतिचार लागो होय ते आलवं. सेजासंथारो न जोयो होय, न पुंज्यो होय, माठीतरे जोयो होय, माठीतरे पुंज्यो होय, उचार पासवण भोमीका न जोइ होय, न पुंजी होय, माठीतरे जोई होय, माठीतरे पुंजी होय, पोसामें निंद्राविकथादीकप्रमाद सेवीया होय तो० ॥ ११ ॥

बारमो अतीथि संविभाग व्रत.

समणे निग्रंथे=स० साधु, नि० जेनी गांठे ग्रंथ नही ते.
फासु एसणिज्जेणं=फा० निर्दोष(अचित), ए० एखणीक.
असणं, पाणं, खाइमं=अ० अंन्न, १ पा० पाणी, २ खा० मीठाइ, मेवा. ३
साइमं=सा० मुखवास. ४
वथ पडिग्गहं=व० वस्त्र, पात्र,
कंबलं, पायपुछणेणं=कं० कांबली, पा० पाथरीने बेशीए ते तथा रजोहरणो, गुछो.
पाढीयारु, पीढ, फलग, सेज्या, संथारएणं=पा० उधारा लेवो ते, पी० बाजोठ, फ० पाटियुं, से० स्थानक, सं० पाट, कात्र विगेरे तरणां.

इ, नेसजेणं= उ० औषद, जे० घणी वस्तु एकठीनी
फाकी.

पडिलानेमाणे विहारंमि= प० प्रतिलानतो,आपतोथको.
वी० विचरु.

एहवी साची सरदहणा, परुपणा, फरसणा, करूं तीवारे सुध एहवा बारमा अतीथि संवि नाग वरतके वीखे जे कोइ अतिचार लागो होय ते आलवं. सुजती वस्तु सचीत उपर मेली होय, सचीत करी ढांकी होय, नोजन वीरीयां साधसाधवीनी नावना न नावी होय, आपसुजतो अनेरा पासे दान दीवरावीयो होय, अहंकारनावे दान दीनो होय तो० ॥ १२ ॥

संलेहणानो पाठ.

अपठीम, मारणतिय, संलेहणा= अ० कांइ करवुं नथी, मा० मरण समये, स० आहारकखाय जेणे उगं कीधां छे ते.

पोपधशाला पुंजीने ॥ १ ॥= संथारो करवानुं स्थानक पुंजी पडिलेहीने.

उच्चार पासवण भुमिका, पडिलेहिने ॥ २ ॥=उ० वडीनिति, पा० लघुनिति परठववानी, भू० जगा, प० जोइ तपासीने.

गमणा गमणे, पडिक्कमीने ॥ ३ ॥=ग० इरियावही, प० पडिक्कमिने तेथी निवर्त्तवाने.

दर्भादिक संथारो सथरीने ॥ ४ ॥=द० डाभ विगरेनी, सं० पथारी, स० पाथरीने.

दर्भादिक संथारो दुरुहीने ॥ ५ ॥=द० डाभ प्रमुखनी, सं० पथारीए, दु० बेशीने.

पूर्व तथा उत्तरदिसि पल्यंकादिक आसणे बेशीने ॥६॥=पू० पूर्व तथा उत्तर दिशाए पलांठी वाली अथवा शक्ति प्रमाणे आ० एक ठेकाणे बेशीने.

करयल संपग्गहीयं, सिरसावत्तयं, मथ्थए, अंजलिकट्टु ॥ ७ ॥=क० बे हाथ जोडीने, सि० माथे आवर्त्तन चढावीने, म० मस्तके, अं० अंजली करीने.

एवंवयासी, नमोथ्थुणं अरिहंताणं भगवंताणं जावसंपत्ताणं ॥ ८ ॥=ए० एम भणीए, न० नमस्कार करशो, अ० कर्मरुपी वेरी जेणे हण्या एवा अरिहंतने ४२, पद सुधी, भ० जेने जनम मरण नथी

तेम नवरुपी अंकुर पण नथी, एवा जे जे जस अने महीमावंत जगवंतने.

जाव संपाविउ कामस्स=जा० सिद्धपदने पाम्या त्यां व्रत माने छे.

एम सिद्धअरिहंतनें नमस्कार करीने पछे पोताना धर्माचार्यने नमस्कार करीने ॥ ए ॥=एवा वर्त्तमानकालना तीर्थंकर अने अनंता सिद्धने नमस्कार करीने पछे पोताना धर्माचार्य एटले गुरुने नमस्कार करीने.

पुर्वें जे व्रत आदर्या छे ते आलोइ, पडिक्कमी निंदी निसल्ल थइने ॥ १० ॥=पु० पेहेलां जे व्रत आदर्यां छे, ते० तेना दोष निवारण करीने, प० पचखीने, नि० पोताना आत्माने निंदीने, नि० शल्यरहित थइने.

सव्वं, पाणाइवायं, पचखामि=स० सर्व, पा० प्रणातीपातने, प० पचखीने. १

सव्वं, मुसावायं पचखामि=स० सर्व, मु० मृखावादने, प० पचखीने. २

सव्वं अदिनादाणं पचखामि=स० सर्व, अ० अदत्तादान, प० पचखीने. ३

सव्वं, मेहुणं पच्चखामि=स० सर्व, मे० मैथुन पचखाने.

सव्वं, परिग्गहं पच्चखामि=स०सर्व, प०धनमालापचखीने.

सव्वं कोहं, पच्चखामि=स० सर्व, को० क्रोध, पचखीने.

सव्वं माणंच सव्वं मायंच सव्वं लोजंच पच्चखामि=स० सर्व मान, स० सर्व माया, स० सर्व लोज, इत्यादि पचखीने.

जाव, मिच्छा, दंसणं सल्लं, पच्चखामि=जा० ए विगेरे, मि० अढार पापस्थानक मिथ्यातनां, दं० दर्शनने, स० सल्यने, प० पचखीने.

अकरणि ज्जं जोगं, पच्चखामि=अ० सर्व पाप जोगने, प० पचखीने.

जावजीवाए=जाव जीवु त्यांसुधी.

तिविहं तिविहेणं=ति० त्रण करणे, ति० त्रण योगे करी.

नकरेमि, नकारवेमि=न० सर्व पापयोग करुं नही: न० सर्व पापयोग करावुं नही.

करतंनाणु जाणामि=अनेरा पाप करता होय तेने रुडुं जाणवुं नही.

मणसा वयसा कायसा=म०मन, व०वचन, का० कायाए करी.

म अढार पापस्थानक पचखीने ॥ ११ ॥=ए रीते अ- ढार पापस्थानक तथा अहार पचखीने.

सवं असणं, पाणं=स० सर्व अन्न, पा० पाणी.

खाइमं साइमं, चउविहंपी आहारं=खा० मीठाइ, मेवा. सा०मुखवास, च०ए च्चारे, पी०पण, आ० जोजन.

पचखामि, जावजीवाए, तिविहं तिविहेणं=प० पचखी- ने; जा० जाव जीव सुधी, ति० त्रण करण, ति० त्रण योगे करी.

एम च्चारे आहार पचखीने ॥ १२ ॥=एम चारे आहार पचखीने.

जं, पियं, इमंसरीरं=जं० अहारादिक शरीरना जे आ- श्रय तेनी ममता मुकीने प्राणी आत्मा साथे श- रीरनो सबंध वोसरावे ठे. पि० वहालुं, एम शरीर.

इठं, कंतं, पीयं मणुन्नं=इ० वारंवार इछीए ते इष्ट, कं० विष्ट वशिर्णादिके करी युक्त ठे, पि० प्रिते करी इंद्रियोनी हरखनो करणहार ते, म० मने करी जाणीए जे घणो शोजायमान ठे ते.

मणामं=म० मनने सदाय वहाला लागे.

उपरना पांच शब्दोनो प्रकार्थ जाणवो.

धिज्जं, विसासीयं= धि० धीरज, वि० विस्वास उपजावनी.
समयं, आणुमयं= मानवायोग हेतु मानीने वली मानीए.
बहुमयं= वारंवार मानवा जोग.
जंरुकरंरुग समाणं= रत्नना घरेणाना डावलाथी वाहालुं.
माणंसीयं= रखे तहाड वाय.
माणंउन्हं, माणंखुहा= रखे मने ताप लागे, रखे भूखलागे
माणं पीवासा= रखे तर्षा लागे, ते माटे पाणी पीउ.
माणंवाला= रखे सर्पादिक करडे.
माणंचोरा= रखे चोर प्रमुख लेइ जाय.
माणंदंसा माणंमसगा= रखे डांस करडे, रखे मसा करडे.
माणंवाइयं, पितियं= रखे व्याधि पीडे, पित जागे.
संन्निमं= सं० रखे सलेषमय थाय.
सन्निवाइयं= स० रखे सनेपात त्रिदोष थाय.
त्रिविहा, रोगायंका= त्रि० त्रिविधि प्रकारना, रो० रोग.
परीसहो, वसगा= प० परीसा, व० रखे उपसर्ग थाय,
फासा, फुसंति, त्तिकट्टु= फा० रखे दुःख, फू० उपजे.

एम जाणीने शरीरनी रक्षा करतो एम करीने.

इयं. पियणंचरिमेहं= इ० एवुं जे माहारुं शरीर, पि० वहालुं हतुं, च० छेहलुं.

..स, निसासेहिं = उ० उंचोस्वास, नि० निचोस्वास.

वोसिरामि = जीवना सबंध आथी वोसरावु हुं.

त्तिकट्टु. एम शरीर वोसिरावीने ॥ १३ ॥ = एम करीने, एम शरीरनो सबंध तजु हुं. ॥ १३ ॥

कालंअणव कंखमाणे, विहरंति = का० मरण वखते जीववानी आशा अने मरणनो जय नहीराखतां विचरूं.

एहवी सद्दहणा परुपणाए करी अणसणनो अवसर आवे तेवारे फर्सनाए करी शुद्धि होजो = एवी श्रद्धा साची धारणाना उपदेशे करी अणसणनो वखत आवे ते वारे शुद्ध मन वृत्ति होजो.

एहवा अपछिम मारणंतिय = छेवट वखते आहार तजी संथारो करे.

संलेहणा, झुसणा = सारी लेसाथी, क्षमा राखी.

आराहणाना = जिननी आरधना एवी जे संलेहणाना.

पंचअइयारा, जाणियव्वा नसमायरियव्वा = पांच अतिचार जाणवा पण आदरवा नही.

तंजहा, ते आलोउं = ते जेम, ते निवारण करुं.

इहलोगा, संसपउगे ॥ १ ॥ = इ० आलोकमां चक्रवर्तादिक थवानी इछा कीधी होय.

परलोगा, संसपउगे ॥ २ ॥प० परलोकमां देवता थवानी
संं० वांछना कीधी होय. [होय.

जीविया, संसपउगे ॥३॥=जी० जीववानी वांछना कीधी
मरणा, संसपउगे ॥४॥= पीडाए मरणनी इछा करीहोय.
कामजोगा, संसपउगे ॥ ५ ॥=काम जोगनी वांछना
कीधी होय.

तस्स मिछामिडुक्कडं ॥१४॥=ते संलेहणाना पाठ सबंधी
जे कांइ पाप दोष लाग्यो होय ते निवारण होजो.

एम समकित पुर्वक बार व्रत संलेहणासहित अने विशेष.
जे कोइ अतिक्रम ॥ १ ॥=जे वस्तुनां पचखाण कस्यां
होय तेना उपर मन कस्या होय ते.

व्यतिक्रम ॥ २ ॥=चाल्यो.
अतिचार ॥ ३ ॥=ते वस्तु हाथमां लीधी तो. [थाय.
अणाचार ॥४॥=ते वस्तु खाधी तो ते चारे बोलनो जंग
तस्स मिछामि डुक्कडं=तेनो निसफल होजो.

फेर पांच पदोकों वंदना करणकी आज्ञा है स्वामिजी. ॥ णमो अरिहंताणं, णमो सिद्धाणं, णमो आयरियाणं, णमो उवझायाणं, णमो लोए सव्वसाहूणं.

णमो अरिहंताणं केतां श्री अरिहंतजी प्रत्यें म्हारी वंदना नमस्कार होजो. श्री अरिहंतजी कहेवा छे? एक हजार आठ उत्तम लक्षणे करीने बिराजमान छे, चोत्रीश अतिशय पांत्रीश वाणीयें करी बिराजमान छे, बारगुणें करी सहित, चोशठ इंद्रना पूजनिक, अनंत ज्ञान, अनंत दर्शन, अनंत चारित्र, अनंतलोचन, अनंततप बल वीर्य, अनंता सुख, दिव्यध्वनि, नामंडल, पीठिका, सिंघासण, अशोकवृक्ष, अचत फूलवर्षा, देवदुंदुभि, चामर वींजाय, छत्र धरे, पुरुषाकार पराक्रमके धरणहार, जयवंता, वर्त्तमान काल लोकालोकके प्रकाश करणहारे सर्व देखे, सर्व जाणे, जिनसें कोइ पदार्थ छाना नहीं, अढाइ द्वीप पंदरा क्षेत्रमांहे विचरे, जघन्यतो वीश तीर्थंकर देवजी, उत्कृष्टा एकशो शाठ तथा *एकशो सित्तेर तीर्थंकर देवजी प्रत्यें म्हारी वंदना नमस्कार होजो. तिक्खुत्तोना पाठ

*. अर्थइहतंमाही होय सारे.

सहित १००८ वार त्रिकाल त्रिकाल मन वचन कायायें करी वांडुं बुं.

णमो सिद्धाणं केतां श्री सिद्धांजी प्रत्यें म्हारी वंदना नमस्कार होजो. सिद्धांजी कहेवा छे? अनंत ज्ञान, अनंत दर्शन, अनंत बल, अनंत वीर्य, अनंत सुख, अनंता सुखमें सुख, खायक सम्यक्तना धणी हुआ, अटल अवगाहना हुआ, अमर हुआ, चार प्रकारे नामकर्म क्षय कीया, अमूर्ति हुआ, अगरु लघु हुआ, पांच प्रकारका ज्ञानावरणीयकर्म क्षय किया, अनंता केवलज्ञान प्रगट हुआ, नवप्रकारे दर्शनावरणीयकर्म क्षय किया, अनंता केवलदर्शन प्रगट हुआ, दोय प्रकारे वेदनीयकर्म क्षय कीया, बाधा पीडारहित हुआ, दोय प्रकारे मोहनीयकर्म क्षय कीया, लघु भूत हुआ, चार प्रकारे आउखा कर्मक्षय कीया, अमूर्त्ति हुआ, दोय प्रकारे गोत्रकर्म क्षय किया, खोडरहित हुआ, पांच प्रकारे अंतरायकर्म क्षय किया, अ-

नंत शक्तिका धरणहार हुआ, पांचवर्ण नहीं, पांच रस नहीं, पांच संठाण नहीं, आठ फरस नहीं, त्रण वेद नहीं, दोय गंध नहीं, काया नहीं, कर्म नहीं, जन्म नहीं, मरण नहीं, रोग नहीं, शोग नहीं, वियोग नहीं, मोह नहीं, निरंजन, निराकार, एकत्रीश अतिशय, एकत्री गुणे करी विराजमान, पिस्तालीश लाख योजनकी सिद्धसिला ठे, ऊंधे ठत्रके आकार ठे, स्फटिकरत्नमयी ठे, जिसकी १४२३०२४ए एक क्रोड बेंतालीश लाख त्रीश हजार दोसो ऊंन पंचास योजन जाजेरी परिधि ठे, एक गाऊके ठठे नागमें ऊपरले परतलमांहे अणंता सिद्धन्नगवान् ठे, सो सिद्ध पंदरा न्नेदका सीजे. १ तीर्थसिद्धा, २ अतीर्थसिद्धा, ३ तीर्थंकरसिद्धा, ४ अतीर्थकरसिद्धा, ५ स्वयंबोद्धसिद्धा, ६ बुद्धिबोहियसिद्धा, ७ पत्येकबोद्धसिद्धा, ८ स्त्रीलिंगसिद्धा, ए पुरुषलिंगसिद्धा, १० नपुंसकलिंगसिद्धा, ११ स्वलिंगसिद्धा, १२ अन्य-

लिंगसिद्धा, १३ गृहलिंगसिद्धा, १४ एकसिद्धा, १५ अणेगसिद्धा. अनेक गुणे करी बिराजमान छे, तिण सिद्ध जगवानजी प्रत्यें मेरी बंदना नमस्कार होजो. १००८ वार मन वचन कायायें करी तिख़ुत्तोके पाठ सैंति ॥ २ ॥

णमो आयरियाणं केहेतां आचार्यजी प्रत्यें महारी बंदना नमस्कार होजो. आचार्यजी केहेवा छे? १ ज्ञानाचार, २ दर्शनाचार, ३ चारित्राचार, ४ तपाचार, ५ वीर्याचार. ए पांच आचार आप पाले, जर प्रत्यें पलावे, छत्रीश गुणे करी बिराजमान, बावन अणाचीर्णके टालणहार, अढार हजार सीलांगरथके धारणहार, आठ संपदाके धारणहार, तेनां नाम कहे छे. आचार्य संपदा, सूत्र संपदा, शरीर संपदा, वचन संपदा, मति संपदा, उपयोग संपदा, वाचना संपदा, संग्रह संपदा. इत्यादि अनेकगुणे करी बिराजमान तिन आचार्यजी प्रत्यें महारी बंदना

नमस्कार होजो. मन वचन कायायें करीने एक हजार आठवार तिक्खुत्तोके पाठसेंति ॥ ३ ॥

णमो उवज्झायाणं केतां उपाध्यायजी प्रत्यें म्हारी वंदना नमस्कार होजो. उपाध्यायजी कहेवा छे? इग्यारा अंग, बारा उपांग आप जाणे, उरने जणावे, अमृतवाणीयें उपदेश देवे, भव्य-जीवोकों प्रतिबोधे, ज्ञानवंत, दर्शनवंत, चारित्रि-वंत, आचारांगजी, सूयगडांगजी, ठाणांगजी, समवायांगजी, विवाहपन्नत्ति, ज्ञाताजी, उपासक दशांगजी, अंतगडजी, अणुतरोववाइजी, प्रश्न-व्याकरणजी, विपाकजी. एवं इग्यारां अंगसूत्र जाणवा. उववाइजी, रायपसेणीजी, जीवाभिगमजी, पन्नवणाजी, जंबुद्वीपपन्नत्तिजी, चंदपन्नत्तिजी, सूर्य पन्नत्तिजी, निरयावलिकाना पांच कप्पीयाजी, कप्पवडंसियाजी, पुप्फियाजी, पुप्फचूलियाजी, वह्निदशाजी, एवं बारा उपांग जाणवा. लघुनिशि-थजी, ववहारजी, वृहतकल्पजी, दशाश्रुतस्कं-

धजी, एवं चार छेद जाणवा. नंदीजी, अणुयोग दुवारजी, दशवैकालिकजी, उत्तराध्ययनजी, एवं चार मूलसूत्र जाणवा. ए एकतीस हूआ. अरु बत्तीसमा आवश्यकजी जानना. ज्ञानके भंडार, दयाके सागर, ज्ञानरूपी नेत्रके दातार, अनेक गुणे करी बिराजमान छे, तिण उपाध्यायजी प्रत्यें म्हारी मन वचन कायायें करीने त्रिकाल त्रि-काल तिखुत्तोके पाठ सेंति एक हजार आठवार बंदना नमस्कार होजो ॥ ४ ॥

श्री केवलीजो प्रत्यें महारी बंदना नमस्कार होजो. श्री केवलीजो कहेवा छे? चार घनघातीयां कर्म क्षय करीने केवली हूआ, सर्व देखे, सर्व जाणे, जिनसें कोइ पदार्थ छाना नहीं, केवलज्ञान केवलदर्शने करी बिराजमान, जघन्य तो दोय कोडी केवली, उत्कृष्टा नव कोडी केवली, तिण केवलीजी प्रत्यें मेरी त्रिकाल त्रिकाल मन, वचन, कायायें करी तिक्खुत्तोके पाठसेंति एक

हजार आठवार वंदना नमस्कार होजो ॥ ६ ॥

धर्माचार्य प्रत्यें म्हारी वंदना नमस्कार होजो. धर्माचार्यजी कहेवा छे ? धर्मोपदेशके दातार, मोक्ष मार्गके दातार, सम्यक्त्व रत्नके दातार, ज्ञानरूपी नेत्रके दातार, धन्य उ ग्राम, नगर, धन्य उ देश, पुर, पाटण, जिहां धर्माचार्यजी विचरे छे, धन्य उ श्रावक श्राविका जो सूजता आहार पाणी वस्त्र पात्र प्रतिलाभे छे, अनेक गुणे करी बिराजमान छे, तिण धर्माचार्यजी प्रत्यें म्हारी वंदना नमस्कार होजो. त्रिकाल त्रिकाल मन, वचन कायायें करी तिखुत्तोके पाठ सेंति एक हजार आठवार वंदना नमस्कार होजो ॥ ६ ॥

गणधरजी प्रत्यें म्हारी वंदना नमस्कार होजो. गणधरजी कहेवा छे? श्री जिनेंद्रदेवकी वाणीके जीलणहार, श्री तीर्थंकर देवाधिदेवकी आणाके पालनहार, समचउरंस संसठाणके धरणहार, वज्र ऋषभनाराच संघयणके धरणहार, छप्पन्न बोल

करी बिराजमान, इंद्रभूति आदे देइ चौदासें बा-
वन गणधर अनेक गुणेकरी बिराजमान, तिण
गणधरजी प्रत्यें म्हारी त्रिकाल त्रिकाल मन,
वचन, कायायें करी तिखुत्तोके पाठ सेंति एक
हजार आठवार वंदना नमस्कार होजो ॥ ७ ॥

णमो लोए सव्वसाहुणं केहतां सर्व साधु सा-
धवीजी प्रत्यें म्हारी वंदना नमस्कार होजो. श्री
साधु साधवीजी कहेवा छे? पंचमहाव्रतके पालन-
हार, पंचेंद्रियके दमनहार, चार कषायके टालण-
हार, पांच समिति समिता, त्रण गुप्ते गुप्ता, करण
सच्चे, जोग सच्चे, क्षमावंत, वैराग्यवंत, नाण संप-
न्ने, दरिसण संपन्ने, चारित्र संपन्ने, मनसुमति धा-
रना, बचन सुमति धारना, काये सुमति धारना,
शीत आदिक वेदना सहे, मरणांतिक उपसर्ग
सहे, पांच आचारके पालणहार, छकायके रख-
वाल, सात कुवसनके त्यागी, आठ मदके वि-
दारणहार, नव वाडे ब्रह्मचर्यके पालणहार, दश

भेदे यतिधर्मके धरणहार, बारा भेदे तपके तपन-हार, तेर अक्रियाके टालणहार, सत्तराभेदे संय-मके पालनहार, अढारा पापके त्यागनहार, बा-वीश परिसहके जितनहार, सत्तावीश गुणे करी बिराजमान, त्रीश महामोहनीय कर्मके निवारण-हार, बेतालीश दोष टालके आहार लेवे, बावन अनाचिर्णके टालनहार, अंताहारी, पंताहारी, लोखाआरी, तुछाआरी, कोहजीये, माणजीये, मायाजीये, लोभजीये, निंद्राजीये, अढार द्वीप पंदरा क्षेत्रमें विचरे, जघन्य दोय हजार क्रोड सा-धु साधवी, उत्कृष्टा नव हजार क्रोड साधु साधवी, तिण साधु साधवीजी प्रत्यें म्हारी वंदना नमस्कार होजो। त्रिकाल त्रिकाल मन वचन कायायें करी-ने तिखुतोके पाठ सेंति एक हजार आठवार नमस्कार होजो ॥

॥ दोहरा ॥ अनंत चोवीसी जिन नमुं, सिद्ध अनंता कोड ॥ केवलज्ञानी सब्ब थविर, वंदु बे

करजोड ॥ १ ॥ दोय कोड केवलधरा, विहरमाण जिनवीस ॥ सहस्स युगल कोडी नमुं, साधु नमुं निशदीस ॥ २ ॥ खमा खमाया में खमा, सब्वे जीवा लार ॥ सिद्धा साख आलोवशुं, मेरा वयर नही किस लार ॥ गाथा ॥ खामेमि सब्वे जीवा, सब्वे जीवा खमंतु मे ॥ मित्ती में सब्व भुएसु, वेरं मझं न केणइ ॥ १ ॥ सातलाख पृथ्वीकाय, सातलाख अप्पकाय, सातलाख तेउकाय, सातलाख वाउ-काय, दशलाख प्रत्येक वनस्पतिकी जात, चौद लाख कंदमूलकी जात, बे लाख बेंद्री, बे लाख तेंद्री, बे लाख चौरिंद्री, चार लाख नारकी, चार लाख देवताकी जात, चारलाख तिर्यंचपंचेंद्रीकी जात, चौदलाख मनुष्यकी जात, एवं समुच्चय चार गति चौरासी लाख जीवायोनीको खमावुं ॥

इहां तक चार आवश्यक पूरे हूए ॥ पांचमा आव श्यककी आज्ञा लेना है स्वामीजी, आज्ञा देवो ॥

इहां नवकार कहना, फेर करेमिभंतेका पाठ

कहना, अढारा पापस्थानक कहणा, फेर इच्छा-मि ठामि पायच्छित्त विशोधनार्थं करेमि काउस्सग्गं. ए सारी पाटी कहणी, फेर तस्सुत्तरीकी पाटी कहणी, फेर चार लोगस्सकी पाटीका ध्यान करना नित्यका. आगें आप आपणी धारणा प्रमाणे करना. फेर नवकार कहकर ध्यान पाडना समाप्त करना. फेर आर्त्तध्यान, रौद्रध्यान ध्याया होय, धर्मध्यान, शुक्लध्यान न ध्याया होय, तथा ध्यानके विषे मन चल्या होय, वचन चल्या होय, काया चली होय, तों तस्स मिच्छामि दुक्कडं ॥

फेर एक पाटी लोगस्सकी उच्चारसें प्रगट पढणी, फेर दोय पाटी इच्छामि खमासमणोकी पढणी, फेर एसा कहणा. पांच आवश्यक पूरा हूआ, छठा आवश्यककी आज्ञा है स्वामीजी. फेर आज्ञा होइने गुरु पासें धारणा प्रमाणे पच्चक्खाण करना. फेर यह कहना. १ सामायिक एक, २ चउविसच्छो दो, ३ वंदना तीन, ४ पडिक्कमणा चार,

५ काउस्सग्ग पांच, ६ पच्चखाण छ, इन विषे कोइ दोष पाप लाग्या होय ते आलोउं. आगेका पीछे, पीछेका आगे, बधत्ति कमती अक्षर मात्रा बोलाइ होय, तो तस्स मिच्छामि डुकडं ॥

मिथ्यात्वनुं पडिकमणुं, अव्रतनुं पडिकमणुं, प्रमाइदनुं पडिकमणुं, असुभ योगनुं पडिकमणुं, कखायनुं पडिकमणुं, ए पांचे पडिकमणां समिरिते पडिकम्यां ना होय तो, तस्समिच्छामि डुकडं. गया कालनुं पडिकमणुं, वर्तमान कालनी सामायक, आवता कालनां पचखाण, ए त्रणे काल सबंधी किंचितमात्र पाप दोष लाग्यो होय तो अरिहंत केवली जगवंतनी साखे मिच्छामि डुक्कडं ॥ उपर दो पाटी नमुत्थुणं कीजे. पूर्व कहेली हे सो कहणी. ॥ इति पडिक्कमणा समाप्त. ॥

॥ अथ ॥ चोवीसीकी लावणी लिख्यते ॥

॥ अरिहंत सिद्ध आचार्य उपाध्याय, साधु समरणा ॥ तीर्थंकर रवनारी माला, सुमरणा नित्य

करणा ॥ समरीयें माळा, मेरीजान समरीयें माळा ॥ ज्युं कटे करमका जाळा, ए जीवतणा रखवाळा, ध्यान तीर्थंकरका धारणा रे, ध्या० ॥ पांच पद चोवीश जिणंदका, नित्य लीजे सरणा ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ श्रीऋषभ अजित संभव अभि नंदन, अति आनंद करना ॥ सुमति पद्म सुपार्श्वे चंद्रप्रभ, दास रहुं चरणा ॥ चरण नित्य वंदु, मेरी जान चरण नित्य वंदु ॥ ज्युं कटे कर्मका फंदा, तुम तजो जगतका धंदा, दीठा होये नयन अमितो ठरणा रे ॥ दीठा० ॥ पांच पद० ॥ २ ॥ सुविधि शीतल श्रेयांस वासुपूज्य, हिरदय मांहे धरणा ॥ विमल अनंत धर्मनाथ शांतिजी, दास रहुं चरणा ॥ जिनंद मोहे तारो, मेरी जान जिनंद मोहे तारो ॥ संसार लगे मोहे खारो, वैराग्य लगे मोहे प्यारो, में सदा दास चरणारो, नाथजी अब कृपा करणा रे ॥ नाथ० ॥ पांच पद० ॥ ३ ॥ कुंथु अर मल्लि मुनिसुव्रतजी, प्रभु तारण तरणा ॥

नमि नेम पार्श्व महावीरजी, पाप परा हरणा॥ तरे भव प्राणी, मेरी जान तरे भव प्राणी ॥ संसार समुद्र जाणी, सुणो सूत्र सिद्धांतकी वाणी, पाप कर्मसें अब तो डरणा रे॥ पाप० ॥ पांच पद० ॥४॥ इग्याराजी गणधर वीस विहरमान, वांद्या शुं मीटे मरणा ॥ अनंत चोवीसीकुं नित नित वांडु, डुरगति नही पडणा ॥ मिछा अंध मेटो, मेरी जान मिछा अंध मेटो॥ रहो धर्म ध्यानमें शेटो, जिनराज चरण नित्य भेटो॥ डुख दारिद्र सब तो हरणा रे॥ डुख०॥ पांच पद०॥ ५ ॥ जैनधर्म पाया बिन प्राणी, पापशुं पिंड भरणा॥ नीट नीट मानव भव पायो, धर्मध्यान करणा॥ करो शुद्ध करणी, मेरी जान करो शुद्ध करणी, निरवाण तणी निसरणी, तुम तजो पराइ परणी, एक चित्त धर्मध्यान करणा रे ॥ एक०॥ पांच पद० ॥ ६॥ विहरमाण तीर्थंकर गणधर, मनमां शुद्ध करणा ॥ पद्म पारधि कहे कव्याणी, कीया तवन बरना ॥ बरनु

गुन कीना, मेरी जान वरन गुन कीना ॥ जैसा अ-
मृत प्याला पीना, एक शरण धर्म का लीना, रिख
लालचंद गुण कीना ॥ करो नवतत्व का निरणा
रे, करो० ॥ पांच पद० ॥ ७ ॥ इति ॥

॥ अथ स्तवन ॥

॥ धम्मो मंगल महिमा निलो, धर्म समो नही
कोय ॥ धर्म थकी नमे देवता, धर्मे शिवसुख होय ॥
॥ ध० ॥ १ ॥ जीवदया नित पालीयें, संयम सतर
प्रकार ॥ वारा भेदें तप तपे, धर्मतणो ए सार ॥
॥ ध० ॥ २ ॥ जिम तरुवरने फूलडे, भमरो रस
ले जाय ॥ तिम संतोपे आतमा, फूलने पीडा न
थाय ॥ ध० ॥ ३ ॥ इण विध विचरे गोचरी, वहोरे
सूजतो आहार ॥ ऊंच नीच मध्यम कुलें, धन्य ते
अणगार ॥ ध० ॥ ४ ॥ मुनिवर मधुकर सम कह्या,
नही तृष्णा नही लोभ ॥ लाधो भाडो दिये देहने,
ए ता लाधां संतोष ॥ ध० ॥ ५ ॥ अध्ययन पहेले

डुम्म पुप्फिए, सखरा अर्थ विचार ॥ पुण्यकलश शिष्य जेतसी, धर्मे जयजयकार ॥ ध० ॥६॥ इति॥

॥ अथ सोले जिन स्तवन लिख्यते ॥

॥ श्री नवकार मंत्र जीरो ध्यान धरो ॥ एहीज देशी ॥

श्री रिखब अजीत संभव स्वामी, वंदु अभिनंदण अंतर जामी ॥ रागधेष दोय खय करणा, वंदु सोलेई जिन सोवन वरणा ॥ १ ॥ सुमतनाथजीने सूपासो, प्रभु मुगत गया मेट्यो गरभावासो ॥ मेटदियं जनमने मरणा ॥ वंदु० ॥२॥ सीतल श्री श्रंसजिन दोई, प्रभु चवदेई राज रह्याजोई ॥ विमल मत निरमल करणा ॥ वंदु० ॥ ३ ॥ अनंत नाथ अनंत ज्ञानी, ज्यांसु मनडारी वात नही छानी ॥ धर्मनाथजीको ध्यानहिरदे धरणा ॥ वं० ॥ ४ ॥ संतनाथ साता कारी, कुंथुनाथ स्वामीरी जावुं बलीहारी ॥ अरियनाथ आतम ऊधरणा ॥ वं० ॥ ५ ॥ महीमा घणीहो नमीनाथ तणी, महावीरजी हुवा सासणरा धणी ॥ मे धरिया प्रभु थारां चरणा ॥ वं० ॥ ६ ॥ तीन लोकमें रूप प्रभु पायो, एसो मायडी पुत्र बीजो नही जायो ॥ चोसठ इंद्र सेवे चरणा ॥ वं० ॥ ७ ॥ शरीर संपदा सुंदर

सोवे, निरखंतारा नयण तुरत मोहे ॥ चतुरारा तो चित्त हरणा ॥ वं० ॥ ८ ॥ जिगमीग दीप रह्या देही, ज्यांने सुरनर निरख रह्या केई ॥ ज्यांरी आंखां जाणे अमी ठरणा ॥ वं० ॥ ए ॥ पग नख सुं मस्तक तांई, ज्यांरो शरीर बखाएयो सूतर मांही ॥ च्यारुंई संघ लेवे सरणा ॥ वं० ॥ १० ॥ सम चेई आरज सुणो सोले, रिख रायचंदजी अणपरे बोले ॥ म्हारी आवागमण डुःख दुरे हरणा ॥ वं० ॥ ११ ॥ संमत्त अठारे बतीशे बरसे, कियो नागोर चउमासो जात्र सरसे ॥ जजन किया जवसायर तिरणा ॥ बं० ॥ १२ ॥

॥ अथ अष्ट जिन स्तवन लिख्यते ॥

(श्री नवकार जपो मनरंगे ", एहीज देशी)

प्रह उठी परजाते वंडु, श्री पदम प्रजुजीरा पाय रीमाई ॥ वासपुंजजी तो ह्मारे मन वसीया, कर्मीयन राखी काय रीमाई ॥ उपजे आणंद आठ जिन जपता, आठुं कर्म जाय तुट रीमाई ॥ १ ॥ सुख संपदने लीला लावे, रहे जरिया जंमार अखूट रीमाई ॥ उ० ॥ २ ॥ दोनु जिनवर जोड बिराजे, हिंगुल वरण ह्माल रीमाई ॥ तीरथ थापीने करमाने कापी,

पाप किया पथ माट रीमाई ॥ उ० ॥ ३ ॥ चंदा प्रभु जीने सुबुद्ध जिणेश्वर, दोय हुवा सुपेत रीमाई ॥ मोत्यां वरणा देही दीपे, मुजदेखण अधीक उमेद रीमाई ॥ उ० ॥ ४ ॥ मल्लियनाथ जिन पारस परभू, ए नीला मोरनी पांख रीमाई ॥ निरखंतारा नयण न-धापे, अमिय ठरे ज्यांरी आंख रीमाई ॥ उ० ॥ ५ ॥ मुनिय सुव्रत जिननेमजिणेश्वर, सांवल वरण शरीर रीमाई ॥ इंद्रासुं वली इधका दीपे, दीठा हरषे हिवडो हीर रीमाई ॥ उ० ॥ ६ ॥ रूप अनोपम आवल विराजे, ज्युं हीरा जडीया हेम रीमाई ॥ अंतरसुं अधिकी कस बोई, मुज केहेता न आवे केम रीमाई ॥ उ० ॥ ७ ॥ सिवपुर मांहे साहेब सोवे, हुं नवी जाणु दुर रीमाई ॥ मुज चित्त मांहे वस्या परमेश्वर, वंदु उगते सूर रीमाई ॥ उ० ॥ ८ ॥ ए आठु अरिहंतारे आगल, अरज करूं कर जोड रीमाई ॥ रिख रायचंदजी कहे ग्यानी ह्मारा, पुरोनी सवला कोड रीमाई ॥ उ० ॥९॥ संमत आठरेने वरस ठत्तीसे, नागोर सहेर चोमास री-माई ॥ प्रसाद पुज जेमलजी केरे, कीयो ज्ञान तणो अभ्यास रीमाई ॥ उ० ॥ १० ॥

॥ अथ स्तवन पद लिख्यते ॥ राग वेलावल ॥

रे जीव जिण धर्म किजीये, धर्मना चार प्रकार ॥ दान सियल तप भावना, जग मांहे ए तंतसार ॥ रे० ॥ ॥ १ ॥ वरस दिवसने पारणे, श्री आदेसर आहार ॥ इक्षुरस प्रतिलाभियो, श्री श्रीअंस कुमार ॥ रे० ॥ २ ॥ गजभव ससलो राखीयो, कीधो करुणा सार ॥ श्रेणिक नृप ग्रहे अवतर्यो, अंगज मेघ कुमार ॥ रे० ॥ ३ ॥ चंपा पोल उघाडवा, चालणी काढ्यो नीर ॥ सती ए सुभद्रा जस थयो, तिणरो सियल सधीर ॥ रे० ॥ ४ ॥ तपकरी काया सोषवी, अरस निरस ले आहार ॥ वीरजिणंद वखाणियो, धन धन्नो अणगार ॥ रे० ॥ ॥ ५ ॥ अनंत भावना भावतां, धरतां निरमल ध्यान ॥ भरत अरिसाभुवनमें, पाम्यो केवलग्यान ॥ रे० ॥ ६ ॥ इह धर्म सुरतरू समो, एहनी सीतल छाय ॥ समयसुंदर कहे सेवतां, मोक्षतणा फल पाय ॥ रे० ॥ ७ ॥

॥ अथ छ संवरनी सज्झाय लिख्यते. ॥

श्री वीर जिणेश्वर गौतमने कहे, संवर धरतारे सहु जन सुख लहे (त्रोटक छंद) सुख लहे संवर, कहे जिनवर, जीव हिंसा टालिये ॥ सुक्षम वादर त्रस

थावर, सर्व प्राणी पालीए ॥ मन वचन काया धरी समता, ममता कबु न आणिए ॥ सुण वछ गोयम वीर जंपे, प्रथम संवर जाणिए ॥ १ ॥ बीजे संवर जिनवर इम कहे, साचो बोल्यारे सहु जन सुख लहे ॥ (त्रोटक छंद) सुख लहे साचो सुजस सघले, सत्य वचन संभारिए ॥ जिहां होय हंसा जीव केरी, तेह भाषा टालिए ॥ असत्य टाली सत्य आगम, मंत्र नवकार भाखिए ॥ सुण वछ गोयम वीर जंपे, जीव जतन कर राखिए ॥ २ ॥ तीजे संवर घर बाहेरसही, अदत्त परायोरे लेतां गुण नही (त्रोटक छंद) गुण नही लेतां अदत्त जोतां, दूर परायो परिहरो ॥ निजराज दंमे लोकभंडे, इसो भंरूण कांइ करोजी ॥ इसो जाण मन विवेक आणो, संचयोज लाधे आपणो ॥ सुण वछ गोयम वीर जंपे, नही लिजे पर थापणो ॥ ३ ॥ चउथे संवर चउथो व्रत धरो, सियल सघलेरे अंगे अलंकरो (त्रोटक छंद) अलंकरो अंगे सियल सबले, रंग राचो एसही ॥ जुग मांहे जोतां एह जालम, और उपमा को नही ॥ इसो जाण तुम नार पराई, रिखेज निरखो नेणसुं ॥ सुण

वठ गोयम वर जंपे, कहुन कहिए वेणसुंजी ॥ ४ ॥ पंचमे संवर परिग्रह परिहरो, मुरख मायारे ममता मत करो (त्रोटक छंद) मत करो ममता दिन रेण रूलतां, जोय तमासो एवडो ॥ मणी रत्न कंचण क्रोड हुवेतो, तृपत न थाये जीवडो ॥ होय जिहां तिहां लाभ वहुलो, लोभ वादे अती बुरो ॥ सुण वठ गोयम वीर जंपे, त्रसणा धेटी परिहरो ॥ ५ ॥ छठे संवर छठो व्रत धरो, रात्री भोजन भवियण परिहरो. (त्रोटक छंद) परिहरो भोजन रयणीकेरो, प्रतेक पातिक एहुनो ॥ संसार रूलशी दुःख सहेसी, सुख टलशी देहनो ॥ इसो जाण संवेग श्रावक, मुलगुण व्रत आदरो ॥ सुण वठ गोयम वीर जंपे, सिवरमणी वेगी वरो ॥ ६ ॥

॥ अथ श्री नवकारमंत्र स्तवन लिख्यते ॥

प्रथम श्री अरिहंत देवा, ज्यांरी चउसठ इंद्र करे सेवा ॥ मारग ज्यांरो सूध खरो, श्री नवकार मंत्रजीरो ध्यान धरो ॥ १ ॥ चोतीस अतिसे पेंतीस वाणी, प्रभु सघलारा मनरी जाणी ॥ कर जोडी ज्यांसुं विनंती करो ॥ श्री० ॥ २ ॥ भव जीवाने भगवंत तारे,

पठे आप मुगत मांहे पाउधारे ॥ सकल तीर्थंकरनों एकसिरो ॥ श्री० ॥ ३ ॥ पनरे भेदे सिद्ध सिधा, ज्यां अष्ट करमाने खयकिधा ॥ सिवरमणीने वेग वरो ॥ ॥ श्री० ॥ ४ ॥ चवदेह राजरे उपर सही, जठे जनम जरा कोई मरण नही ॥ ज्यांरो भजन कियां भव सायर तीरो ॥ श्री० ॥ ५ ॥ तीजे पद आचारज जाणी, जिणरी वल्लभ लागे अमृत वाणी ॥ तन मनसुं ज्यांरी सेव करो ॥ श्री० ॥ ६ ॥ संघ मांहे सोवे स्वामी, जिके मोक्ष तणा हुय रह्या कांमी ॥ ज्यांने पुज्या म्हारो पाप झरो ॥ श्री० ॥ ७ ॥ उपाध्यायजीरी बुद्धि भारी, ज्यां प्रतिबुज्या बहु नरनारी ॥ सूत्र अरथ जे करे सखरो ॥ श्री० ॥ ८ ॥ गुण पंचवासे करी दिपे, ज्यांसु पाखंडी कोई नही जीपे ॥ दूर कियो ज्यां पाप परो ॥ श्री० ॥ ९ ॥ पंचमे पद साधुजीने पुजो, यां सरीखो निजर न आवे दूजो ॥ मिटाय देवे ते जनम जरो ॥ श्री० ॥ १० ॥ जो आतमारा सुख चावो, तो थें पाँच पदाजीरा गुण गावो ॥ क्रोड भवारा करम हरो ॥ श्री० ॥ ११ ॥ पुज जेमलजीरे प्रसादे जोडी, सुणतां तुटे करमारी कोडी ॥ जीव छकायारा जतन

करो ॥ श्री० ॥ १२ ॥ सहेर विकानेर चउमासो, रि-
खरायचंदजी इम जासो ॥ मुक्ति चाहो तो धरम
करो ॥ श्री० ॥ १३ ॥

॥ अथ जरत वाहुवलनी सज्जाय लिख्यते ॥

राज तणारे अती लोजिया, जरत वाहुवल कुं-
जेरे ॥ मुठ उगाडी मारवा, वाहुवल प्रतिवुजेरे ॥
वीरा ह्मारा गजथकी उतरोरे, गज चढ्यां केवल न
होसीरे ॥ वी० ॥ १ ॥ वंधव गजथकी उतरोर, व्राह्मी
सुंदरी इम जापेरे ॥ रिखव जिणेश्वरे मोकली, वाहुवल
तुम पासेरे ॥ वी० ॥ २ ॥ लोच करी संजम लियो,
आयो वली अजिमानोरे ॥ लघु वंधव वांदु नही,
काउसग्ग रह्या सुज्ञ ध्यानोरे ॥ वी० ॥ ३ ॥ वरस
दिवस काउसग्ग रह्या, वेलडियां विंटाणारे ॥ पंखी
माला मांडिया, सीत ताप सुकाणारे ॥ वी० ॥ ४ ॥
साध्वी वचन सुणी करी, चमक्या चित्त मझारोरे ॥
हय गय रथ पायक तज्या, पीण चडियो अहंकारोरे
॥ वी० ॥ ५ ॥ वैरागे मन वालियो, मुक्यो निज अ-
जिमानोरे ॥ चरण उगायो वांदवा, पांम्या केवलग्या-
नोरे ॥ वी० ॥ ६ ॥ पहूंता केवली परखदा, वाहुवल

रिख रायोरे ॥ अजर अमर पदवी लही, समयसुंदर वंदे पायोरे ॥ वी० ॥ ७ ॥

॥ अथ धर्मरुचीनी सज्झाय लिख्यते ॥

चंपा नगर निरोपम सुंदर, जउे धर्मरुचो रिख आया ॥ मास पारणे गुरु आग्या ले, गोचरिया सिधाया हो ॥ मुनिवर, धर्मरुची रिख वंदु ॥ ए आंकडी ॥ भव भव पाप निकाचत संचत, दूकृत दूर निकंदु हो ॥ मुनिवर धर्मरुची रिख वंदु ॥ २ ॥ निची द्रष्ट धरण लिर सोहे, मुनिश्वर गुण जंडारे ॥ जीक्षा अटण फिरतां आया, नागाश्री घर द्वारे हो ॥ मुनि० ॥ ३ ॥ खारो तूंबो जेहेर हलाहल, मुनिवरने वोहराव्यो ॥ सहेज उखरडी आई अमघर, कहो बाहेर कुण जावेहो ॥ मु० ॥ ४ ॥ पूरण जाणी पाछा वलिया, गुरु आगे आवी धरीयो, कोण दातार मिल्यो रिख तोने, पूरण पातर जरियो हो ॥ मु० ॥ ५ ॥ नाना करतां मोने वहिरायो, जाव उलट मन आणी ॥ चाखीने गुरु निरणय कीधो, जेहेर हलाहल जाणी हो ॥ मु० ॥ ॥ ६ ॥ अखाज अजोजन कुटक सम खारो, जो मुनिवर तुं खासी ॥ निरबल कोठो जेहेर हलाहल, आ-

काले मरजासी हो ॥ मु० ॥ ७ ॥ आग्या ले परठणने चाल्या, नीरवद ठोर मुनि आया, बिंदू एक परठेव्या उपर, किडिया बहु मरजाया हो ॥ मु० ॥ ८ ॥ अल्प आहारथी एहवी हंसा, सर्वथी अनरथ जाणो ॥ परम अजय रस जाव उलट धर, किडियारी करुणा आणी हो ॥ मु० ॥ ९ ॥ देह पडंतां दया निपजे, तो मोठा उपगारो ॥ खीर खांड सम जाणी ने मुनिश्वर, ततखण कर गया आहारो हो ॥ मु० ॥ १० ॥ प्रबल पीड सरीरमें व्यापी, आवण सकज थाको ॥ पादू गमन कीयो संथारो, समता दृढता राखी हो ॥ मुनि० ॥ ११ ॥ सरवारथसिद्ध पहुंता शुजजोगे, महा रमणीक विमाणे ॥ चउसठ मणरो मोती लटके, करणीरे परमाणे हो ॥ मुनि० ॥ १२ ॥ खबर करणने मुनिवर आया, रिखजी कालज कीधो ॥ धीग धीग इण नागश्रीने, मुनिवरने विख दीधो हो ॥ मुनि० ॥ १३ ॥ हुई फजीता कर्म बहु बांध्यां, पहुंती नरक डुवारो ॥ धन धन इण धर्मरुचीने, करगया खेवो पारो हो ॥ मु० ॥ १४ ॥ पांसठ साल जोधाणा मांहे, सुखे कीयो चोमासो ॥ रत्नचंदजी कहे एह मुनिवरना, नाम थकी सिव वासो हो ॥ मु० ॥ १५ ॥

॥ अथ उपदेसो लिख्यते ॥

तेरी फुलमी देह पलकमें पलटे, क्या मगरुरी राखेरे ॥ आतम ग्यान अमीरस तजने, जेहेर जडी किम चाखेरे ॥ ते० ॥ १ ॥ काल बेरी तेरे लारे लागो, ज्युं पीसे जिम फाकेरे ॥ जरा मंजारी ठलकर बेठी, जिम मुसापर ताकेरे ॥ ते० ॥ २ ॥ सिरपर पाग लगी कसबोई, तिवडा ठिनगा राखेरे ॥ निरखे नार पारकी नेणा, बचन विखे रस चाखेरे ॥ ते० ॥ ३ ॥ इंद्र धनुष ज्युं पलकमें पलटे, देह खेह सम दाखेरे ॥ इणसुं मोह करे सोही मुरख, इम कह्यो आगम साखेरे ॥ ते० ॥ ४ ॥ रत्नचंदजी जग देख इथरता, बंधिया कर्म विपाकोरे ॥ सिव सुख ग्यान दीयो मोय सतगुरु, तिण सुखरी आवी लाखेरे ॥ ते० ॥ ५ ॥

अथ दसमी कालिकना अष्टमा अध्ययनना अर्थनी ढाल लिख्यते.

श्री जिनवर गणधर मुनिवरने कहेरे, हंसा टालीनें दया पालरे ॥ जुवा जुवा जीव कह्या ठकायनारे, पग पग जयणा करीने चालरे ॥ श्री० ॥ १ ॥ टाले मुनि सुक्षम आठ बिराधनारे, ठके वली मदम

छंर परमादरे ॥ नय जय खय काकाया सोलहेरे, जीपे इंद्रयाना विखय संवादरे ॥ श्री० ॥ २ ॥ जराजा न करे देहो जोजरीरे, न वदे रोग पीडा घटमांह्यरे ॥ इंद्रया तो हिणी न पडे जिहांलगे, करकर धर्म उछाहरे ॥ श्री० ॥ ३ ॥ क्रोधथी वेर वधे घटे प्रीतडीरे, मानथी विणले विनय आचाररे ॥ माया वाला वाले सरनी गमेरे, लोभथी विनसे सहु संभाररे ॥ श्री० ॥ ॥ ४ ॥ जो तक निमत्त सुइया फल कहे रे, जंतर मंतर ऊषध तेमरे ॥ उखद वेखद कामण केलवेरे, ते गुरु तीरेन तारे केमरे ॥ श्री० ॥५॥ चित्त भीतो न जोवे नारी चित्तरीरे, वाल लोचन जिम रवीतेजरे ॥ हिणीतो खीणी सो वरसा तणीरे, न धरे ब्रह्मचारी तिणसुं हेजरे ॥ श्री० ॥ ६ ॥ कुकभीरा वचमा करे विलावसुंरे, करे ब्रह्मचारी नारीसुं तेमरे ॥ सोला सिणगारने खटरस खायवोरे, ताल खुट जेहेर करे जेमरे ॥ श्री० ॥ ७ ॥ वस्त्र सयणासण पाय पुछणोरे, पडिलेहण लेवा लेवा जोगरे ॥ धन धन मुनिश्वर चंदज्युं निरमलारे, जस लेसो इह लोगे परलोगरे ॥ श्री० ॥ ८ ॥ आचार पणही नाम अध्ययनसेंरे,

श्रांहिमे सखर श्राचाररे ॥ सिद्धंत साखे जाखे जेत- सीर, सूत्रथी हुयजो मुज निस्ताररे ॥ श्री० ॥ ए ॥

॥ अथ परस्त्रीनी सज्झाय लिख्यते ॥

मत ताकहो नार बिराणी, हेरीहे, श्रा नरकनी- साणी ॥ ए आंकडी ॥ परनारी छे कालीरे नागण, के वीख बेल समाणी ॥ तेज पराक्रम पिलणकाजे, ए घर मंडी घाणी ॥ गुणवन बालण ठाणी ॥ म० ॥ ॥ १ ॥ रावण राय त्रीखंडको नायक, सीता हरी घर श्राणी ॥ राम चढ्या दल बादल लेकर, मार्योहे सा- रंगपाणी ॥ कथा श्रागम मांहे श्राणी ॥ म० ॥ २ ॥ पद्मोत्तर निज लाज गमाई, कीचक निज कहा- णी ॥ मणीरथ मुवो मेणरया वस, श्रपजस लियो श्रनाणी ॥ जग मांहे प्रगट कहाणी ॥ ३ ॥ गौ ब्राह्म- णने बाल हित्या रिख, नार हित्या वली जाणी ॥ तिणथी पाप अधिक पण लागे, भाख्यो केवल ना- णी ॥ के अनंत दुःखांरी खांणी ॥ म० ॥ ४ ॥ रतन जतन कर सिल श्राराधो, छंडोनी कुमत पुराणी ॥ मु- क मेहेलनी सेहल श्रचल सुख, मुक्त रमण निसि- राणी ॥ के बीर जिणंदनी वाणी ॥ म० ॥ ५ ॥ सात

बियांसीए महा मंदिरमें, सियल कथा सु वखाणी ॥ सिल विना सहु जन्म अख्यारथ, क्या राजा क्या राणी ॥ सियल जस उत्तम प्राणी ॥ म० ॥ ६ ॥

॥ अथ नेम राजुलनी लावणी लिख्यते ॥

फिकर अब लगी मेरा तनमें, नगीना नेम गया वनमें ॥ बात कीसी कहु सजनी, पिया विन देहीकु तजणी ॥ पिया परवतमें दुःख खिमता, मेहेल मिंदर मुज नही गमता ॥ शाम में खरी खाय गमकु, सती राजुल केहेती तमकु ॥ नेम वीन सुना, सजन वीन सुना, प्रीतम वीन सुना, तजी हमकु ॥ सती० ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ सती रथ संजम पर बैठी, जरमणा अंतरकी मेटी ॥ सती सब सोना तज देती, जगतमें राखी नही रेती ॥ सती जग विचे खीम्या खाती, सती मन आस मुक्त सेती ॥ सती दस काया आपणे दमकु ॥ सती राजुल० ॥ न० ॥ २ ॥ साज सिवपुरका सब सजिया, करमसें खुब कीया कजिया ॥ मेरे सिरपति शामसूजा, नेम वीन और नही दूजा ॥ अनुखण गाते मुजना खुचता, जगतका जोग नाही रुचता ॥ जगत जन जीता है जिनकु ॥ सती० ॥ ३ ॥ ने-

स गिरनारी हुआ ध्यानी, बात तेरी सब जुगमांहे जाणी ॥ जाप तेरा जपतां पार पावें, अलख जिण दास ख्याल गावें ॥ मुक्त पद दीजे प्रभू हमकु ॥ स० ॥ ४ ॥

॥ अथ लावणी उपदेशी लिख्यते ॥

तुम तजो जगतके ख्याल, इसककागाणा ॥ इ० ॥ तेरी अल्प उमर खुट जाय, नरक उठ जाणा ॥ तें दिन च्यार जुगबीच, लीयो थें बासा ॥ ली० ॥ तेरे सिरपर बैठा काल, करतहै हांसा ॥ मैं बोलु साचि बात, झुट नही मासा ॥ तुं सुतो है किण निंद, किसि केरे आसा ॥ अब सेव देव जिनराज, खलक मांहे खासा ॥ ख० ॥ तेरा जोबन पतंगके रंग, झुट सब आसा ॥ अब हिये धरो मेरी सीख, समजरे शाण्या ॥ स० ॥ तेरी० ॥ १ ॥ तू बिसर गयो विच, नाम जिनवरका ॥ ना० ॥ पचरह्यो कुटुंबके काज, किया फंद घरके ॥ तें दया धर्म विन खोय, जन्म सहु नरका ॥ ज० ॥ पल्ले बांधिया पाप कसाई स-रीखा ॥ तें लिया नहीरे लाव, वखत मांहे करके ॥ व० ॥ तेरी विती बात सब जाय, जनम ज्यूं ख-रके ॥ अब सुख दुखको सीरदार, रंक नही राणा

॥ ई० ॥ तेरी० ॥ २ ॥ अब भली बुरी सुण वात, मौनकर रहिजे ॥ मौ० ॥ मुख मिठो संसार, भेद नही दीजे ॥ कर वितराग विसवास, हिये धरलीजे ॥ हि० ॥ निच नारका संग, त्रिपणमांहे मत भीजे ॥ सात कुव्यसनको संग, परभय मत कीजे ॥ प० ॥ तने द दुरगत पहुंचाय, तेरा तन छीजे ॥ अब हिये धरो मेरी सिख, समजरे शाणा ॥ स० ॥ तेरी० ॥ ३ ॥ में सरन सेजपर पड्यो, आनंद दिन आया ॥ आ० ॥ मेरी भांगी भूक सब प्यास, सूत्रकी गाया ॥ मेरे सिरपर तूं सिरदार, जिनेश्वर राया ॥ जि० ॥ में चाहुं चरणकी सेव, सफल करी काया ॥ मुज द्यो दोलत दरसनकी, मेरे एही माया ॥ मे० ॥ इस अरज करे जिन दास, अल्प गुण गाया ॥ अव कुगुरुका उपदेस, सुणो मत काना ॥ सु० ॥ तेरी० ॥ ४ ॥

॥ अथ सुमत कुमतकी लावणी लिख्यते ॥

तुं कुमत कलेसण नार, लगी किम केरे ॥ ल० ॥ भव सरक खडी रहे दूर, तुजे कुण ठेरे ॥ ए आंकडी ॥ तुं सुमताके भरमाय, मुजे किम गेरी ॥ मु० ॥ मेरी अनंत कालकी प्रीत, पलकमें तोडी ॥ तुज विन सुनी

मेरी सेज, कहु कर जोडी ॥ क० ॥ उठ चलो हमारे संग, सुखी रहो पोढी ॥ इम कुर कुर कुमता नार, आंख आंसू रेडे ॥ आंख० ॥ च० ॥ १ ॥ तेरी नरक नीगोदकी सेज, थकी में रुठो ॥ थ० ॥ सेठ्या श्री जिनराज, संग तेरो तुटो ॥ तेरी मुरख माने बात, हियाको फूटो ॥ हि० ॥ में सेजे हो गयो दूर, तेरो तर तुटो ॥ अब दूर खडीकर वात, आव मत नेडी ॥ आ० ॥ चल० ॥ २ ॥ सुमताके जरमार मुजे कीम टाली ॥ मु० ॥ मेरी अनंत कालकी प्रीत, पलख नही पाली ॥ तुं सुमतीको सीरदार, सुणावे होय गाली ॥ सु० ॥ में दोनुई तेरी नार, गोरी एक काली ॥ मुजकु दूरी ठेल, सुमतिकु तेडे ॥ सु० ॥ चल० ॥ ॥ ३ ॥ अब कुमतिको ललचायो, रती नही डगीयो ॥ र० ॥ सुणो सुनरकी सीख, सेंठो होय लगियो ॥ चेतन हूर कुमतकी, सेजसे जगीयो ॥ सेज० ॥ जिनराज बचनको ग्यान, हियामें जगियो ॥ जिनदास कुमतकी बात, खोटी मत खेडे ॥ खो० ॥ चल० ॥ ४ ॥

॥ अथ कालरो सझाय लिख्यते ॥

इण कालरो जरोसो जाईरे को नही, ऊकिण बी-

रीया मांहे आवे ए ॥ बाल जवाण गीणे नही, ज सर्वे जणी गटकावे ए ॥ इण० ॥ १ ॥ बाप दादो बैठो रहे, पोतो उठ चल जावे ए ॥ तो पीण धेठा जीवने, धरमरी बात न सुहावे ए ॥ इ० ॥ २ ॥ मेहेल मिंदरने मालियां, नदीए निवाणने नालो ए ॥ सरगने मृत्यु पातालमें, कठियन ठोडे कालो ए ॥ इ० ॥ ३ ॥ घर नायक जाणी करी, रिख्या करी मन गमती ए ॥ काल अचाणक ले चल्यो, चोक्यां रेह गई झिलती ए ॥ इण० ॥ ४ ॥ रोगी उपचारण कारणे, वेद विचक्षण आवे ए ॥ रोगीने ताजो करे, आपरी खबर न पावे ए ॥ इण० ॥ ५ ॥ सुंदर जोडी सारखी, मनोहर मेहेल रसालो ए ॥ पोढ्या ढोलिये प्रेमसुं, जठे आय पहुंतो कालो ए ॥ इण० ॥ ६ ॥ राजकरे रलियामणो, इंद्र अनोपम दिसेए ॥ वैरी पकड पछाडीयो, टांग पकडने घींसेए ॥ इ० ॥ ७ ॥ वल्लभ वालक देखने, मांडी मोठी आसोए ॥ छिनक मांहे चलतो रह्यो, होय गई निरासो ए ॥ इण० ॥ ८ ॥ नार निरखने परणीयो, अपछरने अणुहारे ए ॥ सूल उठ चलतो रह्यो, आ उभी हेला मारे ए ॥ इण० ॥ ९ ॥ चेजारे चित्त चूपसु, करी अंवारत मोठी ए ॥ पायरीये

चडतो-पड्यो, खायन सकीयो रोटी ए ॥ इण० ॥ १० ॥ सुरनर इन्दर किन्नरा, कोई नरहे नीसंकोए ॥ मुनिवर कालने जीतिया, जिणदीया मुक्तमांहे फंको ए ॥ इण० ॥ ॥ ११ ॥ किसनगढ मांहे सीदसष्ट, आया सेखे कालो ए ॥ रतन कहे भव जीवने, कीजो धर्म रसालो ए ॥ इण० ॥ १२ ॥

॥ अथ भुलो मन भमरानी सज्झाय लिख्यते ॥

भुलो मन भमरा कांइ भम्यो, भमीयो दिवसने रात ॥ मायारो लोभी प्राणीयो, मरने दुरगत जात ॥ ॥ भु० ॥ १ ॥ केहना छोरुरे केहना वाछरू, केहना मायने वाप ॥ भ प्राणी जासी एकलो, साथे पुन्यने पाप ॥ ॥ भु० ॥ २ ॥ आशातो डुंगर जेवडी, मरणो पगलारे हेट ॥ धन संचीरे संची कांई करो, करो जिनजीरी भेट ॥ भु० ॥ ३ ॥ उलट नदी भारग चालवो, जायवो पेलेरे पार ॥ आगल नही हट वाणियो, सांभल लिजेरे लार ॥ ॥ भु० ॥ ४ ॥ मुरख कहे धन माहारो, ते धन खरचे न खाय ॥ वस्त्र विना जाय पोढियो, लखपती लकडारे मांय ॥ भु० ॥ ५ ॥ धंधो करीरे धन जोडीयो, लाखा उपर कोड ॥ मरणरीवेला मानवी, लेसी कंदोरो तोड ॥ भु०॥

॥ ६ ॥ लखपती छत्रपती सहु गये, गये लाख बेलाख ॥ गरव करतारे गोखे बेसता, जल वल होय गई राख ॥ ॥ जु० ॥ ७ ॥ महारोरे म्हारो कर रह्यो, थांरो नहीरे लिगार ॥ कुण थांरो तुं केहेनो, जोवो हियडे विचार ॥ जु० ॥ ८ ॥ मेदम कहे समजो सहु ॥ सांबल ले-जोरे साथ ॥ आपणो लाव उतारियो, लेखो साहीब हाथ ॥ जु० ॥ ए ॥

॥ एलाची पुत्रनी सझाय लिख्यते ॥

नामेला पुत्र जाणिए, धनदत्त शेठनो पूत ॥ नटवी देखीने मोहियो, नही राख्यो घरनो सूत ॥ करम न छुटेरे प्राणिया ॥ १ ॥ ए आंकडी ॥ पुरव नेह विकार, निज कुल छंडीरे नट थयो ॥ नाणी सरम लिगार॥ क०॥ ॥ २ ॥ एक पुर आव्योरे नाचवा, उंचो वांस विसेक ॥ तिहां राय आव्यो रे जोयवा, मिलीया लोक अनेक ॥ ॥ क० ॥ ३ ॥ दोय पग पेहेरीरे पावडी, वांस चढ्यो गज गेल ॥ निरधारा उपर नाचतो, खेले नव नवा खेल ॥ ॥ क० ॥४॥ ढोल वजावेर नटवी, गावे किंनर साद॥ पाये घुगरा घम घमे, गाजे अंबर नाद ॥ क०॥ ५ ॥ तव राजिंद मन चिंतवे, लुब्धो नटवीनें साथ॥ जो

नट पडेरे नाचतो, तो नटवी मुज हाथ ॥ क० ॥ ६ ॥ दान न आपेरे नृपती, नट जाणी नृपवात ॥ हुं धन वंछुरे रायनो, राय वंछे मुज घात ॥ क० ॥ ७ ॥ तव तिहां मुनिवर पेखीया, धन धन साधु निराग, धग धग निक्यारी जीवने, इम पाम्यो वेराग ॥ क० ॥ ८ ॥ संवर भावेरे केवली, थयो करम खपाय ॥ केवल महिमारे सूर करे, लब्धवीजे गुण गाय ॥ क० ॥ ९ ॥

॥ अथ अरणक मुनिनी सज्झाय लिख्यते ॥

अरणक मुनिवर चाल्या गोचरि, तडके दाजे सोसोजी ॥ पाय उवाणारे वेलू परजले, तन सुखमाल मुनिसोजी ॥ अरणक० ॥ १ ॥ मुख कुमलानोरे मालती फुल ज्युं, उनो गोखां हेटोजी ॥ खरी डुपेहरारे दिठो एकलो, मोह्यो माननी मीठोजी ॥ अरणक० ॥ २ ॥ वयण रंगीलीरे नयणा विंदियो, रिख थंभ्यो तीण ठायोजी ॥ दासीने केहेरे जाय उतावली, रिख तेडीने ल्याउजी ॥ अ० ॥ ३ ॥ पावन कीजेहो मुज घर आंगणो, वेहेरो मोदक साराजी ॥ नव जोवनभर काया कांई दमो, सफल करो संसारो जी ॥ अ० ॥ ४ ॥ चंदावंदनीसुं चारित्र चुकीयो, सुख विलसे दीन रातोजी ॥

एक दिन गोखेरे रमता सुगटा, तव दिठी नीज मातोजी ॥ अ० ॥ ५ ॥ अरणक अरणक करती मा फिरे, गलिया गलिया वकारोजी॥ कहो किण दिठोरे म्हारो धालुंडो, लारे वहु नर नारोजी ॥अ०॥६॥ तिहांथी ऊतरीरे जननीरे पाय नम्यो, वहु लाज्यो मन मांह्योजी ॥ ध्रिग वछ तोनेरे चारित्र चुकीयो, जेथी सिवपूर जायोजी ॥ ॥ अ० ॥ ७ ॥ अगन धुकंत्तीरे सिल्ला उपरे, अरणक अणसण कीधोजी ॥ समयसुंदर कहे धन ते मुनिवरू, मन वंछीत फल लीधोजी ॥ अ० ॥ ८ ॥

॥ अथ ढंढण मुनिनी सझाय लिख्यते ॥

ढंढण रिखजीने वंदणा हुंवारी, उत्कृष्टो अणगारेरे हुंवारी लाल ॥ अनिग्रह कीधो एहवो हूंवारी, लब्धे लेशु अहाररे हुंवारी लाल ॥ ढंढ० ॥ १ ॥ दिन प्रते जावे गोचरी हुंवारी, नमीले सुजतो भातरे हुंवारी लाल ॥ मूल न लिजे असुजतो हुंवारी, पिंजर हुय गयो गातरे हुंवारी लाल ॥ ढंढ० ॥ २ ॥ हरी पुछे श्री नेमने हुंवारी, मुनिवर सहेंस अठाररे हुंवारी लाल ॥ उत्कृष्टो कुण एहमें हुंवारी, मुजने कहो किरताररे, हुंवारी लाल ॥ ढंढ० ॥ ३ ॥ ढंढण अधिको दाखीयो हुं-

वारी, श्रीमुख नेम जिणंदरे हुंवारी लाल॥ कृष्ण उमायो वंदवा हुंवारी, धन जादव कुल चंदरे हुंवारी लाल ॥ ॥ ढंढ० ॥ ४ ॥ गलियारे मुनिवर मिल्या हुंवारी, वांद्या कृष्ण नरेसरे हुंवारी लाल ॥ कोइक गाथापती देखने हुंवारी, उपनो भाव विसेखरे ॥ हुंवारी लाल ॥ ढंढण ॥ ॥ ५ ॥ मुजघर आवो साधजी हुंवारी, वहिरो मोदक अभिलाषरे हुंवारी लाल ॥ वेहेरीने पाछा फिस्या हुंवारी, आया प्रभुजीने पासरे हुंवारी लाल ॥ ढंढ० ॥ ६ ॥ मुज लब्धदे मोदक मिल्या हुंवारी, मुजने कहो किरपाल रे हुंवारी लाल ॥ लब्ध नहीं छ वछ ताहरी हुंवारी, श्रीपती लब्ध निहालरे हुंवारी लाल ॥ ढंढण ॥ ७ ॥ तो मुजने कलपे नही हुंवारी, चाल्या परठण ठोररे हुंवारी लाल ॥ इंट निहाले जायने हुंवारी ॥ चूस्यां करम कठोररे हुंवारी लाल ॥ ढंढ० ॥ ८ ॥ आई सुधी भावना हुंवारी, उपनो केवलग्यानरे हुंवारी लाल॥ ढंढण रिख मुक्ते गया हुंवारी, कहे जिनहर्ष सुजाण रे हुंवारी लाल ॥ ढंढण० ॥ ९ ॥

॥ अथ कामदेव श्रावकनी सज्झाय लिख्यते ॥

श्रावक श्री वीरना, चंपानो वासीजी ॥ ए आंकडी ॥ एक दिन इंद्र प्रसंसीयोजी, भरीए सभारे मांय ॥ द-

ढताई कामदेवनीजी, कोई देव नसके चलाय ॥श्रावक०॥
॥ १ ॥ सरध्यो नही एक देवताजी, रूप पीशाच बणाय ॥
कामदेवश्रावक कनेजी, आयो पोषदसालरे मांय ॥श्रा-
वक० ॥ २ ॥ रूप पीशाचनो देखनेजी, डस्यो नहीरे
लिगार ॥ जाण्यो मिथ्याती देवताजी, लीयो सुध मन
ध्यान लगाय ॥ श्रावक० ॥ ३ ॥ अंजोरे कामदेवजी,
तोने कलपे नही छे कोय ॥ थाहारो धर्म न छोडणोजी,
पोण हुं छोडास्यु ताय ॥ श्राव० ॥ ४ ॥ हतीनो रुप वेकरे
कीयोजी, पीशाचपणो कीयो दूर ॥ पौषदसालामें
आयने जी, बोले वचन करूर ॥ श्रा० ॥ ५ ॥ मनमांहे
नही कंपीयोजी, हत्ती सुंडमें झाल ॥ पौषदसाल बारे
लेईजी, दियो आकाशे उछाल ॥ श्रा० ॥ ६ ॥ दंत सु-
लमें झेलनेजी, कांवलनी परे रोल ॥ उजल वेदना उप-
नीजी, नही चलियो ध्यान अडोल ॥ श्रा० ॥ ७ ॥ गज-
पणो तज सर्प भयोजी, कालो महाविकराल ॥ डंक दीयो
कामदेवनेजी, क्रोधी महा चंडाल ॥ श्रा० ॥ ८ ॥ अतुल
वेदना उपनीजी, चलियो नही तील मात ॥ सूर तिहां
प्रगट थयोजी, देवता रुप साक्षात ॥ श्रा० ॥ ९ ॥ कर
जोडीने इम कहेजी, थांरा सुरपती कीयाहे वखाण ॥ म्हें

नहि सरदह्यो मुढमतीजी, थांने उपसर्ग दीनो आण ॥ ॥आ०॥१०॥ तन मन कर चलिया नहीजी, थें धर्म पायो परमाण ॥ खमजो अपराध ते माहरोजी, इम कहि गयो निज ठाण ॥ आ० ॥ ११ ॥ वीरजिणंद समोसरयाजी, कामदेव वंदण जाय ॥ वीर कहे उपसर्ग दियोजी, तोने देव मिथ्याती आय ॥ आ० ॥ १२ ॥ हंतासामी साचछे जी, तद समणा समणी बुलाय ॥ घर बेठां उपसर्ग सह्योजी, इम परसंसे जिनराय ॥ आ० ॥ १३ ॥ बीस वरस लग पालियोजी, श्रावकना व्रत बार ॥ पेहेले सर्गे उपनोजी, चव जासि जव पार ॥ आ० ॥ १४ ॥ आ दृढताई देखनेजी, पालो श्रावक धर्म ॥ कामदेव श्रावकनी परेजी, थें पामो सिव सुख पर्म ॥ आ० ॥ १५ ॥ मुरधर देससुं आयनेजी, जेपुर कीयोहे चौमास ॥ अष्टादस ठीयासी-येजी, रिख खुसालचंदजी कीयो प्रकास ॥ आ० ॥ १६ ॥

॥ अथ पंचतीर्थनो स्तवन लिख्यते ॥

तुम तरण तारण, जव निवारण, जविकमन आनंदनं ॥ श्री नाजी नंदन, जगत वंदन, श्री आदीनाथ निरंजनं ॥ १ ॥ श्री आदीनाथ अनाद सेवुं, जावपद पूजा करूं ॥ कैलास गिरपर रिखब जिनवर, चरण

कमल हीयडे धरूं ॥ २ ॥ ध्यान धुपे मनपुष्फे, अष्ट करम विनासनं ॥ खिम्या जाप संतोख सेवा, पुजुं देव निरंजनं ॥ ३ ॥ तुम अजितनाथ अजीत जीते, अष्ट करम महावली ॥ प्रभु वीरद सुणकर सरण आयो, कृपा कीजे नाथजी ॥ ४ ॥ तुम चंद्र पुरण चंद्र लंछन, चंद्रपुरी परमेश्वरं ॥ महासेन नंदन जगत वंदन, चंद्र नाथ जिणेश्वरं ॥ ५ ॥ तुम बालब्रह्म वीवेकसागर, जवीक मन आनंदनं ॥ श्री नेमिनाथ पवित्र जिनवर, तीमर पाप विनासनं ॥ ६ ॥ जिन तजीय राजुल राजकन्या, कामसेना वस करी ॥ चारित्र रथपर चढे डुलहे, शाम सिव सुंदर वरी ॥ ७ ॥ कंदर्प दर्प सुसर्प लंछन, कमट संठ निरमल कीयो ॥ श्री पार्श्वनाथ सपुज्य जिनवर, सकल सिघ्र मंगल कीयो ॥ ८ ॥ तुम कर्म घाता मोक्ष दाता, दीन जाण दया करो ॥ सिद्धार्थ नंदन जगत वंदन, महावीर मया करो ॥ ९ ॥

॥ अथ चार सर्णाको स्तवन लिख्यते ॥

हारदे धारोहो जवीयण, मंगलीक सर्णा च्यार ॥ ए टेक ॥ पोहो उठी नित समरी जेहो, जवियण ॥ मंगलीक सर्णा च्यार ॥ आपदा टले संपदा मिलेहो, ज-

त्रिपण दोलतना दातार ॥ ही० ॥ १ ॥ अरिहंत सिद्ध साधु तणाहो ॥ ज्ञवी० ॥ केवली जाखीत धरम, ए चारुं जपतां थकांहो ॥ ज० ॥ तुटे आठई करम ॥ ही०॥ ॥ २ ॥ ए सर्णा सुखकारीयाहो ॥ ज० ॥ ए सर्णा मंगलिक ॥ ए सर्णा उत्तम कह्याहो ॥ ज० ॥ ए सर्णा तह तीक ॥ ही० ॥ ३ ॥ सुख साता वरते घणीहो ॥ ज० ॥ जे ध्यावे नरनार ॥ परज्ञव जातां जीवने हो ॥ ज० ॥ एह तणो आधार ॥ ही० ॥ ४ ॥ डाकण साकण ज्रुतणी हो ॥ ज० ॥ सिंह चीत्ताने सूर ॥ वेरी डुसमण चोरटा हो ॥ ज०॥ रेहे सदाई दूर ॥ ही० ॥ ५ ॥ निसदीन याने ध्यावतांहो ॥ ज० ॥ पामे परम आणंद ॥ कमी नही कीणी वातरी हो ॥ ज० ॥ सेव करे सूर इंद्र ॥ ॥ ही० ॥ ६ ॥ गेले घाटे चालंताहो ॥ ज० ॥ रात दिवस मझार ॥ गावां नगरां बीचरंताहो ॥ ज० ॥ वीघन निवारण हार ॥ ही० ॥ ७ ॥ इण सरिसा सर्णा नही हो ॥ ज० ॥ इण सरिसी नही नाव ॥ इण सरिसो मंत्र नही हो ॥ ज० ॥ जपतां वाधे आव ॥ ही० ॥ ॥ ८ ॥ राखो सर्णारी आसताहो ॥ ज० ॥ नेमो न आवे रोग ॥ बरते आणंद जीवनेहो ॥ ज० ॥ एह तणो सं-

जोग ॥ हो० ॥ ९ ॥ मन चिंत्या मनोरथ फले हो ॥ भ० ॥ निश्चे फल नीरवाण ॥ कुमी नही देव लोकमें हो ॥ भ० ॥ मुक्त तणा फल जाण ॥ हो० ॥ १० ॥ संमत अठारे बावन्नेहो ॥ भ० ॥ पाली सेखे काल ॥ रिखचोथमलजी इम कहेहो ॥ भ० ॥ सुणजो बाल गोपाल ॥ हो० ॥ ११ ॥

॥ अथ चित्तसंभूतीको सज्झाय लिख्यते ॥

चित्त कहे ब्रह्मरायने, कटु दिलमांहे आणोहो ॥ पुरव भवरी प्रीतडी, तुमे मूल न जाणोहो ॥ बंधव बोल मानोहो ॥ १ ॥ कतवारीरा सुत ज्युं, सांधो दे आणोहो ॥ जाती समर्ण गियानथी, पुर्व भव जाणोहो ॥ बं० ॥ २ ॥ देसदेसायण राजा घरे, पेहेले भव दासे हो ॥ बीजे भव कालिंजरे, थया मृग वन वासे हो ॥ बं० ॥ ३ ॥ तीजे भव गंगा तटे, आपे हंसला हुता हो ॥ चोथे भव चंडालरे, घर जन्म्या पूताहो ॥ बं० ॥ ४ ॥ चित्त संभूत दोनु जिणा, गुण बहुला पायाहो ॥ सर्णे आयो आपणे, तिण पिंडत पढायाहो ॥ बं० ॥ ५ ॥ राजा नगरीथी काढीया, आपे मरणा मंमीयाहो ॥ वनमांहे गुरु उपदेशथी, आपां घर छंडीया हो ॥ बं० ॥ ६ ॥

संजम ले तपशा करी, लब्धधारी हूता हो ॥ गावां न- गरां बिचरता, हस्तीनापुर पहूंता हो ॥ बं० ॥ ७ ॥ नि- मुचिं ब्राह्मण उलख्या, नगरीथी कढाव्या हो ॥ कोप चढ्या वेहुं जिण, संथारा ठाया हो ॥ बं० ॥ ८ ॥ धुंवो थें कीधो लब्धथी, नगरी भय पाया हो ॥ चक्रवर्त निज परिवारसुं, आवी तुरत खमाव्या हो ॥ बं० ॥ ९ ॥ रत्न राणी रायनी, आवी सीस नमायो हो ॥ पग पुंज्या के- सांथकी, थांरे मन भाया हो ॥ बं० ॥ १० ॥ नीहाणो तुमे कीयो, तपनो फल हास्यो हो ॥ मे थाने वंधव ब- रजीयो, तुमे नाही बिचास्यो हो ॥ बं० ॥ ११ ॥ ललनी गुलनी बीमाणमे, भव पांचमे थया हो ॥ तिहांथी चवी करी, कपिलापुर आया हो ॥ बं० ॥ १२ ॥ हमे तिहांथी चवी करी, गाथापती थया हो ॥ संजमभार लेई करी, तोसु मिलणने आया हो ॥ बं० ॥ १३ ॥ चक्रवर्त पदवी थें लीवी, रिद्ध सगली पाइ हो ॥ किधो सोई पामियो, हिवे कमीयन कांइ हो ॥ बं० ॥ १४॥ समरथ पदवीपामिया, हिवे जनम सुधारो हो ॥ संसारनां सुख कारमां, बि- खिया रस वारो हो ॥ बं० ॥ १५ ॥ राय कहे सुणो सा- धुजी, कबु उर बतावो हो ॥ आ रिद्धतो बुटे नही, पछे

थें पीसतासो हो ॥ वं० ॥ १६ ॥ थें आवो म्हारा राजमें, नरभव सुख माणो हो ॥ साधपणामांही छे कीसो, नीत मांगणे खाणो हो ॥ वं० ॥ १७ ॥ चित्त कहे सुणो राय-जी, इसकि किम जाणे हो ॥ म्हे रिद्धतो छोडी घणी, गिणती कुण आणे हो ॥ वं० ॥ १८ ॥ हुं आया थांने केणने, आ रिद्ध तुमे त्यागो हो ॥ वेरागे मन वालने, ध र्म मारग लागो हो ॥ वं० ॥ १९ ॥ भिन्न भिन्न भाव क ह्या घणा, नही आयो वेरागे हो ॥ भारी करमा जीवडा, ते किणवीद जागे हो ॥ वं० ॥ २० ॥ निहाणो तुमे कि-यो, खट खंडज केरो हो ॥ इण करणीसुं जाणजो, थांरा नरके फेरा हो ॥ वं० ॥ २१ ॥ पांचु भव भेला किया, आपे दोनु भाइ हो ॥ हिवे मिलणो छे दोहिलो, जिम परवत राई हो ॥ वं० ॥ २२ ॥ ब्रह्मदत्त पहुतो नरक स-तमी, चित्य मुक्त मंझारी हो ॥ करजोडी कवीयण कहे, आवागमण निवारी हो ॥ वं० ॥ २३ ॥ इति ॥

॥ अथ जीवापांत्रीसीरी सज्झाय लिख्यते ॥

जीवा तुंतो भोलो रे प्राणी, इम रुलीयो रे संसार॥
मोहो मिथ्यातकी निंदमें, जीवा सुतो काल अनंत ॥
भव भव मांहे तुं भटकीयो, जीवा ते सांभल विरतंत ॥

॥ जी० ॥ १ ॥ एसा केइ अनंतजिन हुवा, जीवा उत-कृष्टो ग्यान अगाध ॥ इण ज्ञवथी लेखो लियो, जीवा कुण बतावे थारी याद ॥ जी० ॥ २॥ पृथ्वी पाणी अग्नमें, जीवा चउथी वाऊ काय ॥ एक एक काया मध्यें, जी-वा काल असंख्याता जाय ॥ जी० ॥ ३ ॥ पंचमी काया वनस्पती, जीवा साधारण प्रत्येक ॥ साधारणमे तुं व-स्यो, जीवा ते सांज्ञली सुविवेक ॥ जी० ॥ ४ ॥ सुई अग्र निगोदमे, जीवा श्रेण असंख्याती जाण ॥ असंख्याता प्रतर एक श्रेणमे, जीवा इम गोला असंख्याता प्रमाण ॥ जी० ॥ ५ ॥ एक एक गोलामध्ये, जीवा शरीर असं-ख्याता जाण ॥ एक एक शरीरमे, जीवा जीव अनंता प्रमाण ॥ जी० ॥ ६ ॥ तेमांथी अनादी जीवमा, जीवा मोक्ष जावे धीग चाल ॥ एक शरीर खाली न हुवे, जी-वा न हुवे अनंते काल ॥ जी० ॥ ७ ॥ एक एक अज्ञवी संगे, जीवा ज्ञव अनंता होय ॥ वली विसेखे जाणीये, जीवा जन्म मरण तुं जोय ॥ जी० ॥ ८ ॥ दोय घमी का ची मध्यें, जीवा पेसट सहँस सो पांच ॥ वत्तीस अधि-का जाणज्यो, जीवा ए करमानी खांच ॥ जी० ॥ ९ ॥ छेदन ज्ञेदन वेदन वेदना, जीवा नरके सही बहुं वार ॥

तीणसेती निगोदमे, जीवा अनंतगुणी विचार ॥ जी० ॥ ॥ १० ॥ एकंद्री मांह्यथी निकल्यो, जीवा इंद्रि पाम्यो दोय ॥ तव पुन्याइ ताहरी, जीवा तेथी अनंती होय ॥ ॥ जी० ॥ ११ ॥ इम तेरंद्री चोरंद्री जीवमां, जीवा वेवे लाख ए जात ॥ दुःख दिठां संसारमे, जीवा सुणतां अचिरज वात ॥ जी० ॥ १२ ॥ जलचर थलचर खेचरु, जीवा उरपुर भुजपुर जात ॥ सित ताप त्रीखा सही, जीवा दुःख सह्यां दिन रात ॥ जी० ॥ १३ ॥ इम भमंतो जीवडो, जीवा पाम्यो नरभव सार ॥ गरभावासामे दुःख-सह्यां, जीवा ते जाणे कीरतार ॥ जी० ॥ १४ ॥ मस्तक तो हेठो हुंवे, जीवा उपर रहे वेहु पाय ॥ आंख्यां आडी मुष्टी वेहुं, जीवा इम रह्यो भिष्टाघर मांय ॥ जी० ॥ ॥ १५ ॥ वाप वीरज माता रुद्र, जीवा इणसो लीयोथे आहार ॥ भुल गयो जन्म्या पछे, जीवा सेवी करे अविचार ॥ जी० ॥ १६ ॥ उंट कोड सुई लाल करे, जीवा चांपे रुंरुंमांय ॥ अष्ट गुणी हूवे वेदना, जीवा गरभावासा रे मांय ॥ जी० ॥ १७ ॥ जनमतां हुवे कोड गुणी, जीवा मरतां कोडाकोड ॥ जनम मरणारा जीवडा, जीवा जाणजो मोटी खोड ॥ जी० ॥ १७ ॥ देस अनारज

उपनो, जीवा इंद्री हीणी होय ॥ आऊखो ऊंछो हुवे, जीवा धर्म कीसी विध होय ॥ जी० ॥ १९ ॥ कदाचित् नरभव पामीयो, जीवा उत्तम कुल अवतार ॥ देही नीरोगी पायने, जीवा यूहखोयो जमवार ॥ जी० ॥ २० ॥ ठग फांसीगर चोरटा, जीवा धीवर कसाइरी न्यात ॥ उपजीने मुईजीसी, जीवा एसी न रही कांई जात ॥ ॥ जी० ॥ २१ ॥ चवदेई राजलोकमे, जीवा जनम मरणरी जोरू ॥ खाली बालाग्र मात्रए, जीवा ऐसी न रही कोई ठोरू ॥ जी० ॥ २२ ॥ एही जीव राजा हुवो, जीवा हस्ती बांध्या बार ॥ कबहीक करमा बसे, जीवा न मीले अन्न उधार ॥ जी० ॥ २३ ॥ इम संसार भ्रमतो थको, जीवा पाम्यो समगत सार ॥ आदरीनें छिटकाय दीवी, जीवा जाय जन्मारो हार ॥ जी० ॥ २४ ॥ खोटा देवज सरदीया, जीवा लागो कुगुरु केरू ॥ खोटा धर्मज आदरी, जीवा कीधा चीउ गति फेर ॥ जी० ॥ २५ ॥ कबहिक नरके गयो, जीवा कबही हुवो तुं देव ॥ पुन्य पापना फल थकी, जीवा लागी मिथ्यातनी टेव ॥ जी० ॥ ॥ २६ ॥ उंगाने वले मुमती, जीवा मेरु जेवडी लीध ॥ एकही सम्यकीत वीना, जीवा कारज नही हुवो सिद्ध

॥ जी० ॥ २७ ॥ चार ग्यानतणा धणी, जीवा नरक सा-तमी जाय ॥ चवदे पुरवनो जाण्यो, जीवा पडे निगोदने मांय ॥ जी० ॥ २८ ॥ जगवंतनो धर्म पाल्या पछे, जी-वा करणी न जावे फोक ॥ कदाचित पडवाई हूवे, जीवा अर्ध पुदगल मांहे मोक्ष ॥ जी० ॥ २९ ॥ सूक्षमने बा-दरपणे, जीवा मेली वर्गणा सात ॥ एक पुदगल प्रावर्त-नी, जीवा झीणी घणी छे वात ॥ जी० ॥ ३० ॥ अनंत जीव मुक्ते गया, जीवा टाली आतम दोख ॥ नही गया नही जावसी, जीवा एक निगोदना मोख ॥ जी० ॥३१॥ पाप आलोई आपणा, जीवा अव्रत नाला रोक ॥ तेथी देवलोक जावसो, जीवा पनरे जवमांही मोक्ष ॥ जी० ॥ ॥ ३२ ॥ एहवा जाव सुणी करी, जीवा सर्धा आणि ना-ह ॥ ज्युं आयो तिमहीज गयो, जीवा लख चोरयासी मांह ॥ जी० ॥ ३३ ॥ केई उत्तम नर चिंतवे, जीवा जा-णे अथीर संसार ॥ साचो मारग सर्धीने, जीवा जाये मुक्त मझार ॥ जी० ॥ ३४ ॥ दान सियल तप जावना, जीवा इणसुं राखो प्रेम ॥ क्रोड कल्याण छे तेहने, जीवा रिख जेमलजी कहे एम ॥ जी० ॥ ३५ ॥ इति ॥

॥ अथ म्रघापुत्रकी सज्झाय लिख्यते ॥

सुगरीव नगर सुहामणोजी, राजा बलभद्र नाम ॥ तस घर राणी म्रघावतीजी, तस नंदन गुणधाम ॥ ए माता खीण लाखीणी रे जाय ॥ १ ॥ एक दिन बैठा गोखडेजी, राण्या रे परिवार ॥ सिस दाजेने रवी तपेजी, दीठा तव अणगार ॥ ए माता० ॥ २ ॥ मुनि देखी भव सांभल्योजी, मन बसीयो रे बेराग ॥ हरष धरीने उठीयाजी, लाग्या माताजी रे पाया ॥ ए जननी अनुमत दे मोरी माय ॥ ३ ॥ तुं सुखमाल सुहामणोजी, भोगो संसारना भोग ॥ जोबनवय पाछी पडे जब, आदरजो तुम जोग ॥ रे जाया तुजबीन घडी रे छमास ॥ ४ ॥ पाव पलकरी खबर नही ए माय, करे कालकोजी साज॥ काल अजाण्यो झडपडेजी, ज्युं तितरपर बाज ॥ ए माता खिण लाखिणी रे जाय ॥ ५ ॥ रत्न जडीत घर आंगणोजी, तुं सुंदर अवतार ॥ मोटा कुलरी उपनीजी, कांई छोडो निरधार ॥ रे जाया तु० ॥ ६ ॥ बादी गरबादी रचिये ए माय, खिणमे खेरु थाय ॥ ज्युं संसारनी संप्रदाजी, देखतांया बिल जाय ॥ ए माता० ॥ ७ ॥ पिलंग पथरणे पोढणोजी, तुं भोगी रे रसाल ॥ कनक क-

चोले जिमणोजी, कावलमीमें आहार रे जाया ॥ तु० ॥ ॥ ७ ॥ सांयर जल पीया घणाये माय, चुग्या मातारा थान ॥ तृप्त न हुवो जीवमोजी, इधक आरोग्या धान ॥ ॥ ए माता० ॥ खी० ॥ ए ॥ चारित्र वे जाया दोहिलो जी, चारित्र खांमानी धार ॥ वीन हथीआरा कुंजणोजी, उखद नइहे लिगार ॥ रे जाया० ॥ तु० ॥ १० ॥ चारित्र वे माता सोह्यलोजी, चारित्र सुखनीजी खान ॥ चवदेई राजलोकनाजी, फेरा टाजणहार ॥ ए माता० ॥ ११ ॥ सियाले सी लागसीजी, उनाले लुरे वाय ॥ चौमासे मेला कापमाजी, ए कुःख सह्यो न जाय ॥ रे जाया० ॥ ॥ १२ ॥ वनमां वे एक मृगलोजी, कुंण करे उणरिज सार ॥ मृगानी परे विचरशुंजी, एकलमो अणगार ॥ ए माता० ॥ १३ ॥ मात वचन ले निसर्याजी, म्रघापुत्र कुमार ॥ पंचमहाव्रत आदर्याजी, लीधो संजमभार ॥ ॥ ए माता० ॥ १४ ॥ एक मासनी सलेखणाजी, उपनो केवलग्यान ॥ कर्म खपाय मुक्ते गयाजी, ज्यांरा लीजे नितप्रते नाम ॥ ए माता० ॥ १५ ॥ इति ॥

॥ अथ पंचमाआरारी सजाय लिख्यते ॥

पहिले पद अरिहंत जाणी, ज्यांरो भजन करो

नवीयण प्राणी ॥ ज्यांरा नामथकी जय जयकारो, पुरो सुख नहीउं पंचमे आरो ॥ १ ॥ हिवे जीव पचे रे घणा, कोई पार नही रे दुःखतणा ॥ तेर तीणघा लागी रह्या लारो ॥ पु० ॥ २ ॥ नितरो नित गांवमे जावे, वले माथे नार उठाई लावे ॥ निठ निठ पेट नरी जीवारे ॥ पु० ॥ ॥ ३ ॥ देश विदेसामे नित नमे, वली आलस सेंती दिन गमे ॥ वले आमीने सामी ऊरूपा मारे ॥ पु० ॥४॥ किणीहीकनें विणज मांही तोटो, इम जाणीने दुःख लागो मोठो ॥ वले रात दिवस ठलवल पारे ॥ पु० ॥५॥ किणने विणजमे नफोरे घणो, पीण सोच लाग्यो रे पुत्र तणो ॥ पुत्र हूसीतो नास रेसी लारे ॥ पु० ॥ ६ ॥ पुत्र तणो तो सुख फलीयो, पीण पाफोसी खाटो मिलियो ॥ उलेणायत लागो लारो ॥ पु० ॥ ७ ॥ मायरे पुत्र जाया रे घणा, नारी आया पछे जुदा रे हुवा ॥ एक एक रे कोइ नही सारो ॥ पु० ॥ ८ ॥ पाफोसीनी द्रीष्टी निकी, पीण घरमें नारी काली कीकी ॥ वा रात दिवस ठाती वाले ॥ पु० ॥ ए ॥ हिवे नारी जुगता पुन्य जोगे, पीण देहीने आण घेर्यो रोगे ॥ फोका फुणगलाने ठलवल पारे ॥ पु० ॥ १० ॥ देहीमे सर्व साता रे पाइ, पीण घरमे पु-

ञी घणी रे जाई ॥ तिणरीतो चिंता घणी साले ॥ पु० ॥ ॥ ११ ॥ संसारमे ठे ङुःख घणा, कोइ राजा कालने धन तणा ॥ एक एक रे लागे लारो ॥ पु० ॥ १२ ॥ एहवो जाणीने धर्म करो, वले समतारस मन मांहे धरो ॥ पुज जेमलजी कहे ए सुख सारो ॥ पु० ॥ १३ ॥ इति ॥

॥ अथ संतनाथजीको स्तवन लिख्यते ॥

श्री संत जिणेश्वर सोलमा, सांती करो संतनाथजी ॥ तुम सम जगत्रमे को नही, तीन ज्ञवन केरा नाथजी ॥ श्री० ॥ १ ॥ वासुसेणराय दीपता, आचलादे थांरी मायजी ॥ स्वारथसिद्ध थकी चवी करी, उपना गर्ज्ञमे आयजी ॥ श्री० ॥ २ ॥ संतनाथ प्रज्ञु जन्मिया, सांती हुइ सहुं लोकजी ॥ ङुःख दालीद्र ङुरे गयो, मीट गयो जगत्रनो सोकजी ॥ श्री० ॥ ३ ॥ चोसष्टहजार राएया परणिया, आएयो समता ज्ञावजी ॥ संसारना सुख ठोमने, संजम लीयो धरचावजी ॥ श्री० ॥ ४ ॥ एक मास ठदमस्त रह्या, ध्यायो निरमल ध्यानजी ॥ च्यार कर्म चकचूरने, पाम्या केवलग्यानजी ॥ श्री० ॥ ५ ॥ संतनाथ प्रज्ञु साता करो, आपदा जावे ठे ङूरजी ॥ मन वंठित सुख सासता, ज्ञरीया ज्ञंमार ज्ञरपूरजी ॥ श्री० ॥

॥६॥ भुत बिंतर जक्ष राक्षसी, झाकण साकण चोरजी॥ तुम नाम थकी अलगा रहे, मीट गयो शत्रुनो जोर जी ॥ श्री० ॥ ७ ॥ इंद्र इंद्राणी सेवा करे, थोभा एकज क्रोडजी ॥ पुत्र माता एसा जन्मिया, कुण करे एहनी होडजी ॥ श्री० ॥ ८ ॥ संत समो संसारमे, अवर न दू-जो देवजी ॥ तिरण तारण जिनराजनी, सेव करुं नित मेवजी ॥ श्री० ॥ ए ॥ संमत अठारे इकावने, पिंपाड सेहेर चोमासजी ॥ पुज गुमानचंदजीरा प्रसादथी, रत्न-चंदजी नणे अरदासजी ॥ श्री० ॥ १० ॥ इति ॥

॥ अथ नव घाटीकी सञ्जाय लिख्यते ॥

नव घाटी मांहे नटकत आयो, पाम्यो नरनव सार ॥ जेहने वंछे देवता, जीवा ते किम जावो हार ॥ ते किम जावो हार, जीवाजी ते किम जावो हार ॥ डु-लनतो मानवनव पायो, ते किम जावो हार ॥ १ ॥ धन दोलत रिद्ध संपदा पाइ, पाम्यो नोग रसाल ॥ मोहो माया मांहे फुल रह्यो, जीवा नही लीधी सुरत संनाल ॥ नही लीवी सुरत संनाल ॥ जीवाजी नही लीधी सुरत संनाल ॥ डु० ॥ २ ॥ कायातो थांरी कारमी दिसे, दि-से जिनधर्म सार ॥ आयुखो जातां वार न लागे, चेतो

किउंनी गिवार ॥ चेतो किउंनी गिवार, जीवाजी चेतो किउंनी गिवार ॥ डु० ॥ ३ ॥ जोवन वय मांहे धंधें लागो, लागो हे रमणी रे लार ॥ धन कमायने दोलत जोरी, नही किनो धर्म लिगार ॥ नही किनो धर्म लिगार, जीवाजी नही किनो धर्म लिगार ॥ डु० ॥ ४ ॥ जरा आवेने जोबन जावे, जावे इंड्रिया विकार ॥ धर्म कियावीन हात घसोला, परन्नव खासो मार ॥ परन्नव खासो मार, जीवाजी परन्नव खासो मार ॥ डु० ॥ ५ ॥ हातांमे कडांने कानामे मोती, गले सोवनकी माल ॥ धर्म किया वीना एह जीवाजी, आन्नरण वे सहु न्नार ॥ आन्नरण वे सहु न्नार, जीवाजी आन्नरण वे सहु न्नार ॥ डु० ॥ ६ ॥ ए जगहे सव स्वारथ केरो, तेरो नही रे लिगार ॥ वारवार सतगुरु समजावे, ल्यो तुमे संजम न्नार ॥ ल्यो तुमे संजम न्नार, जीवाजी ल्यो तुमे संजम न्नार ॥ डु० ॥ ७ ॥ संजम लेइने कर्म खपावो, पामो केवलग्यान ॥ निर्मल हुयने मोक्ष सीदावो, उंवे साचो ग्यान ॥ उंवे साचो ग्यान, जीवाजी उंवे साचो ग्यान ॥ ॥ डु० ॥ ८ ॥ संमत आंवारें ने वरस गुणयासी, हरकेन सिंघजी उल्लास ॥ चेत वद सातम लायपुरमे, किनो

ग्यान प्रकाश ॥ किनो ग्यान प्रकाश, जीवाजी किनो ग्यान प्रकाश ॥ ढु० ॥ ए ॥ इति ॥

॥ सोलन सुपन चंद्रगुपति राजाए दीठां ते ॥

॥ दोहा ॥ पाडलीपुर नामे नगर, चंद्रगुपति तिहां राय ॥ सोले सुपनां देषियां, पेषियां पोसा मांय ॥ ॥ १ ॥ तिण कालेने तिण समे, पांचसहे मुनि परिवार ॥ भद्रबाहुस्वामी समोसर्या, पाडलि बाग मझार ॥ २ ॥ चंद्रगुपत वांदण गयो, बैठी पर्षदामांय ॥ मुनिवर दीधी देसना, सगलाने हितलाय ॥ ३ ॥ चंद्रगुपत राजा कहे, सांभलजो मुनिराय ॥ में सोल सुपनां लह्यां, ज्यारो अर्थ दीज्यो संभलाय ॥ ४ ॥ वलता मुनिवर इम कहे, सांभल तुं राजान ॥ सोल सुपनानो अरथ, इक चित्त राखो ध्यान ॥ ५ ॥

॥ ढाल ॥ रे जीव विषय न राचीये ॥ ए देशी ॥

दीठो सुपनो पेलडो, भागी कल्पवृक्ष डालो रे ॥ राजा दीक्षा लेसी नहिं, इण दुषम पंचम कालो रे ॥ चंद्रगुपत राजा सुणो ॥ १ ॥ कहे भद्रबाहु स्वामी रे, चवदे पूर्वना धणी, चार ज्ञान अभिरामो रे ॥ चं० ॥२॥ सूर्य अकाले आथम्यो, दुजे ए फल जोयो रे ॥ जाया

पांचमे कालमें, ज्याने केवलज्ञान न होयो रे ॥ चं०॥३॥ त्रीजे चंद्रज चालणी, तिणरो ए फल जोयो रे ॥ समाचारी जुइ जुइ, वारोठ्या धर्म होसी रे ॥ चं० ॥ ४ ॥ भूतभूतणी दीठा नाचता, चोथे सुपने राय जोसी रे ॥ कुगरु कुदेव कुधर्मनी, घणी मानता होसी रे ॥ चं० ॥५ ॥ नाग दीठो वारे फणो, पांचमे सुपने भाली रे ॥ केतलांक वरसा पछे, पमसी वार डुकाली रे ॥ चं० ॥ ६ ॥ देव विमाण वल्यो ठठे, तिणरो सुण राय भेदो रे ॥ विध्या जंगाचारणी, जासी लवद विछेदो रे ॥ चं० ॥ ७ ॥ उगो उकरमी मजे, सातमे काल विमासी रे ॥ घारुंही वर्णामजे, वाण्या जेनधर्मी थासी रे ॥ चं० ॥ ८ ॥ हेत कथा ने चोपइ, लवना सिजायने जाणो रे ॥ इणमें घणा प्रतिवोधसी, सूत्रनी रुची थोमी रे ॥ चं० ॥ ए ॥ एकोन होसी सहु वाणीया, जूदो जूदो मतजालो रे ॥ पाच करसी आप आपणी, विरला धर्म रसालो रे ॥ चं० ॥ १० ॥ दीठो सुपने आठमें, आगियानुं चमतकारो रे ॥ अल्प उदोत जिनधर्मनुं, वहु मिथ्यात अंधकारो रे॥चं०॥११॥ तपस्या धर्म वषाणनो, रागकर्या होसी भेला रे ॥ इमकर्ता अजांणनी, ठती अठती होसे हेला रे ॥ चं० ॥१२॥

समुद्र सुको तिनु दिसे, दषण दीसे कोहलुं पाणी रे ॥ तीन दिस धर्म विछेदे हुसी, दिषण दोहलो धर्म जांणी रे ॥ चं० ॥ १३ ॥ जिहार पांच कल्पाणक थयां, तिहां धर्म रीहाणो रे ॥ अर्थ नवमा सुपनातणो, होसी एसा अहिनाणो रे ॥ चं० ॥ १४ ॥ सोनारी थाली मजे, स्वान षातो दीठो रे ॥ दसमा सुपनानुं अर्थ, सुण राय तुरो धीरो रे ॥ चं० ॥ १५ ॥ उंचतणी लछमी तिका, नीचतणे घर जासी रे ॥ वधसी रे ते चुगलचोरटा, साहुकार सीदासी रे ॥ चं० ॥ १६ ॥ हाथी ऊपर वानरो, सुपन अगियारमें दीठो रे ॥ मलेछराजा उंचो होसी, असलहिंदु रहेसी हेठो रे ॥ चं० ॥ १७ ॥ दीठो सुपने बारमे, समुद्र लोपीकारो रे ॥ कोई छोरु गरू बापना, होजासी विकरालो रे ॥ चं० ॥ १८ ॥ क्षत्री लांचग्रहा हुसी, वचन कहो नटजासी रे ॥ दगांदगी होसी घणा, विसवासघात थासी रे ॥ चं० ॥ १९ ॥ कितलाएक साध साधवी, ध्रवेलेसी भेषो रे ॥ आज्ञा थोडी मानसी, सीषदियां करसी ध्रेषो रे ॥ चं० ॥ २० ॥ अकल विहुणा वांछसी, गुरु वादिकनी घातो रे ॥ सिष अवनीत होसी घणा, थोडा उत्तम सुपात्रो रे ॥ चं० ॥ २१ ॥ महारथ जुता वाछडा,

भानेथी धर्म थासी रे ॥ कदाचि बूढा करे तो, प्रमादमांहि पमजासी रे ॥ चं० ॥ २२ ॥ बालक वय घर छोमसी, आण वैराग नावो रे ॥ लज्या संजम पालसी, बूढा थेठ सन्नावो रे ॥ चं० ॥ २३ ॥ सहु सर्व नहिं बालका, थेगा नहिं छे बूढा रे ॥ समचै इम ए नाव छे, अर्थ विचारो उंडा रे ॥ चं० ॥ २४ ॥ रतन जांषां दिठां, चउदमें ते सुपनानों ए जोमो रे ॥ नरतषेत्रना साधसाधवी, हेतमला प होसी थोमो रे ॥ चं० ॥ २५ ॥ कलहकारी फंवरकारिया, असमादकारी विसेषो रे ॥ उदगकरा अवनीतए, रहसी धेषाधेषो रे ॥ चं० ॥ २६ ॥ वैरागनाव थोमो होसी, धवलंगना धारो रे ॥ नली सीष देताथका, करसी क्रोध अपारो रे ॥ चं० ॥ २७ ॥ प्रशंसा करसी आपआपणी, कपटवचन बहुगेरी रे ॥ आचार असुधो साधातणो, उलटाहोसी वेरी रे ॥ चं० ॥ २८ ॥ सुधोमार्ग परुपता, तिणसु मछरनावो रे ॥ नंदक बहु साधातणा, होसी थेगा सन्नावो रे ॥ चं० ॥ २९ ॥ रायकुमर चढियो पोठीये, सुपन पनरमे देखो रे ॥ गजजिम जिनधर्म छंमने, तेज विजोइ धर्म विसेषो रे ॥ चं० ॥ ३० ॥ न्याय मार्ग थोमा होसी, नीची गमसी वातो रे ॥ कुबुद्धि घणा मा-

नीजसी, लालचग्राही वरतो रे ॥ चं० ॥ ३१ ॥ वगर मावत हाथी लखे, सुपन सोलमें एहो रे ॥ काल पमसी लोक आंतरा, माग्या मेह न होसी रे ॥ चं० ३२ ॥ अकाले वर्षा होसी, काले वरससी थोमो रे ॥ वाटधणी जोवसो, तिण अननाहुसी तोलो रे ॥ चं० ॥ ३३ ॥ बेटा गरु मावित्रना, करसी जगती थोमी रे ॥ मावित्र वात करतां थका, विचमांहि लेसी तोमी रे ॥ चं० ॥ ३४ ॥ जाइजाइ मांहोमांहमें, थोमोहोसी हेतो रे ॥ घणी लमाइने इर्षा, वधसी एण जरतक्षेत्रो रे ॥ चं० ॥ ३५ ॥ काण कायदो थोमो होसी, उबोहोसी तोलो रे ॥ घणा राम ऊगमा करे, उपर आणसी बोलो रे ॥ चं० ॥ ३६ ॥ अर्थ सोल सपनातणुं, कह्यो जद्रबाहु स्यामो रे ॥ जिन जांख्यो न हुवे अन्यथा, सूराजा तज कामो रे ॥ चं०॥३७॥ एवां सोल सुपनां सुणने, सिंह जिम प्राक्रम करसी रे ॥ जिन वचन आराधसी, ते शिवरमणी वरसी रे ॥ चं० ॥ ॥ ३८ ॥ एवां वचन सुणेराही, राय जोमा बेहु हाथो रे॥ वैरागजाव आणी कहे, मेंतो सघर्या कृपानाथो रे ॥चं०॥ ॥ ३९ ॥ राज थापी निज पुत्रने, हूं लेसुं संजमजारो रे ॥ वलता गुरु इसरूी कहे, मत करो ढील लगारो रे ॥

॥ चं० ॥ ४० ॥ पुत्रने राज बेसारने, चंद्रगुप्त लीधो संजमभारो रे ॥ छता जोग छटकायने, दीधो छकायने टारो रे ॥ चं० ॥ ४१ ॥ धनकरणी, सांधातणी, वाणी अमीय समाणी रे ॥ जेनुं दरसन देखने, घणा प्राणी आतरसी रे ॥ चं० ॥ ४२ ॥ चोखो चारित्र पालिने, सुरपदवी लही सारो रे ॥ जिनमारग आराधने, करसी खेवो पारो रे ॥ ॥ चं० ॥ ४३ ॥ अथीरमाया संसारनी, आप कह्या जिनरायो रे ॥ दयाधर्म सुधपालने, अमरापुरमांहि जायो रे ॥ चं० ॥ ४४ ॥ धनववहार सूत्रनी चुलकामजे, भद्रबाहु कियो चोको रे ॥ तेण अनुसारें माफके, रिष जेमलजी कीधो जोको रे ॥ चं० ॥ ४५ ॥ इति ॥

॥ अथ दश स्वपनां लिख्यते ॥

॥ दोहा ॥ वीरजिणंद चोवीशमा, छदमस्तपणे छेली रात ॥ दशे स्वपनां देखिआं, ते सुणजो विख्यात ॥ ॥ १ ॥ पेलो स्वपनो पोशाचनो, दूजो धवलो कोअल जाण ॥ त्रीणो विचित्र विविधपणे करी, कोअल पंखि वखाण ॥ २ ॥ चोथे दोअ रत्नारी मालारो, जोमलो शीतगाआरो गोकल जाण ॥ पदम सरोवर भरो छे, देखो समुद्र भुजा एतरो जाण ॥ ३ ॥ सूरज दीठो स्वप्नें अ-

ठमे, मानव खेत्र वीटो आंत ॥ मेरुपर्वतनी मंदचुलका, शींगाशणे पेठा न्नली न्नांत ॥ ४ ॥ दश स्वपनां वीर देखी ने रे, जागी अर्थ किआ तिण काल ॥ ते कहु जुजुवा, सुणजो श्रोत संन्नाल ॥ ५ ॥

॥ ढाल ॥ धोज करे सीतासती रे लाल ॥ ए देशी ॥

शाशन नाअक समरीए रे लाल ॥ चोवीशमा वीर जिणंद ॥ न्नवकजन ॥ राज तेआगी संजम लिउ रे लाल॥ पामेआ परम आणंद ॥ न्न० ॥ १ ॥ दश स्वप्ना वीर-जी देखिआं रे लाल ॥ ए आंकणी ॥ ठदमस्तपणेरी ठे-ली रातमे रे लाल ॥ अल्प न घारे माअ ॥ न्न० ॥ ए आरा अर्थ कहा वीर जागने रे लाल ॥ ते सुणजो चित गाय ॥ न्न० ॥ २ ॥ पेले पिशाच पठामीउ रे लाल॥ न्नाजी नाशेउ दूर ॥ न्न० ॥ तोहु मोहकर्म जितशुं रे लाल ॥ जावत करसुं चकचूर ॥ न्न० ॥ ३ ॥ धोलो को-अल पंखी देखो रे लाल ॥ डुजे स्वप्ने व्रधमान ॥ न्न० ॥ तो हवे हूंधे आवशुं रे लाल॥ एकंत शुकलध्यान ॥न्न०॥ ॥ ४ ॥ कोअल पंखी देखो तीशरे रे लाल ॥ वचित्रपणे, विवध प्रकार ॥ न्न० ॥ तो धर्मकथा केशुं जुगतशुं रे ला ल ॥ विवधपणे विस्तार ॥ न्न० ॥ ५ ॥ दोअ माला रत्ना

तणी रे लाल ॥ चोथे स्वपने शोभ ॥ ज्ञ० ॥ तोहुं धर्म प्रकाशसुं रे लाल ॥ साध श्रावकरा दोय ॥ ज्ञ० ॥ ६ ॥ श्वेत वरग देखीउं रे लाल ॥ पांचमे स्वपने तणरो वि-चार ॥ ज्ञ० ॥ साध साधवी श्रावक श्रावका रे लाल ॥ तीरथ थापशुं चार ॥ ज्ञ० ॥ ७ ॥ पदम सरोवर कवल-कर शोभतो रे लाल ॥ छठे स्वपने मझार ॥ ज्ञ० ॥ शेवा करशे देवता चारु जातरा रे लाल ॥ तेने कहेसु जिवादि विचार ॥ ज्ञ० ॥ ८ ॥ समुद्र भुजा करतरो रे लाल ॥ सातमें स्वपने तिणरो विचार ॥ ज्ञ० ॥ तो हूं तरो संसार समुद्रने रे लाल ॥ उतर्यो पेले पार ॥ ज्ञ० ॥ ९ ॥ सू-रज दीठो स्वपने आठमे रे लाल ॥ तेनो उद्दोत देखाउं असमान ॥ ज्ञ० ॥ तो हवे वेग सतावशु रे लाल ॥ हवे उपजशे केवलज्ञान ॥ ज्ञ० ॥ १० ॥ मानवखेत अंत करी रे लाल ॥ देखो नवमें मझार ॥ ज्ञ० ॥ तो हवे तीनलो-कमें माहरो रे लाल ॥ जश फेलशे वारंवार ॥ ज्ञ० ॥ ॥ ११ ॥ दसमे मेरुनी चुलका रे लाल ॥ तिण उपर शिं-गाशण वेठाय ॥ ज्ञ० ॥ तिणाउपर हुं वेसशुं रे लाल ॥ तिणरो अर्थ सुणो चित लाय ॥ ज्ञ० ॥ १२ ॥ देवता म-नुषनी पर्षदा रे लाल ॥ तेहने केशुं केवलीभाखित धर्म

॥ ज॰ ॥ वारंवार परुपसा रे लाल ॥ ते सुणे आकटे पापकर्म ॥ ज॰ ॥ १३ ॥ ए दश स्वपनां वीर देखिआं रे लाल ॥ जणरा अर्थ अनुप अदजुत रे ॥ ज॰ ॥ वीर जिणेसर जाखिआ रे लाल ॥ जोवो जगवती शुत रे ॥ ॥ ज॰ ॥ १४ ॥ इति ॥

॥ अथ जावपूजा लिख्यते ॥

श्रुतदेवी समरी सदा रे, सूत्रतणे अनुसार ॥ जाव पूजा जिननी कहुं रे, जवियणने हितकार ॥ एम जिन पूजीए ॥ पूजतां शिवसुख होए रे ॥ एम जिन ध्याइए ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ सामाअक. सुद्ध देहरो रे, ध्यान शुक्क जिन विंव ॥ पट आवश्यक दीपक जला रे, जीव दयाधिज लंव ॥ एम॰ ॥ २ ॥ शीअलव्रत निर्मल जले रे, प्रजुजीनो न्हवण कराव ॥ वेआवच्च अंगलूहणुं रे, समकित घंट वजाव ॥ एम॰ ॥ ३ ॥ क्षमा चंदन अति सुंदरु रे, किरिया कचोलो अनूप ॥ तप अगर उखेवीने रे, एम पूजो जिनरूप ॥ एम॰ ॥ ४ ॥ पंचपरमेष्टी पद तणी रे, पंचवरण फुलमाल ॥ गुंथीने चढावसे रे, ते ले-से जवपार ॥ एम॰ ॥ ५ ॥ पृथ्वी अप्प तेउ वायुना रे, वणस्सई केरा रे जीव ॥ विणासी पूजा जे करे रे. ते न-

ही समकित जीव ॥ एम० ॥ ६ ॥ हलुकर्मि भवप्राणी-आ रे, भावे पूजो रे देव ॥ मेग मुनिशर एम कहे रे, हुं मागुछ भवोभव सेवा ॥ एम० ॥ ७ ॥

॥ इति भावपूजा संपूर्ण ॥

॥ सवइउ ॥

जोगके जुगतलाए, ज्ञान ध्यानशे लगाए, प्रभुके चरणे आए, मनहीकु मुंमीआ ॥ १ ॥ कंचन कामनी त्याग, तपजप प्रीती राग, रागध्रख ठंमा सव, ज्ञान सुधा जमीआ ॥ २ ॥ वेदंही कीतावं देख, शवहीमे दआ पेख, आत्म समान लेख, करम कीआ खंमीआ ॥ ३ ॥ शव मत ढुढ ढुढ, काढोही अतंत शार, ताहीमलो केवल राम, ताशु भआ ढुंढीआ ॥ ४ ॥ ढुंढत ढुंढत ढुंढ लीउं, शववेद पुराण कीतावसे जोइ, जेशो महीमे माखण ढुढो, तेशो दआसे लीउंहे जोइ, जे कोइ वसतु ढुढा पावत, वण ढुढे न पावत कोइ, एशो दआमे धर्म ढुढो, जीवदया वीन धर्म न होई ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ अथ निरंजन पचीशी ॥

॥ लाल पियारीनो साहिवो रे ॥ ए देशी ॥

नमीए नाथ निरंजन देवने रे, निश्चे संपति सुख

भरेपुर हो लाल, लाल सनेही साजन सांभलो रे ॥ भ-
मीए भव भटकंता स्या भणी रे, सेवाथी देव नथी कांइ
दूर हो लाल, नमीए नाथ निरंजन देवने रे ॥ १ ॥ अष्ट
कर्मथी आत्म उधर्यो रे, सुधर्या काज सकल सुखकार
हो लाल; लाल सनेही० ॥ जन्म जरा मरणांतिक भे-
टियां रे, भेटियां भवदुख भंजनहार हो लाल ॥ न० ॥
॥ २ ॥ चतुरगति दुःख दुर विहंडीया रे, छंडी देह उदा
रिक नेह हो लाल; लाल० ॥ लंघी ज्योति चक्र देवलो-
कने रे, पाम्या पंचमीगति गुणगेह हो लाल ॥ न० ॥३॥
लोकाग्रे अलोकने आश रही रे, मरीने फरी न लीए अ
वतार हो लाल; लाल० ॥ वाली बीज चीज वोयां थकां
रे, नवि होय उगीने आकार हो लाल ॥ न० ॥ ४ ॥ ए-
हवी दीधी सिद्धने उपमा रे, सरजे नहीं सृष्टी संहार हो
लाल, लाल० ॥ निराबाध निचल निरंजनु रे, देहने गेह
नहीं आकार हो लाल ॥ न० ॥ ५ ॥ वेद विकार वेदनी
क्षय करी रे, सित उसित पीवासा भुख हो लाल; ला-
ल० ॥ दुख वाम्यां पाम्यां परमेश्वरु रे, अखंड अनंत
अनोपम सुख हो लाल ॥ न० ॥ ६ ॥ भोग संजोग रोग
सोग नहीं रे, ज्ञाने भासित लोकालोक हो लाल; लाल०॥

ध्यान कर्या अक्षय सुख आपशे रे, सेव्या फल नवि होवे फोक हो लाल ॥ न० ॥ ७ ॥ ते प्रभु पुष्प पत्र फल पुजना रे, नवि इछे दिपकने धुप हो लाल; लाल० ॥ कुंकम केशर चंदन सुगंधे रे, किण विध चरचाए अरूप हो लाल ॥ न० ॥ ८ ॥ देहरी शेहरो नेहरो छे नहीं रे, झालर घंटा गीतने ज्ञान हो लाल; लाल० ॥ नाटीक झांझ सुरंदा शुं करे रे, एतो चीदानद भगवान हो लाल ॥ न० ॥ ए ॥ राश मंम्फलमां ते प्रभु नवी रमे रे, न गमे संगीत नृत्यने नाच हो लाल; लाल० ॥ क्रिमा हास विनोदने वरजीया रे, साच ए देव अवर सवि काच हो लाल ॥ न० ॥ १० ॥ संखने चक्र धनुप कर नवि धरे रे, नवि ग्रहे त्रिशुल खम्ग कटार हो लाल; लाल० ॥ सज्जन डुरिजन सर्वे सारीखा रे, सृष्टी नवी रचे न करे संहार हो लाल ॥ न० ॥ ११ ॥ गरुमासन वृपन्नासन नवि चमे रे, न लमे न चमे ते संग्राम हो लाल; लाल०॥ स्वामी विराजे अविचल धाममां रे, एहना नामथकी विश्राम हो लाल ॥ न० ॥ १२ ॥ अंध कुगमे कांइ भुला न्नमो रे, तजीए देव अवर कोण धाय हो लाल; लाल० ॥ गज छंमी गर्धवम्र कोण चमे रे, त-

ज्ञी अमृत अने विष कोण खाय हो लाल ॥ न० ॥१३॥
रत्नचिंतामणी पारश परहरी रे, काच अंगी करे कवण
अजाण हो लाल; लाल० ॥ कनक छोमी कोमीने कोण
ग्रहे रे, पीतल पीतलवरण पाषाण हो लाल ॥ न० ॥१४॥
देव अनेक अमे अविलोकिया रे, गुणहिणा लीणा सं-
सार हो लाल; लाल० ॥ रमणी संगे लेइ रंगे रमे रे, ते
केम उतारे नवपार हो लाल ॥ न० ॥ १५ ॥ कोइ देव
न्नोगी गांजा न्नांगना रे, नामे जोगी लोगायमां लीन हो
लाल; लाल० ॥ छम छम नाचे नारी आगले रे, अहो-
निश अबलाने आधिन हो लाल ॥ न० ॥ १६ ॥ रामा
साथे फरता फुदमी रे, वेणा वजावे गावे गीत हो लाल;
लाल० ॥ मुखें वाहे मीठी मोरली रे, तेने सेवे अंधा
न्नोत हो लाल ॥ न० ॥ १७ ॥ कोइ देव लोन्नी मागे ला-
पसी रे, खीरखमां पुमा पकवान हो लाल; लाल० ॥ तं-
डुल तिलवट साकर शेलमी रे, कोइ देव मागे खीचम
धान हो लाल ॥ न० ॥ १८ ॥ मागे बल बाकुलने बो-
कमां रे, महिष हणे रेझाणी देव हो लाल; लाल० ॥
हवन करावे हींसा अति घणी रे, डुष्ट डुन्नागी करे तस
सेव हो लाल ॥ न० ॥ १९ ॥ आशा राखी वेगा आपणी

रे, तेथी कष्ट कह्यो केम जाय हो लाल; लाल० ॥ कोइ अवगतिया तरसे टलवले रे, कोइ देव पाणीमां मुंझाय हो लाल ॥ न० ॥ २० ॥ पथ्थर पीतलनी प्रतिमा करी रे, मुर्ख माने ए भगवान हो लाल; लाल० ॥ सोनी सलाटे प्रभु बनाविया रे, आप अज्ञानी अंध समान हो लाल ॥ न० ॥ २१ ॥ श्रवणे सुणे न आंखे देखता रे, नाके सुगंध न बोले वाच हो लाल; लाल० ॥ हलण चलणनी शक्ति छे नहीं रे, ते जरूपांसे नाचे नाच हो लाल ॥ ॥ न० ॥ २२ ॥ मुंढ शुं रूढ मार्गमां मोहि रह्या रे, चेतो समजो चतुर सुजाण हो लाल; लाल० ॥ देव पाखमी डुरे परहरो रे, सेवो निराकार गुणखाण हो लाल ॥ ॥ न० ॥ २३ ॥ स्वामी पुंजोजी दरीआ पुन्यना रे, भरीया गुणे गहेर गंभीर हो लाल; लाल० ॥ तस लघु भ्रात मोसोजी दीपता रे, तस शिष खोमोजी धरी धीर हो लाल ॥ न० ॥ २४ ॥ रस इंदु नीधान शशि सही रे, संवत सुशोभित अश्विन मास हो लाल; लाल० ॥ सुकलपक्षे तिथि त्रयोदशी रे, जोमी जेतपुर रही चोमास हो लाल ॥ नमीए० ॥ २५ ॥ इति ॥

॥ अथ ललीत छंद ॥

परमदेवनो देव तुं खरो ॥ धरम ताहरो में नथी करो ॥ १ ॥ जरमसां जम्यो तुं नथी गम्यो ॥ करमपाशमां हुं अती दम्यो ॥ २ ॥ गरीब प्राणीना प्राण में हण्या ॥ तस थावरो जीव ना गण्या ॥ ३ ॥ थरर धुजता मोतथी ऊरी ॥ अरर एहनी घात में करी ॥ ४ ॥ शदशन्ना जइ कुठ बोलीयो ॥ धरमी जीवनो मरम खोलीयो ॥ ५ ॥ सदगुणी शीरे आल आपीयां ॥ अरर पापना पंथ थापीया ॥ ६ ॥ अदत्तदानथी हुं नथी मस्यो ॥ परधिनो हरी केर में कस्यो ॥ ७ ॥ तसकरोतणा तानसां चड्यो ॥ अरर पापना पुंजमां पड्यो ॥ ८ ॥ रमणी रंगसां अंग उलस्युं ॥ विषयसुखमां चीतडुं वस्युं ॥ ए ॥ शीयल जंगनो दोष ना गण्यो ॥ अरर हाय रे बाहुशे वण्यो ॥ १० ॥ अथीर दाममां हुं रह्यो अमी ॥ धरम वात तो चीत ना चमी ॥ ११ ॥ छंधत मोहमां हुं थयो अती ॥ अरर माहरी शी थशे गती ॥ १२ ॥ करूर जावथी क्रोधमें ग्रह्यो ॥ सजन डुहवी रोषमां रह्यो ॥ १३ ॥ सरव जनथी संप छोमियो ॥ तरण तोलथी तुछ हुं थयो ॥ १४ ॥ मछर म-

नथी में वहु कस्यो ॥ ममत ज्ञावथी हुं अती ज्ञस्यो ॥
॥ १५ ॥ मदढके चढ्यो मानमां अड्यो ॥ विनय नां क-
र्यों गर्वमां पड्यो ॥ १६ ॥ दगलवाजिये हुं वहु रम्यो ॥
कपट कूरूमां काल निरगम्यो ॥ १७ ॥ मुख मीठु लवी
सृष्टी ज्ञोलवी ॥ अरर केम रे छुसशे ज्ञवी ॥ १८ ॥ धन
हीराकणी मोतीने मणी ॥ अथीर आथनो हुं थयो ध-
णी ॥ १९ ॥ अधीक आशतो अंतरे घणी ॥ अरर लोज्ञने
ना शक्यो हणी ॥ २० ॥ मगन मनथी साजनो परे ॥
हित घणुं धरी पोंखी आखरे ॥२१॥ तरकटीतणा फंदमां
फर्यो ॥ अरर रागथी ना लह्यो कस्यो ॥ २२ ॥ दील छु-
वी रह्युं द्वेष दर्दमां ॥ गुण नथी गण्या मेरी मर्दमां ॥
॥ २३ ॥ अरुण आंखनी रोषथी ज्ञरी ॥ अरर सर्वनो हुं
थयो अरी ॥ २४ ॥ नीज कुटुंवने नात जातमां ॥ वढी
पड्यो हुंतो वात वातमां ॥ २५ ॥ अवुज आतमा घातमां
घड्यो ॥ अरर क्लेशथी कुपमां पड्यो ॥ २६ ॥ अणहुता
दीया आल अन्यने ॥ अलिक उचरी मेळव्युं धनने ॥२७॥
सदगुरुतणो संग ना कस्यो ॥ अरर पापथो पींडमां ज्ञ-
स्यो ॥ २८ ॥ परनी चोवटे चुगली करी ॥ नृपसज्ञा छु-

ठी साहेबी नारी ॥ २ए ॥ पिशुन धुर्त हुं लोज्ञ लालची॥ पशुपणे रह्यो पापमां पची ॥ ३० ॥ परपुंठे परा दोष दा- खवा ॥ जसतणा घणा स्वाद चाखवा ॥ ३१ ॥ रसह वात तो में करी हती ॥ नव अरण्यमां हुं रह्यो अती ॥ ॥ ३२ ॥ अधर्म काममां हर्ष में धर्यो ॥ धरम ध्यानमां अंत्र खे नर्यो ॥ ३३ ॥ डुरगुणे रच्यो मोहमां मच्यो ॥ अरर कर्मना नरतमां नच्यो ॥ ३४ ॥ बलविद्या करी अ र्थ संचिया ॥ जुठ लवी घणा लोक वंचीया ॥ ३५ ॥ प- तित रांकने ठेतर्या बहु ॥ अरर पाप हुं केटलां कहुं ॥ ॥ ३६ ॥ शरीर शोध तो में नवी कर्यो ॥ जरू प्रसंगथी जुठमां फर्यो ॥ ३७ ॥ सुध विचार तो चीत ना चड्यो ॥ मिठत सल तो मुजने नड्यो ॥ ३८ ॥ करम वेरीए वींटी उं मने ॥ कर ग्रही कहुं अर्ज जिनने ॥ ३ए ॥ कर ग्रह्यो प्रनु रांक जाणीने ॥ दील दया धरो मेर आणीने ॥४०॥ तकशीरो घणी को शके गणी ॥ बक्षीशो गुना जगतना धणी ॥ ४१ ॥ रीफ करी खरी त्रोफी त्रासने ॥ सरणे रा- खजो स्वोमी दासने ॥ ४२ ॥ नम नुजा अही चंद्रमा ग्र ही ॥ पटण प्राचीथी पश्चिमे सही ॥ ४३ ॥ चतुर मास मां वंदरे रही ॥ ललित ढंदनी जोरू ए कही ॥ ४४ ॥

॥ सवैया ॥

गुणवन भेषकु मुल न मानत, जीवाजीवका कीया नवेरा, पुन पापकु भीन भीन जाणत, आश्रव कर्मकु ले-त उरेरा; आवता कर्मकु संवरे रोकत, निर्जा कर्मकु देत विखेरा; वंधत जीवकु वांधकर राखत, सास्वता सुख ज्युं मोक्षमे देरा; एसा गट प्रगट कीया, मेट्या जीव भव जीवारा मिथ्यात अंधेरा; निर्मल ज्ञानसु उद्योत कीउ, एतो पंथ प्रभु तेरा ए तेरा ॥ १ ॥ साधुमाया किण वध त्यागी, अन्नी तोलवेला गणेरी लागी; आ गुंथी फुसणरी ठाया, अन्नी थानक खुब चुणाआ; एक गरासु भआं उदासा, वोत गराकी लागी आसा; गोखा बेठा जोखा कीजे, साधुमाया इम त्यागीजे; साधुमाया त्यागीके ला गी ॥ २ ॥ संवेगी साध करे विखवाद, नही माहाव्रत एक, लीउ ठगभेख, फतुरा फेन चलाउ हे; रुपया लावे मांग, दरावे रांग, जाणजो सांग, पोटीला भार पोचामो हे ॥ १ ॥ फुलफुल तोमावे, गीत गहावे, वाजा वजावे, ठगोचवरू चलाउ हे; कहे रिष गोर्धनदास, सुणो चतुर नर, कथीआरा भेषकु भनाआ हे, कथीआराभेषकु ल-जाआ हे ॥ २ ॥

॥ पीपाड़ना रामलाल सोलंकी कृत ॥

॥ पुज श्री दालचंदजीस्वामीके गुणाकी ढाल ॥

(माताजी सज सोल शणगार, के दर्शण दीजीए रे लोल.—ए देशी.)

गणपत माणक गणीके पाट, के दालचंदजी शोभता रे लोल ॥ पुजजी अर्ज करुं कर जोड़, के दर्शण दीजीए रे लोल ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ गणपत कनीरामजीका पुत, के उसवंस ताहरो रे लोल ॥ गणपत सती जमावाजी रे कुख, के उजेणी मालवो रे लोल ॥ २ ॥ पु० ॥ गणपत मिथ्यातिमिर मीटाय, के उद्योत कीउ सही रे लोल ॥ गणपत कछ गुजरात पधार, के उपगार हुउ सही रे लोल ॥ ३ ॥ पु० ॥ गणपत आगम पंच प्रधान, के कंठ कीआ सही रे लोल ॥ गणपत छंद काव्य पद वेद, के अनेक देख्या सही रे लोल ॥ ४ ॥ पु० ॥ गणपत सुर्ज जेसा तप तेज, के सीत चंद जीसा रे लोल ॥ गणपत धीर्ज मेरु जेम, के नीर्मल गंग जेसा रे लोल ॥ ५ ॥ ॥ पु० ॥ गणपत चार तीर्थ रे मांय, के सीग जेम गाज-

ता रे लोल ॥ गणपत पाखंडी अनेक, के तोणसु नही लाजता रे लोल ॥ ६ ॥ पु० ॥ गणपत चार तीर्थरा नाथ, के सकल गुण साजता रे लोल ॥ गणपत महेमावंत बुधवंत, के पाखंडी भागता रे लोल ॥ ७ ॥ पु० ॥ गणपत लादणु सेर रे मांह, के संत सतीआ सही रे लोल ॥ गणपत ठाणा एकसे वतीस, के पुज कीया सही रे लोल ॥ ८ ॥ पु० ॥ गणपत जोधाण सेर वीख्यात, के पोसवद पंचमी रे लोल ॥ गणपत तार आयो तेण वार, के गणो हुइरंग रली रे लोल ॥ ए ॥ पु० ॥ गणपत उंगणीसे वर्स चोपंन, के गुण गावीआ रे लोल ॥ गणपत पोष वद त्रेआदसी रे, के गणा सुख पावीआ रे लोल ॥ पु० ॥ १०॥ गणपत पीपाड पधारवाने, के अर्ज करुं करजोडने रे लोल ॥ गणपत रामलाल तुम दास, के कहे मान मोडने रे लोल ॥ ११ ॥ पु० ॥ इति संपूरण ॥

॥ पंच प्रतिक्रमणानी विधि ॥

सांजे सूर्य अस्त थया पछी पडिक्कमणु करियें, ते देवसी केहेवुं, रात्रे सूर्य उग्या पहेलां राइ पडिक्कमणुं केहेवुं, पंदर दने पखी केहेवुं, चातुरमासे ते चउमासे चउमासी केहेवुं, बारमहीने छमछरी केहेवुं.

॥ जाहेर खबर ॥

पोथी प्रारंभ करते वखत पुज श्री माणकलालजी थें अब वरतमान पुजश्री १००८ श्री दालचंदजी स्वामी हे सो पडिक्कमणाके वखत आज्ञा लेणा.

बाराव्रत लेणेके वखत भव खेत्र कालभाव गुण धार लीएहे सो पडिक्कमणामें आलोयणा लेणी.

छठा आवश्यक मांही भव, खेत्र, कालभाव गुण धारने पच्चक्खाण करणो.

॥ अणकंपारी ॥

॥ दुहा ॥

पोते हणे हणावे नही, परजीवांरा प्राण ॥ हणे ति-णने भलो जाणे नही, ए नव कोटी पचषाण ॥ १ ॥ अ-भयदान दया कही, श्री जिण आगममांहि ॥ तोपिण ध्यंध ठगाविया, जैनी नाम धराय ॥ २ ॥ त्यां अभयदान नहि ओलष्यो, दयारी षबर न कांय ॥ भोलां लोगां आ-गलें, कूरा चोचल गाय ॥ ३ ॥ कहे साध बचावे जीवने, औरांने कहे तुं बचाय ॥ भलो जाणे वचीयां थकां, पि-णपूछयां पलटे जाय ॥ ४ ॥

॥ ढाल पहिली ॥

(चतुर नर छोडो कुगुरुनो संग ॥ ए देशी)

॥ इण साधांरा भेषमेंजी, बोले एहवी वाय ॥ मैं पीयरछां छकायनाजी, जीव बचायां जाय ॥ चतुरनर ॥ समझो ज्ञान विचार ॥ १ ॥ एहवी करे परूपणा, विण बोले बंध न होय ॥ पलट जाय पूछयां थकां, ते भोलाने षबर न कोय ॥ च० ॥ २ ॥ पेट दुखे सो श्रावकांजी, जुदा हुवे जीवकाय ॥ साध आया तिण अवसरेंजी, हा

थ फेस्यां सुख थाय ॥ च० ॥ ३ ॥ साध पधास्या देषनेजी, गिरसत वोठ्या वाय ॥ थें हाथ फेरो पेट ऊपरें, सो श्रावक जीव्या जाय ॥ च० ॥ ४ ॥ जद कहे हाथ न फेरणोजी, साधांने कलपे नाय ॥ थें कहेता जीव वचावणा, अबे वोलोने वदलो काय ॥ च० ॥ ५ ॥ गोसालानें वीर वचावीयोजी, तिणमें कह्यो छे धर्म ॥ सो श्रावक नही वचावीया, त्यांरी सरधारो निकल्यो भर्म ॥ च० ॥ ६ ॥ गोसालारे कारणेजी, लवध फोरी जगनाथ ॥ सो श्रावक मरता देषने, थें कांय न फेरो हाथ ॥ च० ॥ ७ ॥ धर्म कह्यो भगवंतने, तो पोते कांय छोडी रीत ॥ सो श्रावक नही वचावीया, त्यांरी कुण मानसी परतीत ॥ च०॥८॥ गोसालाने वचावियामें, धर्म कह्यो साक्षात ॥ सो श्रावक मरता देषने, थें कांय न फेरो हाथ ॥ च० ॥ ९ ॥ इम कह्यां जावन ऊपजै, जव कूडी करे वकवाय ॥ हिवे साध कहे तुमे सांभलोजी, गोसालारो न्याय ॥ च० ॥ १० ॥ साधांने लवध न फोरणीजी, सूत्र भगोती मांय॥ पिण मोह कर्मवस रागथी, तिणसुं लियो गोसालो वचाय ॥ च० ॥ ११ ॥ छलेस्या हुंती जद वीरमेंजी, हुंता आठोंई कर्म ॥ छद्मस्थ चूका तिण समेजी, मूरष थापे

धर्म ॥ च० ॥ १२ ॥ छद्मस्थ चूक पड्यो तिकोजी, मूंदे आणे बोल ॥ पिण निरवद्य कोय म जाणज्योजी, अकल हियारी षोल ॥ च० ॥ १३ ॥ ज्यूं आणंद श्रावकने घरें जी, गोतम बोल्या कूर ॥ परिया छद्मस्थ चूकमें, सुध हुय गया वीर हजूर ॥ च० ॥ १४ ॥ इम अवसरदे मोह आवियोजी, नहि टालशक्या जगनाथ ॥ एतो न्याय न जाणियोजी, ज्यारे मांहे मूल मिथ्यात ॥ च० ॥ १५ ॥ गोसालाने नही बचावता, तो घटतो अछेरो एक ॥ निश्चे हुणहार टले नही, थें समझो आण विवेक ॥ च० ॥ ॥ १६ ॥ गोसालाने बचावियो तो, वधीयो घणो मिथ्यात ॥ छोहीराण कीयो भगवंतने, वले दोय साधारी घात ॥ च० ॥ १७ ॥ गोसालानें बचावीयामें, धर्म जाणे जो स्वाम ॥ दोय साध बचावत आपणा, वले करता उहिज काम ॥ च० ॥ १८ ॥ गोसालानें बचावियामें, धर्म जाणे जिणराय ॥ तो दोय साध न राख्या आपणा, ऊ किणवि-ध मिलसी न्याय ॥ च० ॥ १९ ॥ जगतने मरता देषनेजी, आडा न दीधा हाय ॥ धर्म हुतो तो आघो न काढता, एतो तिरण तारण जगनाथ ॥ च० ॥ २० ॥ एहवो षिव-रो साध बतावीयोजी, सूत्र भगोती मांय ॥ कोई कबुद्धी

करे कदागरोजी, सुबुधीरे आवै दाय ॥ च० ॥ २१ ॥ कहे साधांरा मुख आगलें, पंषी परियो महालाथी आय ॥ तो मेहलां ठिकाणे हाथसुं, माहरे दया रहे घटमांय ॥ ॥ च० ॥ २२ ॥ तपसी श्रावक उपासरेजी, काउसग दीधो ठाय ॥ त्यांने मृगीआय हेठो पड्योजी, गावर ज्ञाजी जीव जाय ॥ च० ॥ २३ ॥ कोई गिरसत आयने इम कहेजी, थे मोटा छो मुनिराज ॥ वेहगो न कीधो एहने, उ मरे छे गावर ज्ञाज ॥ च० ॥२४॥ जदतो कहे में साध छांजी, श्रावक येठो करां केम ॥ माहरे काम कांई गिरसतसुंजी, वोले पाधरा एम ॥ च० ॥ २५ ॥ श्रावक वेठो करे नही, पंषी मेले मालारे मांह ॥ देषो पूरो अंधारो एहवोजी, ए चोरू भूला जाइ ॥ च० ॥ २६ ॥ पंषी मालामांहे मेलतांजी, संके नही मनमांय ॥ श्रावकने वेठो कीयामें, धर्म न सरधे कांय ॥ च० ॥ २७ ॥ इतरी समझ पड़े नही, त्यामें समकित पावे केम ॥ छकिया मोह मिथ्यातमें, वोले मतवाला जेम ॥ च० ॥ २८ ॥ कहे साधावे उदर छुड़ावणोजी, मिनकी वांसे जाय ॥ श्रावक वेठो करे नही, उ किणविध मिलसी न्याय ॥ च० ॥२९॥ मूसादिकने वचावताजी, मिनकीने दुःख थाय ॥ श्राष-

कने बेठो कियाजी, नहीं किणरे अंतराय ॥ च० ॥३० ॥
मूसादिकरे कारणेजी, मिनकी नसाके मराय ॥ श्रावक
मरे मुष आगले, बेठो न करे हाथ संन्नाय ॥ च० ॥३१॥
आ परतक्ष वात मिले नहींजी, तावमा ठाहमी जेम ॥
ज्यां श्रीजिण मारग उलष्यो, त्यांरे हिरदे बेसे केम ॥च०॥
॥ ३२ ॥ कहे लाय लागे तो ढांढा षोलने, साध काढे उ-
घाडे डुवार ॥ श्रावकने बेठो करे नहीं, आ सरधा करे
षुवार ॥ च० ॥ ३३ ॥ ढांढादिकने षोलताजी, षप घणी
छे तांहि ॥ सो श्रावक हाथ फेस्या वचे, त्यांरी कांय न
आणे मनमांहि ॥ च० ॥ ३४ ॥ कहे ढांढा षोल वचाव-
सां, श्रावकरे न फेरां हाथ ॥ एह अज्ञानी जीवरी, कोई
मूरख माने वात ॥ च० ॥ ३५ ॥ कहे गामा हेठे आवे
मावरोतो, साधाने लेणो उठाय ॥ श्रावकने बेठो करे न-
हीं, उ ऊधो पंथ इण न्याय ॥ च० ॥ ३६॥ रित वरसाला
रे समेजी, जीव घणा छे तांहि ॥ लटाग जायाने कातरा-
जी, पमियां मारगमांहि ॥ च० ॥ ३७ ॥ साधू वारे नी-
कल्याजी, जोयर मूके पाय ॥ लारे ढांढा देष्या आवतां,
पण जीवाने न ले उठाय ॥ च० ॥ ३८ ॥ जो वालक लेवे
उठायनेजी, जीवाने न ले उठाय ॥ तो उणरी सरधा रे

देषे, उणरे दया नही घटमांय ॥ च० ॥३९॥ जो बालक लेवे उठायनें, उंर जीव देषी ले नांहि ॥ इण सरधारे क रजो पारषां, केई रषे परो फंदमांहि ॥ च० ॥ ४० ॥

॥ दुहा ॥

॥ वंछे मरणो जीवणो, तो धर्मतणो नहि अंस ॥ ए अणकंपा कीधां थकां, वधे कर्मनो वंस ॥ १ ॥ मोह अणकंपा जो करे, तिणमें रागने द्वेष ॥ जोग वधे इंद्रियातणो, अंतर जमो देख ॥ २ ॥ दया अणकंपा आदरी, तिण आतम आणी ठाय ॥ मरता देषी जगतने, सोच फिकर नहि काय ॥ ३ ॥ कष्ट सह्या उपद्रवथी, पाल्या वरत रसाल ॥ मोह अणकंपा श्रावकां, त्यांपण दीधी टाल ॥ ४ ॥ काचा था ते चल गया, होय गया चकचूर॥ सेंठ रह्या चलिया नही, त्यांनें वीर वषाण्या सूर ॥५ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

(जीव मारे ते धर्म आछो नही ॥ ए देशी)

॥ चंपानगरीना वाणीया, ज्यांज जरि समुंद्र जाय रे ॥ हिवे तिण अवसर एक देवता, त्यांने उपसर्ग दीधो आय रे॥ जीव मोहअणकंपा न आणीये ॥ १ ॥ मिनका स्याल खांधे बेहसाणियां, गले पहेरी छे रुंडमाल रे॥

लोहीराधसुं लिप्यो शरीरने, हाथें खरुग दीसे विकराल रे ॥ जी० ॥ २ ॥ लोग धरूधरू लागा धूजवा, उर देव रह्या मन ध्याय रे ॥ अरणक श्रावक डिगीयो नही, तिण काउसग दीधो ठाय रे ॥ जी० ॥ ३ ॥ तिण साधारी अणसण कीयो, धर्मध्यान रह्यो चित्त ध्याय रे ॥ सगलां ने जाण्या डुवता, मोहकुरणा न आणी काय रे ॥जी०॥ ॥ ४ ॥ अरणकने रुगाववा, देव विधविध वोले वायरे ॥ तुं धरम न छोरूसी, तारी जाज डुवाउं जलमांय रे ॥ ॥ जी० ॥ ५ ॥ उंची उपारु नीची नांखने, करसुं सगलां री घात रे ॥ काली वोली अमावसरा जाण्या, मान रे तुं अरणक वात रे ॥ जी० ॥ ६ ॥ ज्ञान दरशण म्हारा वरतने, थणरो कीधो विघन न थाय रे ॥ हुंतो श्रावक छुं भगवानरो, मोने न सके देव डिगाय रे ॥ जी० ॥ ७॥ लोग विलविल करता देखने, अरणकरो न विगड्यो नूर रे ॥ मोहकुरण न आणी केहनी, देव उपसर्ग कीधो दूर रे ॥ ॥जी० ॥ ८ ॥ देव धिन धिन अरणकने कहे, तुंतो जीवा दिकनो जाण रे ॥ सुधर्मा सभामधे ताहरा, इंद्र कीधा घणा वखाण रे ॥ जी० ॥ ९ ॥ अरणक श्रावकनां गुण देखने, एतो आया देवांरी दोय रे ॥ दोय कुंरुलरी जोमी

आपने, देव आयो जिण दिस जाय रे ॥ जी० ॥ १० ॥
नमीरायरिषि चारित लियो, तेतो बागमें उतस्यो आयरे॥
इंद्र आयो तिणने परषवा, तेतो किणविध बोले वाय रे॥
॥ जी० ॥ ११ ॥ थारी अगन करी मिथला बलै, एकता-
स्युं साहसो जोय रे ॥ अंतेउर बलतां मेलसी, आतो
वात सिरे नही तोय रे ॥ जी० ॥१२॥ सुष वपरायो सारा
लोकमें, त्रिलषा देख पुन्न रतन रे ॥ जो तुं दया पालणने
ऊठिउ, तो तुं करने थांरा जतन रे ॥ जी० ॥१३॥ नमी
कहेव खुं जीवुं सुषे,म्हारी पलपल सफली जात रे ॥ आ
तो मिथलानगरी दाझतां, म्हारो बले नही तिलमात रे
॥ जी० ॥ १४ ॥ म्हारे हरप नही मिथला रह्यां, बलीया
नहि सोग लिगार रे ॥ मतो सावज ज्याण त्यागीतिका,
रही बली नचावे अणगार रे ॥ जी० ॥ १५ ॥ नमीराय
रिषि आणी नही, मोहअणकंपारी वात रे ॥ समभाव
राखे मुगतें गया, करी आठ कमारी घात रे ॥ जी० ॥
॥१६॥ उतो केशव केरो बंधवो, उतो नामे गजसुकमाल
रे ॥ तिण दिष्या लेई काउसग कियो, सोमल आयो ति
ण काल रे ॥ जी० ॥ १७ ॥ माथे पाल बांधी माटीतणी,
मांहि घाल्या लाल अंगार रे ॥ कष्ट सह्यो वेदना अति

घणी, नेम करुणा न आणी लिगार रे ॥ जी० ॥ १८ ॥ श्री नेम जिणेसर जाणता, होसी गजसुकुमालरी घात रे ॥ पहिला अणकंपा आणी नही, उंर साधन मेल्या साथ रे ॥ जी० ॥ १९ ॥ श्री वीरजिणंद चोवीशमा, जिणकलपी मोटा अणगार रे ॥ ज्यांने देव मिनष त्रिजंचना, उपसर्ग ऊपना अपार रे ॥ जी० ॥ २० ॥ संगम देवता भगवानने, दुष दीधा अनेक प्रकार रे ॥ अनारज लोका वीरने, स्वानादिक दीधा लगाय रे ॥ जी० ॥ ॥ २१ ॥ चोसठ ईंद्र महोछवमें आविया, दिष्या रे दिन भेला होय रे ॥ पिण कष्ट पड्यो श्री वीरने, न आया उपसर्ग टालण कोय रे ॥ जी० ॥ २२ ॥ दुख देता देखी भगवानने, अलगा न कीधा आय रे ॥ समदिष्टीदेव हुंता घणा, पण छोडावणरी न काढी वाय रे ॥ जी० ॥ ॥ २३ ॥ देवां जाण्यो श्री वर्द्धमान रे, उदे आया दिसे छे कर्म रे ॥ अणकंपा आणी विचमें पड्यां, उंतो जिण भाष्यो नही धर्म रे ॥ जी० ॥ २४ ॥ धर्म हुंतो तो आघो न काढतां; वले वीरने दुषीया जाण रे ॥ परिसा देण आया तेहने, देव अलगा करता ताण रे ॥ जी० ॥ २५ ॥ आतो मछ गलागल मंड रही, सारा दीप समुद्रमांहि

रे ॥ जगवंत कहता जो इंडने, तो थोहरा में देता मिटा य रे ॥ जी० ॥ २६ ॥ पमती जाणे अंतराय तो, अचित षवाम्नत पूर रे ॥ एहवी शक्ति घणी ठे इंडनी, तिणथी कर्म न होवै दूर रे ॥ जी० ॥ २७ ॥ चुलणीपियाने पोसा मधे, देव दीधा ठे डुष आय रे ॥ कुण कुण हवाल तिणमें किया, ते सांजलजो चित्त लाय रे ॥ जी० ॥ २८ ॥ तीन बेटा रान वसूला कीया, तिणरा मूहढा आगे लाय रे ॥ ते लर्ड कालनें मांहि तल्या, वलबलतांसुं ठट काय रें ॥ जी० ॥ २९ ॥ समपरिणामे वेदना खमी, जांणे आपणा संच्यां कर्म रे ॥ करुणा न आणी अंग जातरी, तिण ठोड्यो नहि जिणधर्म रे ॥ जी० ॥ ३० ॥ मति मारणरो कह्यो नही, तेतो सावज जाणी वाय रे ॥ करुणा न आणी मरतां देखने, सेठो रह्यो धर्मध्यानें मांय रे ॥ जी० ॥ ३१ ॥ देव कहे तुं धर्म न ठोमसी, थारे देवगुरु सम ठे माय रे ॥ तिणने मारूं त्रिघ आगली, थारा मुंहमा आगे लाय रे ॥ जी० ॥ ३२ ॥ जद तुं आरतध्यान ध्यायने, पमसी माठीगतमें जाय रे ॥ इम सुणने चूलणीपीया चल गयो, माने राषणरो करे उपाय रे ॥ जी० ॥ ३३ ॥ तेतो पुरष अनारज कहे जिसो, जाम-

राषुं ज्युं न करे घात रे ॥ तेतो जड्डा वचारण कहिजे, इणरे थांरो आयो हाथ रे ॥ जी० ॥ ३४ ॥ अणकंपा आणी जणणीतणी, तो जागा वरतने नेम रे॥ देखो मोह अणकंपा एहवी, तिणमें धर्म कहीजे केम रे ॥ जी० ॥ ॥ ३५ ॥ चूलणीपीयाने सूरादेवना ॥ चूलसतकने सक-डाल रे ॥ यां च्यारांरा मास्या दीकरा, देव तलीयो तेल उकाल रे ॥ जी० ॥ ३६ ॥ जो बेटाने मरता देखने, ना-णी मोहअणकंपा एम रे ॥ जद्यो मात त्रियादिक रा-खवा, तो जागा वरतने नेम रे ॥ जी० ॥ ३७॥ मात त्रि याद्रिकने राषतां, जागा वरतने बांधिया कर्म रे ॥ तो सा ध जाय विचमें पड्यां, त्याने किणविध होसी धर्म रे ॥ ॥ जी० ॥ ३८ ॥ चेडाने कूण करी वारता, निरावलिका जगोती साख रे ॥ मानव मुवा दोय संग्राममें, एक को-डने एंसी लाख रे ॥ जी० ॥ ३९ ॥ जगवंत अणकंपा आणी नही, पोते न गया न मेल्या साध रे ॥ याने पहिला पण वरज्या नही, तेतो जीवारी जाण विराध रे ॥जी० ॥ ॥ ४० ॥ एमां तो दया अणकंपा जाणता, तो वीर त्रिष्ठी ले जाय रे ॥ सघला रे साता उपजावता, एतो थोरामें देता मिटाय रे ॥ जी० ॥ ४१ ॥ कूणक जगत जगवानरो,

ऐसो वारे वरतधार रे ॥ इंद्रनीर आया ते समकिती, ते किणविध लोपता कार रे ॥ जी० ॥ ४२ ॥ ज्ञानदर्शन चारित्र मांहिलो, किणरे वधतो जाणे उपाय रे ॥ करे अणकंपा तव जीवरी, वीर वीगर बुलाया जाय रे ॥जी०॥ ॥ ४३ ॥ समंदपाल सुखासें झिल रह्यो, संसार विषे सुख लाग रे ॥ तिण चोरने मरतो देखने, उपनो उतकष्टो परम वैराग रे ॥ जी० ॥ ४४ ॥ चारित्र लिया कर्म काटवा, जाणे मोक्षतणो उपाय रे ॥ करुणा न आणी चोररी, छुडावणरी न काढी वाय रे ॥ जी० ॥ ४५ ॥ साध श्रावकनी एक रीत छे, तुमे जुवो सूतररो न्याय रे ॥ देखो अंतरमांहे विचारने, कूडी कांय करो वकवाय रे ॥ ४६ ॥

॥ दुहा ॥

॥ अणकंपाने आदरी, कीजो घणा जतंन ॥ जिणवरना धर्म मांहिली, समकित पाय रतंन ॥ १ ॥ गाय भेंस आक थोरनो, ए च्यारंहूही दूध ॥ ज्युं अणकंपा जाणजो, मनमें आणी सूध ॥ २ ॥ आक दूध पीतां थकां, जुदा हुवे जीव काय ॥ ज्युं सावज अणकंपा किया, पापकर्म वंधाय ॥ ३ ॥ भोलें हीमत भूलजो, अणकंपारे नाम ॥ कीजो अंतर पारिषा, ज्युं सीजे आतम काम ॥

॥ ४ ॥ अणकंपाने आगन्या, तीर्थंकरनी होय ॥ सावज निरवज ओलखे, तेतो विरला कोय ॥ ५ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥

(धिग धिग छे नागश्री ब्राह्मणीने ॥ ए देशी)

॥ मेघकुमर हाथीरा भवमें, जिणभाषी दया दिल आणी ॥ ऊंचो पग राख्यो सुसलो न मार्यो, आ करणी श्री वीर वखाणी ॥ आ अणुकंपा जिन आगन्यामें ॥१॥ कष्ट सह्यो तिण पापसुं डरते, मन दिढ सेंठी राखी तिण काया ॥ बलता जीव दावानल देखी, सुंढसुं गिर मिरवा रे न लाया ॥ आ० जि० ॥ २ ॥ परत संसार कियो तिण ठामे, ऊपनो श्रेणिकरे घरे आई ॥ भगवंत आगल दीक्षा लीधी, पहेला अधेन गिनाता मांई ॥ आ० जि० ॥ ॥ ३ ॥ मांडलो एक जोजनरो कीवो, घणा जीव वचीआ तिहां आई ॥ तिण वचियांरो धर्म न चाल्यो, समकित आया विना समज न कांइ ॥ आ० सा० ॥ ४ ॥ नेमकुमर परणीजण चाल्या, पसु पंखी देख दया दिल आणी ॥ इसको काम सिरे नहि मुझने, मारे काज मरे बहु प्राणी ॥ आ० जि० ॥ ५ ॥ परणीजणसु परणाम फिरीरिया, राजमतीने भली छिटकाई ॥ कर्मतणे बंधसु

नेम रुरिया, तोरुी आठ ज्रवांरी सगाई ॥ आ० जि० ॥ ॥ ६ ॥ आपसुं मरता जीव जाणीने, कम्रवा तुंबारो कीधो आहारो ॥ कीध्यारी अणकंपा आणी, धिन धिन धर्म रुचि अणगारो ॥ आ० जि० ॥ ७ ॥ फोरवी लब्धि अणकंपा आणी, गोसालाने वीर वचायो ॥ ठलेश्या ठद्मस्थ ज हुंता, जद मोहकर्मवस रागज आयो ॥ आ० सा० ॥ ॥ ८ ॥ गोसालो असंयती कुपात्र तिणने, साज शरीरनो दीधो ॥ धर्म जाणतां तो जगत डुखी थो, वले वीर उ काम कदे न कीधो ॥ आ० सा० ॥ ए ॥ तेजोलेश्या मेली गोसाले वाल्यां, दोए साध ज्रस्म करी काया ॥ लब्धधारी साधु हुंता घणा, मोटा पुरुष त्यांब क्युं न वचाया ॥ आ० सा० ॥ १० ॥ जिण रिषिए अणकंपा कीधी, रेणादेवी साहमो तिण जोयो ॥ सेलघजष हेठो उसास्यो, देवी आय तिण षरुगमें पोयो ॥ आ० सा० ॥ ११ ॥ ज्रगता हिरणगमेषी सुलसा, अणकंपा आणी विलषी जाणी ॥ ठ वेटा देवकीरा जाया, सुलसारे घरे मेल्या आणी ॥ आ० सा० ॥ १२ ॥ जगनरें पारुै हरकेसी आया, असणादिक त्यांने नहि दीधो ॥ जब देवता अणकंपा कीधी. रुद्रवमंता ब्राह्मण कीधो ॥ आ० सा० ॥ १३ ॥

मेघकुमर गरजमांहे हुंता, सुखरे तांही किया अनेक उपायो ॥ धारणीराणी अणकंपा आणी, मनगमता असणादिक षायो ॥ आ० स० ॥ १४ ॥ किसनजी नेम वांदण ने जातां, एक पुरुषने दुखिउ जाणी ॥ साज दीयो अणकंपा कीधी, एक ईंट उठाय उणरे घर आणी ॥ आ० सा० ॥ १५ ॥ दुखिया दोरा दलिद्री देखी, अणकंपा उणरी किण आणी ॥ गाजर मूलादिक सचित षपावे, वले पावे काचो अणगल पाणी ॥ आ० सा० ॥ १६ ॥ आपसुं मरता जीव जाणीने, टल जाय साध संकोची काया ॥ आप हणे नहि पापसुं डरता, अणकंपा आण मेले नही ठाया ॥ आ० जि० ॥ १७ ॥ उपासी जो मेले ठाया, असंयतीरी वेयावच्च लागे ॥ आ अणकंपा साध करे तो, त्यांरा पांचूही महाव्रत भागे ॥ आ० सा०॥१८॥ सो साध विषमकाल उनाले, पांणीविना होय जुदां जीव काया ॥ अणकंपा आणी असुध वहिरावे, छकायरा पीहर साध बचाया ॥ आ० सा० ॥ १९ ॥ गजसुकमालने नेमरी आग्या, काउसग कीयो मसाणमें जाई ॥ सोमल आय षीरा सिर ठविया, सीस न धुणो दया दिल आई ॥ आ० जि० ॥ २० ॥ व्याध अनेक कोढादिक सु-

थने, तिण ऊपर वैद चलाईने आवै ॥ अणकंपा आणी साजो कीवो, गोली चूरण दे रोग गमावै ॥ आ० सा० ॥ ॥ २१ ॥ लवधधारी रायेलादिकथी, सोलही रोग सरीर- सु जावै ॥ वले जाणे इण रोगसु साध मरसी, अणकंपा आणी नही रोग गमावै ॥ आ० सा० ॥ २२ ॥ जो अण- कंपा साधु करे तो, उपदेश दे वैराग चढावे ॥ चोथे चि त पेलो हाथ जोडे तो, च्यारूही आहाररा त्याग करावे ॥ आ० जि० ॥ २३ ॥ गिरसत भूलो ऊजार वनमें, अ- टवीने वले ऊजर जावै ॥ अणकंपा जाणी साध मारग वतावे, तो चार महिनारो चारत जावे ॥ आ० सा० ॥ ॥ २४ ॥ अटवीमे वले अत्यंत दुषी देखी, चारुही सर- णा साध धरावे ॥ मारग पूछे तो मुंनज साझे, बोलेतो जिन जिन धर्म सुणावे ॥ आ० जि० ॥ २५ ॥

॥ दुहा ॥

॥ दया दया सहुको कहे, ते दयाधर्म छे ठीक ॥ द- या छेलषने पालसी, त्यांने मुगत नजिक ॥ १ ॥ दयातो पहिलो वरत छे, साध श्रावक करो धर्म ॥ पाप रुके ज्यां सुं आवतां, नवा न लागे कर्म ॥ २ ॥ छकाय हणे हणावे नही, हणतां भला न जाणे ताय ॥ मन वचने काया

करी, ए दया कही जिणराय ॥ ३ ॥ दया चोखे चित पालियां, तिरे घोर रुदर संसार ॥ आहीज दया प्ररूपतां, भले जीव उतरे पार ॥ ४ ॥ पिण एक नाम दया लोकी करो, तिणरा भेद अनेक ॥ त्यांमें भेषधारी भूला घणा, सुणजो आण विवेक ॥ ५ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

दरवेलाय लागी भावे लाय लागी, दरव छे कठोने भावे कूवो ॥ ए भेद न जाणे मूल मिथ्याती, संसारने मुगतरो मारग जूवो ॥ भेषधरने भूलांरो निरणो कीजो ॥ १ ॥ कोई दरवेलाय बलताने राखे, दरवे कूवे पड़ताने काल्ह बचायो ॥ एतो उपकार कियो इण भवरो, विवेक विकल त्यांने खबर न कायो ॥ भे० ॥ २ ॥ घटमें ज्ञान घालिने पाप पचखावे, तिण परतो राख्यो भवकुवा मायो ॥ भावे लायसु बलताने काढे रिखेसर, तेपिण गहिलां भेद न पायो ॥ भे० ॥ ३ ॥ सूने चित्त सूतर वांचे मिथ्याती, दरवने भावरा नही निवेरा ॥ परवार सहित कुपंथमें पड़िया, त्यां नरकासु सनमुख दीया डेरा ॥ भे० ॥ ४ ॥ गिरसतने उंषद देईने, अनेक उपाय कर जीव बचायो ॥ ए संसारतणो उपकार कियामें, मुगते

रो मारग मूढ बतायो ॥ भे० ॥ ५ ॥ करे जंतर मंतर झरा झपाटा, सरपादिकरो झैर देवे उतारी ॥ काढे डाकण साकण भूत जषादिक, तिणमांहे धरम कहे सां गधारी ॥ भे० ॥ ६ ॥ एहवा किरत बसावज जाणी, त्रि विधे त्रिविधे साधां त्यागज कीधो ॥ भेषधारी लोकांसु मिलने अज्ञानी, जीव जीवावणरो सरणो लीधो ॥ भे० ॥ ॥ ७ ॥ ए जीव बचावणो मुखसु कहे पिण, काम पड्यां बोले फिरती वाणो ॥ भोलाने भरममें पाड़ विगोवा, ते पण डुवे छे कर कर ताणो ॥ भे० ॥ ८ ॥ कीड़ी मांकादि क. लटागजायां, ढांढारा पग हेठे चीथ्या जावे ॥ भेष- धारी कहे में जीव बचावां, तो चुण चुण जीवांने कांय नै उठावे ॥ भे० ॥ ९ ॥ जो आषो चोमासो उपदेश देवेतो, दस वीस जीवांने दोरा समझावे ॥ जो उदम करे च्यार महिनारे मांहे, तो लाखां गमे जीव तेहिज बचावे ॥ ॥ भे० ॥ १० ॥ सो घररे आंतरे कोई लेवे संथारो, तो तुरत आलस छोड़ देवण जावे ॥ सो पगलां गयां, जीव लाखां बचे छे, त्यां जीवांने जाय क्युं न जीवावे ॥भे०॥ ॥ ११ ॥ धर छोड़तो जाणे सो कोसां ऊपरे, तो सांग प- हिरावण सतावसुं जावै ॥ एक कोस गया जीव कोड़

रचे छे, त्यां जीवने जाय क्युं नही बचावे ॥ ज्ञे० ॥१२॥ जबतो कहे माहरो कलप नही छे, मैंतो संसारसुं हुवा न्यारा ॥ कबही कहै में जीव जीवावा, ए वाणी न बोले इकणधारा ॥ ज्ञे० ॥ १३ ॥ साधुतो आपणा वरत राखणने, त्रिविधे त्रिविधे जीव नही संतावै ॥ संसारमांहि जीव पचरह्या छे, तिणसुंतो साध हुवा निरदावे ॥ ज्ञे० ॥ ॥ १४ ॥ जीवणो मरणो त्यांरो नचावे, समऊता देषे तो साध समऊावै ॥ ज्ञानादिक गुण घटमांहि घाले, मुगत नगरने संत पहुचावे ॥ ज्ञे० ॥ १५ ॥ गिरसतरा पग हेठ जीव आवे, तो ज्ञेषधारी कहे में तुरत वतावां ॥ तेपण जीव वचावण काजें, सरवही जीवांरो जीवणो चावां ॥ ॥ ज्ञे० ॥ १६ ॥ अवरती जीवांरो जीवणो चावे, तिण धरमरो परमारथ नहि पायो ॥ सरधा अगिनानीरी पग पग अटके, ते न्याय सुणजो ज्ञवियण चित ल्यायो ॥ ॥ ज्ञे० ॥ १७ ॥ गिरसतरे तेल जाये मूणफूटां, कीड्यांरां दरमांहि रेला आवे ॥ विचमे जीव आवे तिणसुं वहतां, तेल चुहो चुहो अगनमें जावे ॥ ज्ञे० ॥ १८ ॥ जो अगन ऊते तो ल्हाय लागे छे, त्रस थावर जीव मास्या जावे ॥ गिरसतरा पग हेठे जीव बतावे, तो तेल ढुले ते

वासण क्युिं न बतावे ॥ भे० ॥ १९ ॥ ए पगसुं मरता जीव बतावे, तेलसु मरता जीव नही बतावे ॥ आ षोटी सरधा ऊपरली दीसे, पण अभ्यंतर अंधारो नजर न आवे ॥ भे० ॥ २० ॥ भेषधारी विहार करतां मारगमें, त्यांने श्रावक साहमां मिलीया आयो ॥ मारग छोड़ने ऊजड़ पड़िया, त्रस थावर जीवांने चीथतां जायो ॥ भे० ॥२१॥ श्रावकांने ऊजाड़में पड़िया जाणे, त्रस थावर जीवांने मरता देषे ॥ गिरसतरा पग हेठे जीव बतावे, तो मारग बतावणा इण लेषे ॥ भे० ॥ २२ ॥ एक पग हेठे जीव बतावे अज्ञानी, ठाले वादल अंबर जिम गाजे ॥ श्रावक उजाड़में मारग पूछे, जद मुन साजे बोलता काय लाजे ॥ भे० ॥ २३ ॥ एक पग हेठे जीव बतावे, त्यांमें थोड़ासां जीवांने बचता जाणो ॥ श्रावकाने उजाड़सुं मारग घाल्यां, घणा जीव बचे त्रस थावर प्राणो ॥ भे० ॥ २४ ॥ थोड़ी दूर बतायां थोड़ो धरम हुवे तो, घणी दूर बतायां घणो धर्म जाणो ॥ घणो दूरसो नाम लियां वक ऊठे, ते षोटी सरधाए एह नाणो ॥ भे० ॥२५॥ कोई आंधो पुरुष गामांतर जातां, आंष विना जीव किणविध जोवे ॥ कीड़ी मांकड़ादिक चींथतो जावे, त्रस थावर जीवारां घमसाण

होवे ॥ भे० ॥ २६ ॥ भेषधारी सहेजे साधेही जातां, आंधारा पगसुं मरता जीवांने देखे ॥ ए पग पग जीवांने नही बतावे, तो षोटी सरधा जाणजो इण लेषे ॥ भे० ॥ ॥ २७ ॥ त्यांने बताय बतायने जीव बचावणा, पुंज पुंज ने करणा दूरो ॥ इण घरम करसुं तो पोतेही लाजे, तो बीजो कुण मानसी ऊंमत कुरो ॥ भे० ॥ २८ ॥ इल्यांसुं लीयासहित आटो छे, गिरसतेरे दुले मारग मायो ॥ आतपती रेत उनाळारी तिणमें, परूत प्रमाण होय जुदा जीव कायो ॥ भे० ॥ २९ ॥ गिरसत नहि देषे आटो दुलतो, ते भेष धर्यारी निजरां आवे ॥ ए पग हेठे जीव बतावे अज्ञानी, तो आटो दुलता जीव क्युं नही बतावे ॥ भे० ॥ ३० ॥ इत्यादि गरिसतरे अनेक उपधसुं, त्रस थावर जीव मूवा अने मरसी ॥ एने पग हेठे जीव बतावे, त्यांने सघलीही ठोरू बतावणा पडसी ॥ आ० ॥ ३१ ॥ किणहीक ठोरे जीव बचावे, किणहीक ठोर शंका मन आणे ॥ समझ पड्यांविण सरधा परूपे, पीपल बांधी मूरख जिम ताणे ॥ आ० ॥ ३२ ॥ पग पग जाब अटकता देषे, कदा सरव आरे हुवा अज्ञानी थूलो ॥ कूर कपट करी मत कुसले राषणने, पिण बुधवंत वात न माने

मूंछो ॥ आ० ॥३३॥ गिरसतरो न वंछणो जीवणो मरणो, वांछ जावतायां लागे पाप करमो ॥ रागद्वेषरहित रहिणो निरदावे, एहवो निकेवल श्री जिणधरमो ॥आ०॥ ॥ ३४ ॥ समोसरण एक जोजन मांझामें, नर नारयां नां वृंद आवे ने जावे ॥ अरिहंत आगल वाणी सुणवा, भगवंत भिन भिन धर्म सुणावे ॥ आ० ॥ ३५ ॥ चार कोसमांही त्रस थावर होता, मरगया जीव उराणे आया ॥ नर नारयांरा पगसुं विना उपयोगें, पण भगवंत कवेही न दीसे वताया ॥ आ० ॥ ३६ ॥ नंदण मिणहार झेको हुयने, वीर वांदण जातां मारग मायो ॥ तिणने चीथ मारयो सेणकने वछे रे, वीर साध सांहमा मेल क्युं न बचायो ॥ आ० ॥ ३७ ॥ गिरसतरा पग हेठे जीव आवे तो, साधमने बचावणो कवेही न चाल्यो ॥ भारीकरमां लोकांने भिसट करणनें, उपिण घोचो कुघरां घाल्यो ॥ आ० ॥ ३८ ॥ साधांरो नाम तो अलगो मेली, श्रावकांरी चरचा मुख ल्यावे ॥ साध साधसुं मरता जीव वतावे, ज्युं श्रावक श्रावकने जीव वतावे ॥ ॥ आ० ॥ ३९ ॥ सिद्धांतरा वलविना बोले अज्ञानी, श्रावकां रे संभोग साधां ज्युं वतायो ॥ ए गालांरा गोला

मुखसुं चलावे, ते न्याय सुंणजो भवियण चित ल्यायो ॥ आ० ॥ ४० ॥ साधसुं मरता जीव देखीने, संभोगी साधु देषी जो नही बतावे ॥ तो अरिहंतरी आगन्या लो- पावें, पाप लागेने विराधक थावे ॥ आ० ॥ ४१ ॥ साधु तो साधुने जीव बतावे, तो पोतारो पाप टालणरे काजे॥ श्रावक श्रावकनें जीव नही बतावे, तो किसो पाप लागे किसो मत भाजे ॥आ०॥४२॥ श्रावक श्रावकने न बताया पाप लागे कहे, ठ भेष धास्यां मत काढ्यो कूरो ॥ श्रावकां रे संभोग साधां ज्युं होवे तो, पग पग बांध जाय पापरो पूरो ॥ आ० ॥ ४३ ॥ पाट बाजोटादिक साध बारे मेली, वरक मातरादिक कारज जावें ॥ लारे ठर साधु त्यांने भीजता देषे, जो ए नला आवे तो प्राछत आवे ॥ आ०॥ ॥ ४४ ॥ गरढा गिलाण साधु त्यांने भीजता देषे, जो उं- लें न श्री जिण आज्ञा बारे ॥ महा मोहणी करमतणो बंध पामै, एहलोक ने परलोक दोनों बिगारे ॥ आ० ॥ ॥ ४५ ॥ आहार पाणी साधु वेहरीने आणे, संभोगी साधुने वांट देवारीरीतो ॥ आप आएयो जोइ धकोलेवें, तो अदत लागेने जाय परतीतो ॥ आ० ॥ ४६ ॥ इ- त्यादिक सांधा साधांरे अनेक बोलांरो, संभोगी साधां

सुं न कीयां अटके मोषो ॥ यांहीज षोलांरो श्रावक श्राव-
कां रे, न करे तो मूल न लागे दोषो ॥ आ० ॥ ४७ ॥
श्रावकां रे संजोग साधां ज्युं होवे, तो श्रावक श्रावकने
पिण इणविध करणो ॥ ए सरधारो निरणो न काढे अ-
ज्ञानी, त्यां विटल थई लियो लोकांरो सरणो ॥ आ० ॥
॥ ४८ ॥ जो ए श्रावक श्रावकरा नही करे तो, जेष धा-
र्यां रे लेषे आगल जाणो ॥ सरावकां रे संजोग साधां
ज्युं परूपे, तेपर गया मूरष उलटी ताणो ॥आ०॥४९॥
श्रावकां रे संजोग तो श्रावकांसुं छे, वले मिथ्यात्वीसुं रा
खे मेलापो ॥ त्यांरा संजोगतो अवरतमें छे, तिकै त्याग
कीयांसुं टलसी पापो ॥ आ० ॥ ५० ॥ त्यांसुं सरीरादि-
करो संजोग टालीने, ज्ञानादिकरो राषे मेलापो ॥ उप-
देश देई निरदावे रहणो, पेलो समझीने टाले तो टलसे
पापो ॥ आ० ॥ ५१ ॥ लाय लागी जो गिरसत देषे, तो
तुरत बुझावे छकायने मारी ॥ एसा अकिर तव लोक
करे छे, तिणमांही धर्म कहे सांग धारी ॥ आ० ॥५२ ॥
कहे अगन पाणी छकाय मुई त्यांरा, थाकासो पाप कहे
हुवे कानो ॥ केइ जीव बच्या त्यांरो धरम बतावे, लाय
बुझावणरी करे सानी ॥ आ० ॥ ५३ ॥ ए धरमने पापरो

मिसर परूपे ॥ तोटा विचे लाभ घणो बतावे ॥ त्यां जे-
ष धाख्यांरी परतीत आवे, तो लाय बुझावण दोड्या दो-
ड्या जावे ॥ आ० ॥ ५४ ॥ एहवी दया बतावे लोकांने,
छकायरा पीहर नाव धरावे ॥ मिसर धरम कहे तेउका-
यने माख्यां, पिण परसण पूछेत्र्यारो जाबन आवे ॥आ०॥
॥ ५५ ॥ छकाय जीवांरी हिंसा कीधां, ऊंर जीव वचे त्यां
री कहे छे धर्मो ॥ ए सरधा सुण सुणने बुधवंता, षोटा
नाणा जिम काढिजे भरमो ॥ आ० ॥ ५६ ॥ कोई नित
नित पांचशो जीवांने मारे, कोई करे कसाई अनारज
करमो ॥ जो मिसर धरम हुवे अगन बुझायां, तो इणने
ही माख्यां हुवे मिसर धरमो ॥ आ० ॥ ५७ ॥ लायसुं
बलता जीव जाणीने, छकाय हणीने लाय बुझाई ॥ जो
कसाईसुं मरता जीवांने देखी, कोई जीव बचावण हणे
कसाई ॥ आ० ॥ ५८ ॥ जो लाय बुझायां जीव बचे तो,
कसाईने माख्यां बचे घणा प्राणो ॥ लाय बुझायां कसाई
नें माख्यां, दोयांरो लेखो सरीषो जाणो ॥ आ० ॥ ५९ ॥
वले सिंध सरपादिक चीत्ता वघेरा, दुष्टी जीव करे पर-
घातां ॥ जो मिसर धरम छे लाय बुझायां, तो यांनेही
माख्यां घणा रे साता ॥ आ० ॥ ६० ॥

॥ डुहा ॥

॥ मठ गलागल लोकमें, सघला ते निवलाने पाय ॥ तिणमें धरम परूपियो, कुगुरां कुपथ चलाय ॥ १ ॥ मूला जमी कंद पवारीयां, कहे छे मिसर धर्म ॥ श्रा सरधा पाखंमीरी श्रादरयां, जामा वंधसी कर्म ॥ २ ॥ मूला पवायां पाणी पावियां, सचतादिक दरव अनेक ॥ पाधां पवाड्यां जलो जाणियां, यांती नारी विध एक ॥ ३ ॥ एतो न्याय न जाणियो, उजर पमिया अजाण ॥ करण जोग विगराविया, ए मिथ्यादिष्टी अनाण ॥ ४ ॥ कुहेत लगावे जीवने, हिंसाधम जापंत ॥ हवे सात दृष्टांत साधु कहे, ते सुणजो कर षंत ॥ ५ ॥ मूला पाणी अगननो, चोथो होकारो जाण ॥ त्रसजीव कलेवरतणो, सातमो मिनष वषाण ॥ ६ ॥ त्यांमें तीन दिष्टंत करमा कह्या, ते जाणे अज्ञानी विरुद्ध ॥ समदृष्टि जिणधर्म उलखयो, ते न्यायसुं जाणे शुद्ध ॥ ७ ॥ केशीकुमर दिष्टंत करमा कह्या, तो ठोमी परदेशी रूढ ॥ न्याय मेल हुवो समकिती, ऊगरो ऊाले ते मूढ ॥ ८ ॥ जिणरी वुध छे निरमली, ते लेसी न्याय विचार ॥ सुणे जारीकरमा जीवरा, तोलरवाने छे त्यार ॥ ९ ॥ हवे सात दिष्टंत धुरसुं

वले, आगे घणो विस्तार ॥ भिन्न भिन्न भवियण सांभ-लो, अंतर आंख उघार ॥ १० ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

(वीर सुणो मोरी वीनती.—ए देशी)

॥ मूलां षवायां मिसर कहे, लगावे हो षोटा दिष्टांत एह ॥ पाप लागो मूलांतणो, धरम हुवो हो षाधां वचियां तेह ॥ भवियण जिणधर्म ओलषो ॥ १ ॥ कहे कूवा वाव षिणावियां, हिंसा हुइ हो तिणरा लागा कर्म ॥ लोक पिये कुसले रह्या, साता पामी हो तिणरो हुवो धर्म ॥ भ० ॥ २ ॥ इम कहे मिसर परूपतां, नहो शंके हो करता बकवाय ॥ इण सरधारो परसण पूछियां, जाबन आवे हो जब लोक लगाय ॥ भ० ॥ ३ ॥ हवे सात दिष्टंतरी थापना, त्यारी सुणजो हो विवरासुध वात ॥ निरणो कीजो घट भीतरे, बुधवंता हो छोडने पषपात ॥ ॥ भ० ॥ ४ ॥ सो मिनषांने मरता राखिया, मूला गाजर हो जमी कंद षवाय ॥ वले मरता राषेयां सो मानवी, काचो पाणी हो त्याने अणगल पाय ॥ भ० ॥ ५ ॥ पोह माह महिने ठारी पडे, तिण काले हो वाजै सोतल वाय ॥ अचेत पड्यां सो मानवी मरतां, राष्यां हो त्यां

ने अगन लगाय ॥ ज्ञ० ॥ ६ ॥ पेट दूषे तलफल करे, जीव दोरा हो करे हायविराय ॥ साता वपराई सो जणा, मरता राख्यां हो त्यांने कोपाय ॥ ज्ञ० ॥ ७ ॥ सो जण दुरभषकालमें, अनविना हो मरे ऊजर मांय ॥ कोईएक मारे त्रसकायने, सो जिणाने हो मरता राख्या जिमाय ॥ ज्ञ० ॥ ८ ॥ किणहिक काले अनविना, सो जणारा हो जुदा हुवे जीवकाय ॥ सेजे कलेवर मूवो परियो, कुसले राख्या हो त्याने एह पवाय ॥ ज्ञ० ॥ ९ ॥ वले मरतां देषी सो रोगला, ममाई वीण हो तेतो साजा न थाय ॥ कोई ममाई करे एक मिनषरी, सो जिणारे हो साता कीधी वचाय ॥ ज्ञ० ॥ १० ॥ जमी कंद खवायां पाणी दीयां, त्यांमें थापे हो पापने धर्म दोय ॥ तो अगन लगाय हो कोपाविया, इत्यादिक हो सगले मीसर होय ॥ ज्ञ० ॥ ११ ॥ जो धरम कहे वचिया थको, हिंसा तिणरा हो लागा जाणे कर्म ॥ तो सातोई सारिषा लेखवे, कहे देणो हो सगले पापने धर्म ॥ ज्ञ० ॥ १२ ॥ जो सातामें मिश्र कहे नही, तो किम आवे हो इण वोल्यांरी परतीत ॥ आप थापे आप उथापे, तो कुण माने हो आ सरधा विपरीत ॥ ज्ञ० ॥ १३ ॥ जो सातोही में

मिसर कहियें, तो नहिं लागे हो गमती लोकांमें वात ॥ मिलती कह्यांविण तेहनी, कुण करे हो कूमांरी पषपात ॥ भ्र० ॥ १४ ॥ एक दोय बोलांमें मिसर कहे, सगलांमें हो कहतां लाजे मूढ ॥ एवो उलटो पंथ फालियो, त्यांरे केरू हो बूरे कर कर रूढ ॥ भ्र० ॥ १५ ॥ सो सो मिनष सगलें बच्या, थोरुी घणी हो हुइ सगले घात ॥ जो घ-रम बरोबर न लेषवे, तो उथप गइ हो मूला पाणीरी वात ॥ भ्र० ॥ १६ ॥ वात उथपती जाणने, कदा कहेदे हो सगले पापने धर्म ॥ पिण समदिष्टी सरधे नही, एतो काढ्यो हो षोटी सरधारो भर्म ॥ भ्र० ॥ १७ ॥ असंतीरो मरणो जीवणो, वंछा कीधां हो निसचै रागने धेष ॥ उ धरम नही जिण भाषीयो, सांसो हुवे तो हो अंग उपंग देष ॥ भ्र० ॥ १८ ॥ काचतणा देषी मिणकला, अणस-मझ्या हो जाणे रतन अमोल ॥ ते निजरे पड्यां सम-झानीने, करदीधां हो त्यांरो कोड्यां मोल ॥ भ्र० ॥ १९ ॥ मूला खवायां मिसर कहे, आ सरधा हो काच मिणि-यां समाण ॥ तो पिण फाली रतन अमोल ज्युं, न्याय न सूजे हो चाला करमांरा जाण ॥ भ्र० ॥ २० ॥ जीव मारे फूठ बोलनें, चोरी करनें हो परजीव बचाय ॥ इले

करे अकारज एहवो, मरता राख्या हो मैथुन सेवाय ॥ ॥ भ्र० ॥२१॥ धन दे राखे परप्राणने, क्रोधादिक हो कह्यो अठारेइ सेवाय ॥ एहीज कामां पोते करी, परजीवांने हो मरतां राखे ताह ॥ भ्र० ॥ २२ ॥ हिंसा करी जीव राखियां, तिणमें होसि हो धरमने पाप दोय ॥ तो इम अठारेही जाणज्यो, ए चरचामें हो विरलो समझे कोय ॥ भ्र० ॥ २३ ॥ जो एकणमें मिसर कहे, सतरांमें हो भाषा बोले ठेर ॥ ऊधी सरधारो न्याय मिले नही, जब उलटो हो कर उठे जोर ॥ भ्र० ॥ २४ ॥ जीव मारी जीव राखणा, सूतरमें हो नहीं भगवंत वेण ॥ ऊंधो पंथ कुगुरा चलावियो, शुद्ध न सूझे हो फूटा अंतर नेण ॥भ्र०॥ ॥ २५॥ कोई जीवता मिनष त्रिजंचना, होम करे हो जुधजीपण संग्राम ॥ एकतो ठे पाप मोटको, जीव होम्यां हो दूजो सावज काम ॥ भ्र० ॥ २६ ॥ कोई नाहर कसाइने मारने, मरता रख्या हो घणा जीव अनेक ॥ जोगिणे दोयांने सारषा, त्यांरी बिगरी हो सरधा वात विवेक ॥ भ्र० ॥ २७ ॥ पहिलां कहतांहो जीव बचावणा, तिण लेखे हो बोल्या सुधन काय ॥ जीव बचियांरो धर्म गिणे नही, बिण थापे हो बिणमें फिरजाय ॥ भ्र०॥२८॥

देवल धजा तेहनी पेरे, फिरता बोले हो न रहे एकणठा-म ॥ त्यांने पाषंडी जिण कह्या, जगरो जाल्यो हो नही चरचारो काम ॥ भ० ॥ २९ ॥ जो एकणमें अधर्म कहे, दूजामें हो कहे धर्मने पाप ॥ ए लेषो कीयां तोलरु पके, त्यांरा घटमें हो षोटी सरधारी थाप ॥ भ० ॥ ३० ॥ वले सरणो लेइ सेणकतणो, सावज बोले हो तिणरी षबर न कांय ॥ जोरीदावै पेलांने वरजीयां, तिणमांहे हो जिणधर्म बताय ॥ भ० ॥ ३१ ॥ कहे सेणक परहो वजावीयां, हीणोमती हो फेरी नगरमें आंण ॥ जिण मोक्ष हे ते धर्म जाणीयो, एहवो भाषे हो मिथ्यावले मरषादिष्टी अजाण ॥ भ० ॥ ३२ ॥ राय सेणकथो समकिती, धर्मविना हो किम करसी ए काम ॥ इम कही कही भोलालोकने, फंदमें नाषे हो सेणकरो ले नाम ॥भ०॥३३॥ सेणकने करे मुख आगले, आमीसांमी हो मांके षांचाताण ॥ आप बांदे उटंका मेलता, कुण पाले हो श्री जिणवरयाण ॥ भ० ॥ ३४ ॥ समदिष्टीतणो कोई नाम ले, भरमावे हो अणसमझां अजांण ॥ ते सक्रइंद समदिष्टी देवता, जिणभगता हो एकाअवतारी जाण ॥ भ० ॥ ॥ ३५ ॥ ते भीर आया कोणकतणी, जुध कीधो हो ति-

ण सावज जाण ॥ एक ओरू असीलाप ऊपरे, मनपांरा हो कीधा घमसाण ॥ ज्ञ० ॥ ३६ ॥ सेणकराय परहो फेरावियो, एतो जाणो हो मोटां राजांरी रीत ॥ ज्ञगवंत न सरायो तेहने, तो किम आवे हो तिणरी परतीत ॥ ॥ ज्ञ० ॥ ३७ ॥ परहो फेस्यो हणोमती, इतरीठे हो सूतरसें वात ॥ कोइ धरम कहे सेणकतणे, तेतो वोले हो चोरू ऊठ मिथ्यात ॥ ज्ञ० ॥ ३८ ॥ लोकांसुं मिलती वात जाणनें, कर रह्या हो कूरू वकवाय ॥ मिश्र कहे ते पण अटकलां, साच हुवेहो सूत्रमें देवै वताय ॥ ज्ञ० ॥ ॥ ३९ ॥ एतो पुत्रादिक जाया परणियां ॥ उठवादिक हो उरी सीतला जाण ॥ एहवे कारण कोई ऊपने, श्रेणकराजा हो फेरि नगरमें आण ॥ ज्ञ० ॥ ४० ॥ तेतो रुकीया नही क्रम आवता, नही कटीया हो तिणरा आगला कर्म ॥ वले नरक जातो रह्यो नही, न सीषायो हो ज्ञगवंतउं धर्म ॥ ज्ञ० ॥ ४१ ॥ ज्ञगवंते मोटा मोटा राजवी, प्रतिवोध्या हो आण्या मारग ठाय ॥ साध श्रावकधर्म वताविया, न सीषायो हो परूहो फेरणो काय ॥ ॥ ज्ञ० ॥ ४२ ॥ तो सेणक सीष्यो किण आगले, ज्ञगवंत ने हो पूछयां साजैमून ॥ वले न जणावे आमना, आग्या

विना हो करणी जाणजो बुन ॥ ज्न० ॥ ४३ ॥ वासुदेव चक्रवर्त्ती मोटका, त्यांरी वरते हो तीन ठ षंडमें आण ॥ जो परहो फेरायां मुगत मिले, तो क्रुण काढे हो आघो जिनधर्म जाण ॥ ज्न० ॥ ४४ ॥ कैइ विसनवाला मिनख ने, विसनसातु हो विना मन दे छुमाय ॥ जो इणविध जिनधरम नीपजे, तो ठ षंडमें हो वरजे आण फिराय ॥ ज्न० ॥ ४५ ॥ फलफूलादिक अनंतकायने, हिंस्यादिक हो अठारे पाप जाणी ॥ जोर दावे पइलां नेंमने कीयो, धर्म हुवेतो हो फेरे ठ षंडमें आण ॥ ॥ ज्न० ॥ ४६ ॥ वले तीर्थंकर घरमें थकां, त्यांमें हुता हो तीन ज्ञान वसेष ॥ वले हाल हुकम थो घणुं, त्यां न फेरो हो परहो सूतर देष ॥ ज्न० ॥ ४७ ॥ बलदेवादिक मोटा राजवी ॥ घर ठोडी हो कीया पापरा पचषाण ॥ सेणक जिम परहों न फेरियो, जोरी दावे हो न वरताई आण ॥ ज्न० ॥ ४८ ॥ ब्रमदत्त चक्रवत तेहने, चितमुनी हो समजावण आय ॥ साध श्रावकरो धर्म कह्यो, परहारी हो न कही आमना कांय ॥ ज्न० ॥ ४९ ॥ वीतांज्नेदे रुकेक्रम आवता, बारेज्नेदे हो कटे आगलां कर्म ॥ ए मोक्षरो मारग पाधरो, ठोडामेज्ञा हो सगला

पाषंड धर्म ॥ ज्ञ० ॥ ५० ॥ दोय वेश्या कसाईवाडे गई, करता देषी हो जीवारा संघार ॥ दोनूं जएया मतो करी, मरता राख्या हो जीव दोय हजार ॥ ज्ञ० ॥ ५१ ॥ एक-गेंहणो देई आपणो, तिण छुडाया हो जीव एक हजार ॥ दूजी छुडाया इण विधे, एक दोयसुं हो चोथो आश्रव सेवाय ॥ ज्ञ० ॥ ५२ ॥ एकणने पापडी मिसर कहै, दु-जीनें हो पाप किणविध होय ॥ जीव वरोवर वचावियां, फेर पडसी हो तेतो पापमें जोय ॥ ज्ञ० ॥ ५३ ॥ एकण सेवायो आश्रव पांचमो, तो उण दूजी हो चोथो आश्र-व सेवाय ॥ फेर पड्यो तो इण पापमें, धर्म हुसी हो ते तो सरीषो थाय ॥ ज्ञ० ॥ ५४ ॥ एकणने धर्म कहेतां ला जे नही, दूजीने हो कहितां आवे संक ॥ जव लोकांसुं करे लगावणी, एहवा जांणो हो चोडे कुगरां डंक ॥ज्ञ०॥ ॥ ५५ ॥ एक वेश्या सावज कामो करी, सेंहसनाणो हो ले वली घरमांय ॥ दूजी ऋतव करी आपणो, मरता रा-ख्या हो सेंहस जीव छुडाय ॥ ज्ञ० ॥ ५६ ॥ धन आएयो षोटा ऋतव करी, तिणरे लागा हो दोनूं विधकर्म ॥ तो दूजी छुडाया तेहने, उण लेषे हो हुवो पापने धर्म ॥ ॥ ज्ञ० ॥ ५७ ॥ पाप गिणे महा पुंनमें, जीव वचिया हो

तिणरो ना गिणे धर्म ॥ पोते सरधारी षबर पोतै नही, तांणतांण हो बांधे भारी कर्म ॥ भ० ॥ ५८ ॥ इण परसणरो जाबन ऊपजै, चरचामें हो अटके ठामठाम ॥ तोपण निरणो करे नही, बक ऊठे हो जीवांरो ले नाम ॥ ॥ भ० ॥ ५९ ॥ जीव जीवे काल अनादरे, मरे तिणरी हो परज्यां पलटी जाण ॥ संवर निरजरा तो न्यारा कह्या, ते ले जावे हो जीवने निरवाण ॥ भ० ॥ ६० ॥ पिरथी पाणी अगन वायरो, विनसपती हो छठी त्रसकाय॥ मोलसु बुझावे तेहने, धर्म हुसी हो तेतो सगलामें थाय ॥ भ० ॥ ६१ ॥ त्रसकाय बुझायामें धर्म कहे, पांच कायमें हो बोले नही निसंक ॥ भरममें पाड्या लोकने, त्यां लगाया हो मिथ्यातरा डंक ॥ भ० ॥ ६२ ॥ त्रिविधे छकाय हणवी नही, एहवी छे हो भगवंतरी वाय ॥ मोललियां धर्म कहे मोक्षरो, ए फंद मांड्यो कुगुरा कुबध चलाय ॥ भ० ॥ ६३ ॥ देवगुरु धरम रतन तीनुं, सूतरमें हो जिण भाष्या अमोल ॥ मोल लीयां नही नीपजे, साची सरधां हो आंष हीयारी षोल ॥ भ० ॥ ६४ ॥ ज्ञान दरसण चारित्रने तप, मोक्ष जावा हो मारग छे चार ॥ त्याने भिनभिन ओलख आदरे, साध पालै हो ते पामे भवपार ॥ भ० ॥ ६५ ॥

॥ दुहा ॥

अणकंपा ए लोकनी, करमतणो वंध होय ॥ ज्ञान दरशण चारित्र तप विना, धर्म म जाणो कोय ॥ १ ॥ जे अणकंपा साधु करे, तो नवां न वंधे कर्म ॥ तिण मांहिली श्रावक करे, तो तिणने पिण होसी धर्म ॥ २ ॥ साध श्रावक दोनांतणी, एक अणकंपा जाण ॥ अमृत सहुने सारखो, तिणरी म करो ताण ॥ ३ ॥ वरजी अणकंपा साधने, सूतररी दे साप ॥ चित लगाई सांभलो, श्री वीर गया छे भाप ॥ ६ ॥

॥ ढाल छठी ॥

॥ हवे सांभलजो नर नारए० ॥

सांभ पुंजादिकनी सोरी, वधीया करे हेलाने सोरी॥ सीत ताप करीने दुपीया, साता वांछे जाणे हुवा सुषीया ॥ १ ॥ उणरी अणकंपा आणे, छोरे छोरावे भलो जाणे ॥ जिणने चोमासी प्राछित आवे, धरम जाणे तो समकित जावै ॥ २ ॥ इम वधे वंधावे हुवे राजी, ज्यांरो संजम जावै भाजी ॥ एतो सावज कारज जाणो, त्यांरा साध किया पचरकाणे ॥ ३ ॥ जीवणो मरणो नही चा-

वै, साधु क्यांने बंधावै छुड़ावै ॥ त्यांरी लागी मुगतासुं
ताली, तिके किणरी करे रखवाली ॥ ४ ॥ गिरसतरे ला-
गी लायो, घरबारे निकलीयो न जायो ॥ बलता जीव
विल विल बोलै, साधु जाय किंवार न षोलै ॥ ५ ॥ दर-
वे भावे लाय लागी, जिणथी कोयक हुवे वैरागी ॥ ऊ-
णरी अणकंपा आवै, उपदेस देइ समझावै ॥ ६ ॥ जन-
म मरणरी लायथी काढे, उणरो काम सिराझे चाढे ॥
पकरावै ज्ञानादिक दोरी, तिणथी कर्म आठ दे तोरी ॥
॥ ७ ॥ अणकंपा कीया रूरू आवै, परमारथ विरला पा-
वै ॥ निसीरेथ बारमे उदेस, जिण भाष्यो दयारो रेस ॥
॥ ८ ॥ ठोकै साधहे सूतरमें चाल्यो, एतो अरथ अणहु-
तो घाल्यो ॥ भोलानें कुगरां बहकाया, कूका कूका अरथ
लगाया ॥ ए ॥ सिंघ वाघादिक मंजारी, हिंसक जीव
देषे आचारी ॥ उणनें मार कह्यां हिंस्या लागै, पहिलो
हीज महाव्रत भागै ॥ १०॥ मत मार कहे उणरो रागो,
तीजै करणहिंस दिक लागी ॥ सुयगडांग ठे तिणरो सा-
षो, श्री वीर गया ठे भाषी ॥ ११ ॥ गिरसतरो सरीर स-
मतामें, साधु बेठा सुमतामें ॥ रह्या धर्म सुकलध्यान
ध्याई, मुवा गया फिकर नही कांई ॥ १२ ॥ ए लोगा प-

रलोगा, जीवणो मरणो कामभोगा ॥ एतो पांचोहीं छे अतिचारो, वांछ्या नही धर्म लिगारो ॥ १३ ॥ आपणो वंछे तोही पापो ॥ परनु कुण घाले संतापो ॥ घणो जीवणो वंछे अज्ञानी, समभाव राषे ते सुज्ञानी ॥ १४ ॥ वायरो विरषा सीत तापो, रह्या न रह्यो चावे तो पापो ॥ राजविरोध रैवे ते सुकालो, उपदरव जावे तत्कालो ॥ ॥ १५ ॥ सात बोलांरो छे विसतारो ॥ ते ए उलषिया अणगारो ॥ घटमांहि जो समता आवे, हुवो न हुवो एको नहि चावे ॥ १६॥ एकणरे देई चपेटी, एकणरो उपद्रव मेटी ॥ उतो रागद्वेषरो चालो, दसमीकालिक संभालो ॥ १७ ॥ साधु बेठा नावामांहि आई, नावभीए नाव चलाई ॥ नावा फुटी मांहे आवे पाणी, साधु देषी लोगां नही जाणी ॥ १८ ॥ आप डुबे अनेरा प्राणी, अणुकंपा किणरी नहि आणी ॥ वतावे तो विरतांमें भंगो, जिणरो साषी आचारंगो ॥ १९ ॥ सानीकर साध बतावै, लोग कुसले षेमे घर आवै ॥ डुबा पण साध न चावै, रह्या चावै तो तुरत वतावे ॥ २० ॥ मोन साज रह्या ते संतो, ते करे संसारनो अंतो ॥ परणामज राषे सेठा, धर्मध्यानमें रह्या वेठा ॥ २१ ॥

॥ दुहा ॥

दुषिया देषी तावके, जो नहि मेले गाय ॥ साध श्रावक न गिणे तेहने, ए अणतीरथिनी वाय ॥ १ ॥ मास्यां सरायां जलो ज.णिया, तोनुं करणां पाप ॥ देषणवालाने कहै, षोटो कुगर संताप ॥ २ ॥ करमा करने जीवरा, उपजे ने मरजाय ॥ असंयमजी तव तेहनो, साध न करे उपाय ॥ ३ ॥ देव मांहोमांहे विणसतां, अलगा कर देयाय ॥ एम कहै तिण ऊपरे, साध बतावै न्याय॥४॥

॥ ढाल सातमी ॥

नाको जरियो हो केमक माठला, मांहि नीलण फूलणरो पूरहो ॥ जविकजन ॥ लटपुरा आद जलोसु, त्रस थावर जरिया अपूरवहो ॥ ज० ॥ करजो पारष जिनधर्मरी ॥ १ ॥ सुलया धानतणो ढिगलो पड्यो, मांहे लटने ईल्यां अथागहो ॥ ज० ॥ सुल सुलियां ईसां अति घणां, तेतो करवल करे तिण मांयहो ॥ ज० ॥ क०॥२॥ एक गाको जरियो जमीकंदसुं, तिणमें जीव घणा अनतहो ॥ ज० ॥ च्यार पर्याये चार प्राणहे, मास्या कष्ट कह्या जगवंत हो ॥ ज० ॥ क० ॥ ३ ॥ काचा प.णीरा माटा जस्या, घणा जीव ठे अणगल नीर हो ॥ ज० ॥

नीलण फूलण आदलटां घणी, तिणमें अनंत वतावा वीर हो ॥ ज० ॥ क० ॥ ४॥ पात जीनो ऊकरमी लटां घणी, गिमोलाने गदीया जाण हो ॥ ज० ॥ टरवल टरवल कर रह्या, यांने करमां नांष्या आण हो ॥ ज० ॥ क० ॥५ ॥ कोईक जायगामें ऊंदर घणा फिरे, आसाने सामा अ-थाग हो ॥ ज० ॥ थोमोसो परको सांजले, तो जाय दि-सोदिस जाग हो ॥ज०॥क०॥६॥ गुल पांम आदि मिष्टा-ननें, जीर चिहुंदिस दोड्या जाय हो ॥ ज०॥ सांपीने मां का फिर रह्या, तेतो हुवको करे मांहोमांहे हो ॥ ज० ॥ ॥ क० ॥ ७ ॥ नाको देपीने आवे जैंसीयां, थांन हुवो हैं वकरो आय हो ॥ ज० ॥ गारु आयो वलद पाथरो, मा-टे आय ऊनी ठे गाय हो ॥ ज० ॥ क० ॥ ८ ॥ पंषी चु-गे ऊकरमी ऊनें, ऊंदर पासे मिनको जाय हो ॥ज० ॥ सांखीने मकोमो पकम ले, साधु किणने वचावे तुमाय हो ॥ ज० ॥ क० ॥ ए ॥ जेस्यां हाकव्यां नामां सांहि लो, तो सघळां रे साता थाय हो ॥ ज० ॥ वकराने अ-लगो कियां थकां, ईनादिक जीव वचजाय हो ॥ ज० ॥ ॥ क० ॥ १० ॥ थोमासा वलदांने हांकणे, तो न मरे अ-नंतीकाय हो ॥ ज० ॥ पाणीपुंइरा किणविध न मरे,

तो नेमी नहि आणदे गाय हो ॥ त्र० ॥ क० ॥ ११ ॥ लट गीरोलादिक कुसझे रहे, तो ते पंखीने दिये उठाय हो ॥ ॥ त्र० ॥ मन कोधांकल ऊंदर बचायले, तो ऊःर घर सोगन थाय हो ॥ त्र० ॥ क० ॥ १२ ॥ थारेसो मरो-रो आघो पाछो कीयां, साथी नाठो उरजाय हो ॥त्र० ॥ साधां रे सगला सारखा, ते न परे विचमें जाय हो ॥ ॥ त्र० ॥ क० ॥ १३ ॥ मिनकी धाकल ऊंदर वचायले, साधी रापे स्यांकाने.धकाय हो ॥ त्र० ॥ ऊंदर मरता देष रापे नही, यांमें चूक पड्यो ते वताय हो ॥ त्र० ॥ क० ॥ ॥ १४ ॥ साधु पीयरवाजे ठकायरा ॥ एक छुरावै त्रस-काय हो ॥ त्र० ॥ पांच काय मरती देवे रापे नही, ते पी यर किणविध थाय हो ॥ त्र० ॥ क० ॥ १५ ॥ रजोहरणो लेईने ऊगीया, जोरी दावे देवे छुराय हो ॥ त्र० ॥ ज्ञान दरसण चारित तप मांहिलो, यांरे वधीयो ते मोह वताय हो ॥ त्र० ॥ क० ॥ १६ ॥ ज्ञान दरसण चारित तपविना, ऊंदर मुकतरो नहि हे उपाय हो ॥ त्र० ॥ ठो-रा मेट्या उपगार संसाररा, तिणथी सदगत किणविध थाय हो ॥ त्र० ॥ क० ॥ १७ ॥ जितरा उपगार संसाररा, तेतो सगलाही सावज जाण हो ॥ त्र० ॥ श्री जिणधर्म

मांहि आवै नही, ते कूंमी म करो ताण हो ॥ज०॥क०॥ ॥ १८ ॥ अज्ञानीरो ज्ञानी कियां थकां, हुवे निश्चे पैला-रो उधार हो ॥ ज० ॥ कीधो मिथ्यातीरो समकिती, ते तो उतास्या ज्ञापार हो ॥ ज० ॥ क० ॥ १९ ॥ कीवो असंयतीरो सयती, तेतो मुकतरा दलाल हो ॥ ज० ॥ तपसी कर पार उतारीउ, ते मेल्या सरव हवाल हो ॥ज०॥ ॥ क० ॥ २० ॥ ज्ञान दरसण चारित तपतणो, करे कोई उपगार हो ॥ ज० ॥ आपतिरे पेला उद्धरे, दोनारो पेवो पार हो ॥ ज० ॥ क० ॥ २१ ॥ ए च्यार उपगार छे मोट-काजी, तिणमें निश्चे जाणो धर्म हो ॥ ज० ॥ सेप रह्या काम संसाररा, तिणथी बांधतां जाणो कर्म हो ॥ ज० ॥ ॥ क० ॥ २२ ॥

॥ दुहा ॥

भेषधारी भूला थका, त्यारे दया नही घटमांय ॥ हिंसा धर्म प्ररूपियो, विना सूतररे न्याय ॥ १ ॥ दया दया मुखसुं कहे, पिण दयारो पवर न कांय ॥ नाखोन पाड्या भरममें, ते हणे जीव छकाय ॥ २ ॥ हिंसाधर्म परूपता, फिरता बोलै वैण ॥ आप मूवे अनेरा मुवोवने, त्यारां फूटां अंतर नैण ॥ ३ ॥ हिंसाधर्म परूपियो, तिणसुं कु-

षा जीव अनेक ॥ ते षोटी सरधा परगट करूं, समझो आण विवेक ॥ ४ ॥

॥ ढाल आठमी ॥

श्रावकने मांहोमांहे छकाय षुवावै, उंही छकाय मारीने जीमावै ॥ ए जीवहिंसारो राज षोटो, तिणमांही धर्म अनारज बतावै ॥ यां हिंस्याधर्म्यारो निरणो कीजो ॥ १ ॥ छकायजीवारो तो घमसाण कीधो, जीमाय कीयो उणने कर्मासु भारी ॥ दोनुंकानी जोयां दीसे देवालो, तिणमांहे धर्म कहे भेषधारी ॥ यां० ॥ २ ॥ छकाय जीवांने तो षाधा षवाया, अरिहंत भगवंत पाप बतावै ॥ ए वचन उथापीने मिसर परूपै, तिण दुष्टीने दिल दया ही न आवे ॥ यां० ॥ ३ ॥ रांकाने मार धीगाने पोषे, आतो वात दीसै घणी घेरी ॥ इणमांही दुसटी धरम परूपै, तो रांक जीवारा उठ्या वैरी ॥ यां० ॥ ४ ॥ पाछल भव पाप उपाया तिणसुं, हुवा एकंदरी पुन परवारी ॥ तिण रांक जीवारे असुभ उदेसु, लोकासहित लागु उठ्या भेषधारी ॥ यां० ॥ ५ ॥ कुपातरदानमें पुन परूपै, तिणसुं लोक हणे जीवाने विशेषो ॥ कुगुरु एहवा चाला चलावै, तिके भिसट हुवा लेई साधुरो भेषो ॥ यां० ॥

॥ ६ ॥ पूछै तो कहै मेइ मूनज साझां, सानीकर जीव मरावण लागा ॥ हेठलो डुवरो पेच, अगा होवै, त्यांने वरत विहूणा कहीजे नागा ॥ यां० ॥ ७ ॥ कोई मालीरे ऊेरू नूषो आय ऊतो, गाजर मूला घपाय पपावै ॥ एकंत पाप उघारो दीसे, तिणमांहे मूरप धरम वतावैं ॥ ॥ यां० ॥ ८ ॥ वेगण वालोलादिक अनेक नीलोती, कोई रांधी पोपे परप्राणी ॥ तिणमांहे कुसटी धरम वतावे, तो डुरगत जावारा एह नाणी ॥ यां० ॥ ए ॥ परच आथरणीने नात वरोठी, अनेक आरंज कर न्यात जिमावे ॥ ए सरव संसारतणा किरतव छे, तिणमांहे मूरप धरम वतावे ॥ यां० ॥ १० ॥ नेगधारी श्रावकने सुपातर थापै, तिणने नेत जीमाया कहै मोक्षरो धर्मों ॥ जणनें सूतर सासतर ज्युं परगमीया, हिंसादि ढाय वांधे मूढ कर्मों ॥ ॥ यां० ॥ ११ ॥ केई वीस पचीश श्रावक नैतरिया, घरें जाय घरकांने धंधे लगावै ॥ कोई मूंग दले कोई गोहू पीसे, कोई अगन सिंधुकीने चूलो धुकावे ॥ यां० ॥ १२ ॥ कोई लूणपाणी घाले आटो गिलावै, कोई आंदण देई उरे चोषा दालो ॥ कोई रोटी तवेनापै पीरां मेले, कोई तरकारी रांधलेवै तलकालो ॥ यां० ॥ १३ ॥ छकाय जीवांरी

हिंसा करने, अनेक चीजां रांधी कीधी रसालो ॥ पछे दा तण करायने ज्ञाणे बेसाणे, बाजोट देई मेले ऊपर थालो ॥ यां० ॥ १४ ॥ पछे ज्ञोजन पुरसीने ज्ञेला बेठा, आप आपतणा पेट सगलांई ज्ञरिया ॥ ज्ञेषधाख्यांसहित श्रा- वकोनें पूछीजें, यांसें कुण कुण डुबाने कुण कुण तरिया ॥ यां० ॥ १५ ॥ जद जीमणवालाने तो पाप बतावै, हिं- सा करनवालाने कहै पापी ॥ जीमावणवालाने धर्म कहे छे, आ सरधा ज्ञेषधाख्यां थापी ॥ यां० ॥ १६ ॥ जीमण- वालारे ने हिंस्यावालांरी, पापरि उतपत किणसुं चाली॥ वले छकायरा जीव मूवा त्यांरो, नेत जीमावणवालो द- लाली ॥ यां० ॥ १७ ॥ इण पाप दलालीमें धर्म परूपे, प रगया मोह मिथ्यात अंधेरे ॥ ते प्रत्यक हिंस्याधरमी अ नारज, कोई बुरु गया त्यां कुगुरां रे केरू ॥ यां० ॥ १८ ॥ श्रावकनें नेत जीमावे तिणमें, धरम कहै मूढविना वि- चारो ॥ मूपती बांधीने मीठा बोलै, पिण जीज्ञ वहे ज्युं तीषी तरवारो ॥ यां० ॥ १९ ॥ किणी जीव हण्या त्यांने संका आवै, तो तुरत हणे सुण कुगुरांरी वाणी ॥ पहिली हिंस्या कीयां पछे धरम बतावै, तो कुगुरु वाणी जेहवी वेहती घाणी ॥ यां० ॥ २० ॥ किणि रांक ज्ञिष्या-

रीनें दान उदकीयो, उदकीयो दान श्रावकनें दिरावे ॥ धनवंत धरमरो लेवण लागा, तोरां करे हाथे कठासु आवे ॥ यां० ॥ २१ ॥ लाडु पोपरा रोकड नाणो, सानीकर सामगरीमें दिरावै ॥ कुगुरु एहवा चाला चलावे, पेट भरया जाणे पातरे आवे ॥ या० ॥ २२ ॥ गाय सुषी हुवा गरभ सुषी व्है, कूवे पाणी व्है तो अवाडे आवे ॥ इण दिसटंते पेटका जे भेषधारी, आपतणी सामग्रीमें दरावे ॥ यां० ॥ २३ ॥ जद देवणवालानें तो धरम कहे छे, लेवणवालाने कहै पापज होवे ॥ तो धरम करणने मूढ अज्ञानी, सरव सामग्रीने कांय खोवे ॥ यां० ॥ २४ ॥ सरव सामग्रीमें पाप लगायां, ते पिण हुसी निश्चे पापासुं भारी ॥ साची सरधानें ऊंधा वोले, तो विकलांने गुरु मिलियां भेषधारी ॥ यां० ॥ २५ ॥ धरम करे जेरां पाप लगाई, छे धरम कदें मत जाणजो सूझो ॥ भारीकरमां लोकांरे असुभ उदेसुं, भेषधारयांजे मत काढ्यो कूरो ॥ ॥ यां० ॥ २६ ॥ कुपातरदानरी चरचा करतां, पडमाधारी श्रावकने मुष आणे ॥ भोलांलोकांने भिष्टकरणनें, ते पिण भेद मिथ्याती न जाणे ॥ यां० ॥ २७ ॥ पडमाधारी श्रावक वैहरीने आणे, तिणनें तो एकांत पाप वतावै ॥

दातारनें तो धरम कहे पिण, परसण पूछयांरो जाव न आवे ॥ यां० ॥ २८ ॥ पढमाधारी श्रावकने पाप लगायो, ते दातारने धर्म हुशी किण लेखे ॥ इणइ वरत सेवायो ने दान दियो छे, तिण किरतब साहमो अज्ञानी न देखे ॥ ॥ यां० ॥ २९ ॥ पढमा पढमाकर रह्या मूरष, ते पढमा तो छे श्रीजिणजीरो धर्मो ॥ पढमा आदरतां आगार रह्यो त्यांसु, सेवां सेवायांसु बांधसी कर्मो ॥ यां० ॥ ३० ॥

॥ दुहा ॥

जीवदयारे उपरें, मूलगाती न दिसटंत ॥
आगे विसतार करैजेतो, ते सुणजो मन कर षंत ॥१॥

॥ ढाल नवमी ॥

(सहेल्यां हे वांदो रूमा साधुनें.—ए देशी.)

एक चोर चोरे धन पारको, चोरावे हो तेतो दूजो आगेवाण ॥ तीजो कोई करे अणुमोदणा, यां तीनांराहो षोटा किरतब जाण ॥ भवजीवा तुमे जिणधर्म उलषो॥ ॥ १ ॥ एक जीव हणे त्रसकायना, हणावे हो दूजो परना प्राण ॥ तीजो पण भलो जाणे मारीयां, ए तीनुंहीहो जीवहिंसक जाण ॥ भ० ॥ २ ॥ एक कुसील सेवे हरष्यो थको, सेवावे हो तेतो दूजो करण जोय ॥ तीजो प-

ए भलो जाणे सेवीयां, यां तीनारे हो कर्मतणो बंध होय ॥ भ० ॥ ३ ॥ यां सगलाईने सतगुरु मिल्या, प्रतिबोध्या हो आण्या मारग ठाय ॥ हिवे किण किण जीवांने सा- धां उधस्या, तिणरो सुणजो विवरासुध न्याय ॥ भ० ॥ ॥ ४ ॥ चोर हिंसकने कुसीलीया, यां रेताई हो साधां दि- यो उपदेस ॥ त्यांने सावदरा निरवद कीया, एहवो छे हो जिणदयाधर्म रेश ॥ भ० ॥ ५ ॥ ज्ञान दरसण चारित्र तपतणो, साधां कीधो हो तिणथी उपगार ॥ एतो तरण तारण हुवा तेहना, उतास्या हो त्यांने संसारथी पार ॥ ॥ भ० ॥ ६ ॥ चोर तीनोही समज्या थका, धन रह्यो हो धणीरो कुशले षेम ॥ हिंसक तीनुंही प्रतिबो धिया, जीव वचीया हो कीया मारणरा नेम ॥ भ० ॥ ७ ॥ सील आ दरीउ तेहनी, असतरी हो परी कुत्रामांही जाय ॥ यांरो पापधर्म नही साधने, रह्या मूत्रा हो तीनुंइ वरत मांय ॥ भ० ॥ ८ ॥ धननो धणी राजी हुवो, धन रह्यो, जीव वचीया हो तेपिण हरषित थाय ॥ साधू तिरण तारणही तेहना, नारीने पिण हो नही म्वोइ आय ॥ भ० ॥ ए ॥ केई मूढ मिथ्याति इम कहै, जीव वचीया हो धन रह्यो तिणरो धर्म ॥ तो उणरी सरधारे लेखे, असतरी हो मुई

तिणरा लागा कर्म ॥ भ० ॥ १० ॥ जीव जीवे ते दया न-
ही, मरे ते हो हिंसामति जाण ॥ मारणवालानें हिंसा
कही, नही मारे हो तेतो दयागुण षाण ॥ भ० ॥ ११ ॥
सरद्रह तलाव फोमणतणा, सुसलेई हो भेळ्या आवता
कर्म ॥ सरद्रह तलाव भरियां रह्या, तिणमांहे हो नही
जिणजीरो धर्म ॥ भ० ॥ १२ ॥ नींब आंबादिक वृक्षना,
किणही कीधा हो वाढणरा नेम ॥ वोइ व्रत घटी तिण
जीवरे, वृष ऊभा हो रह्या तिणरो धर्म केम ॥ भ०॥१३॥
लाडु घेवर आद एक दाननें, षावा छोड्या हो आतम
आणी तिण ठाय ॥ तो वैराग वध्यो उण जीवरे, लाडु
रह्या हो तिणरो धर्म न थाय ॥ भ० ॥ १४ ॥ दव देवो
गांव जलायवो, इत्यादिक हो सावजकारज अनेक ॥
साधु सरव छोडवै समझायनें, सघलांरी हो विध जाणो
तुमे एक ॥ भ० ॥ १५ ॥ केईक अज्ञानी इम कहे, छका
य काजें हो देयाछां धर्म उपदेश ॥ एकण जीवने सम-
झावीयां, मिट जावै हो घणां जीवांरो कलेस ॥ भ० ॥
॥ १६ ॥ छकाय घरे साता हुवे, एहवो भाषे हो अणती-
रथी धर्म ॥ त्यां भेद न पायो जिणधर्मरो, तेतो भूला हो
उदैं आया अशुभकर्म ॥ भ० ॥ १७ ॥ हिवे साध कहै

तुमे सांभलो, छकायरे हो साता किणविध थाय ॥ शुभ अशुभ बांध्यां ते भोगवे, नही पाम्यो हो त्यां मुगत उपाय ॥ भ० ॥ १८ ॥ हणवा सुंसकीया छकायना, तिणरे टलिया हो मैला अशुभकर्म पाप ॥ ज्ञानी जाणे साता हुई तेहने, मिट गया हो जनम मरण संताप ॥ भ० ॥ ॥ १९ ॥ साधु तिरण तारण हुवा तेहना, सिधगतमें हो मेल्या अविचल ठाम ॥ छकायलारे भिलती रही, नही सीज्यां हो त्यांरा आतमकाम ॥ भ० ॥ २० ॥ आगे अरिहंत अनंता हुवा, कहेतां कहेतां हो नही आवे त्यारो पार ॥ आप तिरया ओर तारिया, छकायें हो साता न हुई लिगार ॥ भ० ॥ २१ ॥ एक पोते बच्यो मरवाथकी, डुजे कीधो हो तिणरो जावणरो उपाय ॥ तीजो पण भलो जाणे जीवीयां, यां तीनांमें हो सिध्गत कुंण जाय ॥ ॥ भ० ॥ २२ ॥ कुसलें रह्यो तिणरेई व्रत घटी नही, तो छूजाने हो तुमे जाणजो एम ॥ भलो जाणयो तिणरे व्रित न नीपनो, ए तीनुंही हो सिधगत जासी केम ॥भ०॥ ॥ २३ ॥ जीवीयां जीवायां भलो जाणीयां, ए तीनुंई हो करण सरीखा जाण ॥ केई चतुर होसी ते समझसी, अणसमझ्या हो करसी ताणाताण ॥ भ० ॥ २४ ॥ छकाय

रो वंछे मरणो जीवणो, तेतो रहसी हो संसार मझार ॥ ज्ञान दरसण चारित तप भला, आदरीयां हो आदरा- यां षेवो पार ॥ भ० ॥ २५ ॥ इति ॥

॥ साधारा आचार ॥

॥ दुहा ॥

पहिलां अरिहंतने नमुं, ज्यां साख्यां आतम काम ॥ वले विसेष वीरने, ते सांसणनायक साम ॥ १ ॥ तेणे कारज साध्यां आपणां, पहुता छे निरवाण ॥ सिद्धांने वंदणा करुं, ज्यां मेट्यां आव्या जाण ॥ २ ॥ आचारज सहु सारसा, गुणरतनारी खाण ॥ उपाध्याय नें सरव साधजी, ए पांचूं पद वषाण ॥ ३ ॥ वांदीजें नित तेहनें, नीचो सीस नमाय ॥ गुण उलख वंदणा करो, ज्युं भवभ्रमवरा दुःख जाय ॥ ४ ॥ सुगुरु कुगुरु दोनूंतणी, गुणविना षवर न कांय ॥ प्रथम कुगरुने उलखो, सुणो सूतररो सू न्याय ॥ ५ ॥ सूतर साख दिया विना, लोक न माने वात ॥ सांभलनें नरनारियां, छोडो मूल मिथ्यात ॥ ६ ॥ कुगुरु चरित अनंत छे, ते पूरा केम कहाय ॥ थोकासा परगट करुं, ते सुणजो चित्त लाय ॥ ७ ॥

॥ ढाल पहिली ॥

(उधी सरधा कोइ मत राषो.—ए देशी.)

उंलपणां दोरा भव जीवां, कुगुरु चरित्त अनंतजी ॥ कहेतां छेह न आवे तिणरो, इम भाष्यो श्री भगवंतजी ॥ साध मत जाणो इण चलगतसुं ॥ १ ॥ आधांकरमी थानकमें रहे, तो पड्यो चारितमें भेदजी ॥ नसीतरे द-समे उदेसे, चोमासीरो डंडजी ॥ सा० ॥ २ ॥ अठारे ठाणा कह्या जूवाजूवा, एक विराधे कोयजी ॥ वाल क-ह्यो श्री वीर जिणेसर, साध म जाणो सोयजी ॥ सा० ॥ ॥ ३ ॥ आहार सेज्याने वसतर पातर, असुध लेवे नही संतजी ॥ दसवीकालक छठे अधेने, भीष्ट कह्यो भगवंत जी ॥ सा० ॥ ४ ॥ अचित वसतने मोल लिरावै, तो सु-मत गुपत हुवे खंडजी ॥ महाव्रत पांचूही भागे, तिणरो चोमासी डंडजी ॥ सा० ॥ ५ ॥ एतो भावनसीतमें चा-ल्या, उगणीसमें उदेसजी ॥ सुध साधुविण छुण सुणा-वै, सूनरनी ऊंडी रेशजी ॥ सा० ॥ ६ ॥ पुसतक पातरा उपासरादिक, लिवरावे लेले नामजी ॥ आछे भूंडा क-ही मोल वतावे, करे ग्रिसतरो कामजी ॥ सा० ॥ ७ ॥ गराकने कहे कहो यूं कीजे, कुगुरु विचे दलालजी ॥ वे-

चणवालो कह्यो वाणियो, तीनारो ए कहवाजी ॥ सा० ॥
॥ ७ ॥ क्रय विक्रयमें वरते तेतो, महा दोष छे एहजी ॥
पेंतीसमा उतराधेनमें, साध न कह्यो तेहजी ॥सा०॥ए॥
नितको वहिरे एकण घरमें, च्यारामें एक आहारजी ॥
दसवीकालिक तीजे अधेने, साधुने कह्यो अणाचारजी
॥ सा० ॥ १० ॥ जो लावे नित धोवणपाणी, तिण लो-
प्यो सूतररो न्यायजी ॥ बतलायां बोले नही सूधा, दूष-
ण देवे छिपायजी ॥ सा० ॥ ११ ॥ नहि कलपे ते वसतु
वहिरे, तिणमें मोटी षोरुजी ॥ आचारांग पहिले सुतषं-
धे, कहि दियो भगवंत चोरजी ॥ सा० ॥ १२ ॥ पहिलो
वरत तो पूरो पभियो, जब आमा जरु किंबारजी ॥ कांटा
आगल होमा अरुकावे, ते निश्चे नही अणगारजी ॥
॥ सा० ॥ १३ ॥ पोते हाथे जरु उघारु, करे जीवांरा
ज्यानजी ॥ गृहस्थ उघामने आहार वहिरावे, जद करे
अणहुंता फेनजी ॥ सा० ॥ १४ ॥ साधवीयाने जरुणो
चाल्यो, तिणरी म करो ताणजी ॥ यांलारे कोई साध ज
रु तो, भागलरा ए नाणजी ॥ सा० ॥ १५ ॥ मन करने
जो जरणो वंछे, तिण नही जाणी परपीरजी ॥ पेंतीसमा
उत्तराधेनमें, वरज गया महावीरजी ॥ सा० ॥ १६ ॥

परनिंदामें रातामाता, चितमें नही संतोपजी ॥ वीर कह्यो दशमा अंगमांहे, तिणमें तेरे दोषजी ॥ सा० ॥१७॥ कहे दीख्या लेतो मो आगल लीजे, ठेर कने देपालजी ॥ कुगुरु एहवा सुहस करावे, आचोरूं ठंधी चालजी ॥ ॥ सा० ॥ १८ ॥ इण बंधाथी ममता लागे, ग्रहस्तसु भेलप थायजी ॥ नसीतरे चोथे उदेसे, दंरू कह्यो जिणरायजी ॥ सा० ॥ १९ ॥ जिमणवारमें वहिरण जावे, आ साधारी नहि रीतजी ॥ वरज्यो आचारंग वश्तकलपमें, वले उत्तराधेन नसीतजी ॥ सा० ॥ २० ॥ आलस नही आरामें जातां, वैठी पांत विसेंषजी ॥ सरस आहार ल्यावे भर पातरा, ज्यां लजा ठेमी ले भेपजी ॥ सा० ॥ २१ ॥ चैला करणरी चलगत ठंधी, चाला वहोत चलायजी ॥ लियां फिरे ग्रहस्तने साथे, रोकरू दाम दिरायजी ॥सा०॥ ॥ २२ ॥ विवेक विकलने सांग पहेरावे, भेलो करे आहारजी ॥ सामगिरीमें जाय वंदावे, फिर फिर हुवे पवारजी ॥ सा० ॥ २३ ॥ अजोगने दीक्षा दीधी ते, भगवंतनी आज्ञा वारजी ॥ नसीतरोभेंरू मूल न मानै, ते भिटल हुवा विकरालजी ॥ सा० ॥ २४ ॥ विण परलेह्यां पुस्तक राषे, तो जमे जीवारा जालजी ॥ परे कुंथवा उपजै सं-

करू, जिण बांधी न्नागी पालजी ॥ सा० ॥ २५ ॥ जावै वरस छमास नीकलियां, तो पहिलो वरत हुवे षंरूजी ॥ नित परले श्रणमेले तिणने, एक मासरो फंरूजी ॥सा०॥ ॥ २६ ॥ ग्रहस्थ साथे कहे संदेसो, तो न्नेलो हुवे संन्नोग जो ॥ तिणने सांध किम सरधीजे, लागो जागने रोगजी ॥ सा० ॥ २७ ॥ समाचार विवरासुध कही कही, सानो कर ग्रहस्त बोलायजी ॥ कागद लिखावे करी श्रामना, परहाथ देवै चलायजी ॥ सा० ॥ २८ ॥ श्रावण जावण बेसण ऊठणरी, जायगा देवै वतायजी ॥ इत्यादिक साध कहे ग्रहस्थने, तो बेहुं बराबर थायजी ॥ सा०॥२९॥ ग्रहस्थने देवे लोट पातरा, पूछा परत विशेषजी ॥ रजोहरणाने पूजणी देवे, भ्रिष्ट हुवा लेई न्नेषजी ॥सा०॥३०॥ पूछे तो कहे परछदीया में, कूरूकपट मनमांहिजी ॥ काम पके जब जाय उराले, न मिटी श्रंनरचाहिजी ॥ ॥ सा० ॥ ३१ ॥ कहे परश्रा ग्रहस्थने देई, बोले वले श्रन्यायजी ॥ कह्यो श्राचारांग उत्तराधेनमें साधु परठे एकंत जायजी ॥ सा० ॥ ३२ ॥ करे ग्रहस्थसु सदलो वदलो, पंफित नाम धरायजी ॥ पूरी पकी सगलां वरतांरी, न्नेष ले भूला जायजी ॥ सा० ॥ ३३ ॥ थोरो उपध ग्रह-

स्थने दीधां, वरत रहे नही एकजी ॥ चोमासी कंस्न सीतमें गुंथ्यो, तिण ठोस्यो जिणधर्म टेकजी ॥ सा० ॥ ॥ ३४ ॥ विण आंकुस जिम हाथी चाले, घोसो विगरल गामजी ॥ एहवी चाल कुगरारी जांणो, कहेवाने साधु नामजी ॥ सा० ॥ ३५॥ अणकंगा नही ठहुं पानमी, गु णविण कहे अमे सावजी ॥ आ चरचा अणुजोगडुवा रमें, विरला परमारथ लाधजी ॥ सा० ॥ ३६ ॥ कह्यो आचारांग उनराधेनमें, साधु करे चालतां वातजी ॥ ऊं-ची नीची दिष्ट जोवै तो, हुवे छकायरी घातजी ॥ सा० ॥ ॥ ३७ ॥ सरस आहार ले विना मरजादा, तो वधे देही री लोथजी ॥ काच मणि परकास करे ज्युं, कुगुरु माया थोथजी ॥ सा० ॥ ३८ ॥ दवक दवक उतावला चाले, त्रस थावर मास्या जायजी ॥ इरज्या सुमत जोयाविण चाले, ते किम साधु थायजी ॥ सा० ॥ ३९ ॥ कपडामें लोपी मरजादा, लांवा पना जगायजी ॥ इधका राषे दोय पुर उरूं, वले बोले मूसावायजी ॥ सा० ॥ ४० ॥ लष्टपुष्ट कर मांस वधारे, करे विगैरा पूरजी ॥ माठा परिणामा नाख्यां निरषे, तो साधपणाथी दूरजी ॥ सा० ॥ ४१ ॥ उपग्रहण जो अधिकां राषे, तिण मोटो कियो अन्याय-

जी ॥ नसीतरे सोलमे उदेसे, चोमासी चारित जायजी ॥ सा० ॥ ४२ ॥ मूरषने गुरु एहवा मिलिया, ते छेई कुबसी लारजी ॥ साचो मारग साध बतावे, तो लरूवाने हुवे त्यारजी ॥ सा० ॥ ४३ ॥ एहवा गुरु साचा करी माने, ते अंध अज्ञानी बालजी ॥ फोग्ना परू उतकष्टा तिणमें, तो रुले अनंतो कालजी ॥ सा० ॥ ४४ ॥ हलुकरमी जीव सुण सुण हरषे, करे न्यारीकर्म भेषजी ॥ सूतररो न्याय निंदा कर जाने, तो कुबे वले विसेषजी ॥ ॥ सा० ॥ ४५ ॥

॥ दुहा ॥

भेष पहस्यो भगवानरो, साधु नाम धराय ॥ आचारमें ढीला घणा, ते कह्यो कठां लगें जाय ॥ १ ॥ त्यांने वांदे गुरु जाणने, वले कूभी करे पषपात ॥ त्यां जूठाने साचा करण खपे, त्यांरे मोटो साल मिथ्यात ॥ २ ॥ कुगुरुतणा पग वांदने, आगे कुबा जीव अनंत ॥ कुबेने कुबसी वले, त्यांरो कहेतां ना आवे अंत ॥ ३ ॥ साधमारग छे सांकरो, तिणमें न चाले षोट ॥ आगार नहीं त्यांरे पापरो, त्यां वरत कीया नवकोट ॥ ४ ॥ भेषधारी भागल घणा, त्यांसुं पले नही आचार ॥ कुण कुण अकारज

कररह्या, ते सुणजो विसतार ॥ ५ ॥

॥ ढाल वीजी ॥

(आदर जीव पिमागुण आदर.—ए देशी.)

कुगुरुतणी चरिचा करशुं, सूतरनी देई साखजी ॥ सुमता आण सुणो नवजीवां, श्री वीर गया ठे नाखजी ॥ साधमत जाणो इण आचारें ॥ १ ॥ जोथें कुगुरुसें ग-कर झाल्या, तो सुण सुण म करो धेपजी ॥ साच झूठरो करो निवेरो, सूतर सामो देखजी ॥ सा० ॥ २ ॥ जीमण वारमांहीसुं कोई ग्रसत, ल्यावे धोवणपाणी मांझजी ॥ पठे आपतणे घरे आण वहिरावे, ते करे नेषने नांझजी ॥ सा० ॥ ३ ॥ जाणजाणने साध वहिरें, तिण लोप दि-यो आचारजी ॥ ते प्रत्यक्ष साह्मो आण्यो लेवे, त्यांने किम कहीजे अणगारजी ॥ सा० ॥ ४ ॥ ए अणाचार उ घारो सेवे, जे साहमो आण्यो ले आहारजी ॥ दसमी कालिक तीजे अधेने, कोई जोवो आंख उघारजी ॥ ॥ सा० ॥ ५ ॥ साध साधवी ठले मात्रे, एकण दरवाजे जायजी ॥ वीर वचनसुं उलटा परिया, चवके करे अ-न्यायजी ॥ सा० ॥ ६ ॥ गांव नगर पुर पाटण पाखो, ति णरो होवे एक निकालजी ॥ तिहां साध साधवी नही रहे

भेद्रा, आ बांधी भगवंत पालजी ॥ सा० ॥ ७ ॥ एकण दरवाजे साध साधवी, जावे नगरी बारजी ॥ तो अप्रतीत जन्न लोकांमें, केई वरत भागे हुवे षुवारजी ॥ सा० ॥ ॥ ८ ॥ जुदो जुदो निकाल छे तो पिण, केई जावे एकण दरवाजजी ॥ धेठा हटक न माने किणरी, वले न माने किणरी लाजजी ॥ सा० ॥ ए ॥ एक निकाल तिहां रहिणो वरज्यो, तो क्युं जावे एकण डुवारजी ॥ वेवहलकलपरे पहिले उदेसे, ते बुधवंत करजो विचारजी ॥सा०॥ ॥ १० ॥ ग्रसतने घरे जाय गोचरी, जो जमीयो देषे डुवारजी ॥ तिहां सुध साधु तो फिरजाय पाछा, आगल जावे षोल किंवारजी ॥ सा० ॥ ११ ॥ केई भेषधार्‍यां रे एहवी सरधा, जो जमीयो देषे डुवारजी ॥ तो धणी नणी आगन्या लईने, मांहि जावे षोल किंवारजी ॥सा०॥१२॥ हाथसुं साध किंवार उघाड़े, मांहि जावे वहिरणने आहारजी ॥ इसमी ढीली करे परूपणा, ते विटल हुवा विकरालजी ॥ सा० ॥ १३ ॥ किंवार उघाड़ीने आहार वहिरणरो, मूल न सरधे पापजी ॥ कदा न गया तोपण गया सारिखा, आखर राषी छे थापजी ॥ सा० ॥ १४ ॥ किंवार उघाड़ने वहिरणने जावे, तो हिंसा जीवांरी था-

यजी ॥ ते आवसगसूतरमांहि वरज्यो, चोथा अधेनरे मांयजी ॥ सा० ॥ १५ ॥ गाम नगर बारे ऊतरीयो, कटक सथवारो तांहिजी ॥ जो साधु रात रहे तिण ठामे, ते नहि जिणआज्ञामांहिजी ॥ सा० ॥ १६ ॥ एक रात रहे कटकमें तिणने, च्यार मासरो छेदजी ॥ एवेतकल्पपरें तीजे उदेसे, ते सुण सुण मकरो षेदजी ॥ सा० ॥ १७ ॥ इनमा दोष जाणीने सेवे, तिण छोमो जिणधर्मरी रीत जी ॥ एहवा निष्ट आचारी नागल, त्यांरी कुण करसी परतीतजी ॥ सा० ॥ १८ ॥ विणकारण आंष्यांमें अंजण, जो घाले आंष मझारजी ॥ त्यांने साधवीयां केम सरधीजे, त्यां छोम दीयो आचारजी ॥ सा० ॥ १ए ॥ विण कारण जो अंजण घाले, तो श्री जिणआज्ञा बारजी ॥ दसमीकालिक तीजे अधेनें, तो कह्यो अनाचारजी ॥ ॥ सा० ॥ २० ॥ वस्त्र पात्र पोथी पानादिक, जाय ग्रसत रे घरे मेलजी ॥ पछी विहार करे दे धणी नलामण, तिण प्रवचन दीधा ठेलजी ॥ सा० ॥ २१ ॥ पछे ग्रसत आंहमा सांहमा मेलतां, हिंस्या जीवांरी थायजी ॥ तिण हिंसासुं ग्रसतने साधु, दोनुं नारी हुवे तायजी ॥ सा० ॥ ॥ २२ ॥ नार उपरावे ग्रसत आगे, ते किम साधु थाय

जी ॥ नसीतरे बारमे उदेसे, चोमासी चारित जायजी ॥ ॥ सा० ॥ २३ ॥ वले विणपरूलेहां रहे सदा, नित असतरा घरमांयजी ॥ ते साधपणो रहिसी किम त्यांरो, जोवो सूतररो न्यायजी ॥ सा० ॥ २४ ॥ जो विणपरूलेह्यां रहे एकणदिन, तिणने मरू कह्यो मासीकजी ॥ नसीतरे दसमे उदेसे, तिहां जोय करो तहतीकजी ॥ सा० ॥२५॥ मातपितादिक सगा सनेही, त्यांरा घरमें देखे खालजी ॥ त्यांने परिगरो साध दिरावै, आ चोरू कुगरूरी चालजी ॥ ॥ सा० ॥ २६ ॥ सानीकर साध दिरावे रुपीया, वरत पांचमो भागजी ॥ वले पूछयां कूठ कपटसुं बोलै, त्यां पहिर बिगाड्यो सांगजी ॥ सा० ॥ २७ ॥ न्यातीलाने दाम दिरावे, तिणरे मोह न मिटियो कोयजी ॥ वले सार संभार करावे त्यांरी, ते निश्चे साध न होयजी ॥ सा० ॥ २८ ॥ अनरथरो मूल कह्यो परिगरो, ठाणांग तीजे ठाणजी ॥ तिणरी साध करे दलाली, ते पूरा मूढ अजाणजी ॥सा०॥ ॥ २९ ॥ रित उन्हाले पाणी ठारे, असतरा गाम मजारजी ॥ मन मानै जब पाछा सूंपै, ते श्री जिणआज्ञा बारजी ॥ सा० ॥ ३० ॥ असतरा भाजनमें साधु, जीमे असणादिक आहारजी ॥ तिणने भ्रष्ट कह्यो दशमीका-

लिकमें, ठठा अधेन मजारजी ॥ सा० ॥ ३१ ॥ केई सांग पहिर साधवीयां वाजे, पिण घटमांहि नही विवेकजी ॥ आहार करे जद जड़े किवाड़, वले दिनमांहि वार अनेकजी ॥ सा० ॥ ३२ ॥ ठरड़े मातरे गोचरी जावे, जब आया जड़े किवारजी ॥ वले साधा कने जावे तांही जरने, त्यारो विगर गयो आचारजी ॥ सा० ॥ ३३ ॥ साधवीयांने जड़णो चाल्यो, ते सीलादिक राषण काजजी ॥ और काम जो जड़े साधवी, तिण ठोड़ो जिणधर्मरी लाज जी ॥ सा० ॥ ३४ ॥ आवसगमांहि हिंसा करी जमीयां, आलोवण पाते तांहिजी ॥ मन करने जड़णो नहि वंछे, उतराधेन पेतीसमांहिजी ॥ सा० ॥ ३५ ॥ उंषध आद दे वहिरी आणे, कोई वांधी राखे रातजी ॥ ते जाय मेले ग्रसतरा घरमें, पछे नित ल्यावे परभातजी ॥ सा० ॥३६॥ आपरो थको ग्रसतने सुपे, उ मोटो दोष पिछाणजी ॥ वले वीजो दोषवासी राष्यांरो, तीजो अजेणारो जाणजी ॥ सा० ॥ ३७ ॥ वले चोथो दोष पूछयां झूठ वोले, वासी राष्यो न कहे मूंढजी ॥ केई भेषधारी छे एहवा भागल, त्यांरे झूठ कपट छे गूढजी ॥ सा० ॥ ३८ ॥ उंषद आद दे वासी राष्या, वरतांमें पड़े वीघारजी ॥ कह्यो दसमी

कालीक तीजे अधेने, वासी राषे तो अणाचारजी ॥सा०॥
॥ ३९ ॥ कई आधाकरमी पुस्तक वहिरे, वले तेहिज ली
धा मोलजी ॥ तेपिण साहमां आएयां वहिरे, त्यां रे मो
टी जाणजो पोलजी ॥ सा० ॥ ४० ॥ कोई आप कने दी
क्ष्या ले तिणनें, सांनीकर मेलवे साजजी ॥ पुस्तक पाना
पिकमोल लिरावै, वले कुण कुण करे अकाजजी ॥सा०॥
॥ ४१ ॥ गछवासी प्रमुष आगासुं, लिषावै सूतर जाण-
जी ॥ पहिला मोल कराय परतरो, संचकाम दिरावे आ-
णजी ॥ सा० ॥ ४२ ॥ रूपीया मेहलावे ठेरतणे घर,
इसको सहिठो करे कामजी ॥ तेपिण परत आया तिण
हाथें, दिष्या दे मूढे तामजी ॥ सा० ॥ ४३ ॥ पछे गछ-
वासी विकलांसुं करतां, परत लिषे दिनरातजी ॥ जीव
अनेक मरे तिण लिषतां, करे त्रस थावररी घातजी ॥
॥ सा० ॥ ४४ ॥ इणविध साधु परत लिषावे, तिण संयम
दीधो षोयजी ॥ जे दयारहित छे एहवा दुष्टी, ते निश्चे
साध न होयजी ॥ सा० ॥ ४५ ॥ छकाय हणीने परत लि
षी ते, आधाकरमी जाणजी ॥ तेहिज परत तो साधु व
हिरे, तो भागलरा एह नाणजी ॥ सा० ॥ ४६ ॥ वले ते-
हिज परत टोलामें राषे, आधाकरमी जाणजी ॥ जे

सांभल हुवा ते सघला झुवा, तिणमें संका मत आणजी ॥ सा० ॥४७॥ आधाकरमीरा लेवाल रुले तो, उत्कृष्टो काल अनंतजी ॥ दयारहित कह्यो तिण साधुनें, नगोतीजें नरवंतजी ॥ सा० ॥ ४८ ॥ कोई श्रावक साध समीपे आए, हरखे वांदे पग जालजी ॥ जद साधु हाथ दे तिणरे माथे, आ छेरे कुगुरुरी चालजी ॥ सा० ॥ ४९ ॥ ग्रसतरे माथें हाथ देवेतो, ग्रहस्थ वरोवर जाणजी ॥ एहवां विकलांने साधु सरधे, तेपिण विकल समानजी ॥ सा० ॥ ५० ॥ ग्रहस्थरे माथे हाथ दियो तिण, ग्रहस्थसुं कीधो संजोगजी ॥ तिणने साधु किम सरधीजे, लागो जोगने रोगजी ॥ सा० ॥ ५१ ॥ दसविकालिक आचारांग मांही, दले जोवो सूत्र नसीतजी ॥ ग्रहस्थने माथे हाथ देवे तो, आ परतप ऊंधी रीतजी ॥ सा० ॥ ५२ ॥ चेला करे ते चोरतणी परे, ठग पासीगर ज्युं तामजी ॥ उजवक ज्युं तिणने उचकावे, ले जाय मूंके ओर गामजी ॥ ॥ सा० ॥ ५३ ॥ आठो आहार दिपावे तिणने, कपडादिक मही दिपायजी ॥ इत्यादिक लालच लोभ वतावे, भोलाने मुंडे भरमायजी ॥ सा० ॥ ५४ ॥ इणविध चेला दर मत बांधे, ते गुणविण कालो भेषजी ॥ साधपणारो

सांग पहिरने, भारी होवै विसेषजी ॥ सा० ॥ ५५ ॥ मुंड मुंडावो भेखो कीधो, त्यांसु पले नही आचारजी ॥ सूष भतापण समणी न आवै, जद लेवे असुध पण आहारजी ॥ सा० ॥ ५६ ॥ अनल अजोगने दिख्या दीधां, तो च्यारतरो हुवे पंकजी ॥ नसीतरे उदेस इग्यारमें, चोमासीरो डंडजी ॥ सा० ॥ ५७ ॥ विवेक विकल बालक बुढाने, पहिरावे सांग सतावजी ॥ त्यांने जीवादिक पदारथ नवरा, जावक नावे जावजी ॥ सा० ॥ ५८ ॥ सिष करणो तो निपुण बुधवालो, जीवादिक जाणे तांहिजी ॥ नहीतर एकल रहणो टोलामें, उतराधेन बतीसमांहिजी ॥ सा० ॥ ५९ ॥ केइ दर्के लीपे हाथांसु थानक, तेपिण डगलिया कूटजी ॥ इसको काम करे तिण साधु, पाको भेषमांहे फूटजी ॥ सा० ॥ ६० ॥ जो दर्के लिंपे थानकने साधु, तिण श्री जिणआज्ञा भंगजी ॥ तीजा वरतरी तीजी भावना, तिहां वरज्यो दसमें अंगजी ॥ सा० ॥६१ ॥ छती साधवीयां छे टोलामें, वले कारण न पड्यो कोयजी ॥ तांहि दोय साधवीयां करे चोमासो, छे दोष उघाडो जोयजी ॥ सा० ॥ ६२ ॥ दोय साधवी करे चोमासो, ते जिण आज्ञामें नाहिजी ॥ त्यांने वरज्यो छे बिहार सू-

तरमें, पाचमा उदेसामांहजी ॥ सा० ॥ ६३ ॥ कारण विना एकली साधवी, असणादिक वैहरण जायजी ॥ वले उरके पण एकलडी जावे, ते नहि जिणआज्ञा मांय जी ॥ सा० ॥ ६४ ॥ वले एकलडीने रहणो वरज्यो, इत्यादिक बोल अनेकजी ॥ वेतकलपरे पांचमे उदेसे, ते समजो आण विवेकजी ॥ सा० ॥ ६५ ॥ कुगुरु एहवा हीण आचारी, साधांसु दे जिरकायजी ॥ आपतणा किरतवसु करतां, जिणमारग दियो ढिपायजी ॥ सा० ॥ ६६ ॥ इसमा कुगरांने गुरु करमाने, त्यांरे अभितरमें अंधकार जी ॥ गुरुमें षोटपाख अज्ञानी, ते चाल्या जनम विघार जी ॥ सा० ॥ ६७ ॥ असुभ करम ज्यांरे उदय हुवा जब, इसमा गुरु मिलिया आयजी ॥ दग्धवीज होय जावक बूडा, पडे चिहुंगत गोता षायजी ॥ सा० ॥ ६८ ॥ इम सांभलो उत्तम नरनारी, छोडो कुगुरुनो संगजी ॥ सतगुरु सेवो सुध आचारी, दिनदिन चढते रंगजी ॥ सा० ॥ ॥ ६९ ॥ आ सजाय करी कुगुरु उलखावण, सहेर पीपाड मझारजी ॥ समत आठारे ने वरस चोतीसे, आसोज सुद सातम बुधवारजी ॥ सा० ॥ ७० ॥

॥ दुहा ॥

केइ भेषधारी भूलाथका, कररह्या ऊंधी ताण ॥ इव्रत बतावै साधरे, ते सूतर अरथ अजाण ॥ १ ॥ त्या साधपणो नहि ओलख्यो, भूला भ्रम गिंवार ॥ सर्व सावज त्याग्यो मुखसुं कहे, वले पापरो कहे आगार ॥ २ ॥ आहारपाणी कपडा उपरे, रह्या सदा मुरछाय ॥ ए भेषधार्यांरे इव्रत षरी, पिण साधांरे इव्रत नहि कांय ॥ ३ ॥ च्यार गुणठाणा इव्रत सही, त्यां नही व्रत लिगार ॥ देस व्रत गुणठाणो पांचमो, आगे सरवव्रति अणगार ॥ ४ ॥ जो साधारे इव्रत हुवे, तो सर्वव्रति कुण होय ॥ त्यांरा भावभेद प्रगट करूं, ते सांभलजो सहु कोय ॥ ५ ॥

॥ ढाल ३ जी ॥

(आ अणकंपा जिणआगन्यामें.—ए देशी.)

चोवीशमा श्री वीरजिणेसर, निरदोष आहार आणीने षायो ॥ सुध परिणाम उदरमें उतार्यो, तिणमांही मूरष पाप बतायो ॥ इण पाषंड मतरो निरणो किजो ॥ १ ॥ अनंत चोवीशी मुगत गई ते, आहार ल्याया दोषण टालो ॥ तिणमांहि पाप बतावे अज्ञानी, त्यां सगलांरे शिर दीधो आलो ॥ इ० ॥ २ ॥ सरव सा-

वजजोगरा त्याग करीने, सरवव्रती सुध साध कहावे ॥
तिरणतारण पुरुपारे अज्ञानी, इव्रतरो आगार बतावे ॥
॥ इ० ॥ ३ ॥ गोतम आददे साध अनंता, साधवीयांरो
छेह्र न पारो ॥ सघलांरो आहार अधर्ममांहि घाल्यो, ति
ण आंप मीचीने कीधो अधारो ॥ इ० ॥ ४ ॥ साधुरो ज-
नम हुवो जिण दिनथी, कलपे ते वसत वहेरीने लावे ॥
तेपण अरिहंतनी आगन्यासुं, तिणमांहि मूरप पाप ब-
तावे ॥ इ० ॥ ५ ॥ वसतर पात्रा रजूहरणादिक, साधुरा
उपध सूतरमांहे चाल्या ॥ अरिहंतरी आगन्यासु राख्या,
अधर्ममांहे अज्ञानी घाल्या ॥ इ० ॥ ६ ॥ दसमीकालि
क ठाणाअंगमें, प्रसन व्याकरण उवाई माह्यो ॥ धरम
उपध साधुरा वरतमें, तिणमांहि दुष्टी पाप बतायो ॥
॥ इ० ॥ ७ ॥ किणही गृहस्थ लीलोतरीने त्यागी, जीवे
ज्यांलग आण वेरागो ॥ साधपणो लेइ इव्रत सरधे, तो
विवेकविकल पायना कांई लागो ॥ इ० ॥ ८ ॥ अधर्म
जाणे नीलोतरी पाधां, तो पचखाण भागो किण लेखे ॥
घरमें थकां जावजीव त्यागीथो, इणलाहसुं मूरख क्युं
नही देखे ॥ इ० ॥ ९ ॥ किणही गृहस्थ जेजे वस्तु
त्यागीथी, तो अधर्मरो मूल इव्रत जाणो ॥ साधपणो ले-

ई सेववा लागो, ते क्युं न पाले ले ले पचखाणो ॥ ड० ॥ ॥ १० ॥ व्रत सरधेने सुध न पाले, तिण आगलरे छे भारी कर्मो ॥ मारग छोडने ऊजड परोग्या, साधआहार कीयामें सरधे अधर्मो ॥ ड० ॥ ११ ॥ करे वयावच्च चेला गुरुरी, कर्मतणी क्रोड तेह षपावै ॥ तीर्थंकरगोत्र बंधे उत्कृष्टो, पिण गुरुने मूरष पाप बतावै ॥ ड० ॥ १२ ॥ दस वीस चेला पडिकमणो करने, गुरुरी वेयावच करवाने आवै ॥ तो गुरुने पाप लगाय अज्ञानी, डुरगतमांय कांय पोंचावै ॥ ड० ॥ १३ ॥ गुरुने पाप लागे वेयावच क-रायां, सूतरमांहि कठेही न चाख्यो ॥ मूढमतीजीव भा-रीकरमा, ठ पण घोंचो कुरां घाल्यो ॥ ड० ॥ १४ ॥ गुरु-ने पायांसु भेलां कीयांमें, चेलांरा कर्म कटे किण लेपे ॥ अभितर फूटीने अंध थया ते, सूतर साहमो मूढ मूल न देषै ॥ ड० ॥ १५ ॥ साध मांहोमांहि देवेने लेवै, वस-तर पातर आहारने पाणी ॥ तेपिण लीधांमें पाप बता-वै, एहवी कुपातर बोले वाणी ॥ ड० ॥ १६ ॥ दातारने धर्म साधांने वहिरायां, पिण साध वहिरी हुवा पापसुं भारी ॥ दातार तिरिया साध रूबोआ, आ पण सरधा कहे भेषधारी ॥ ड० ॥ १७ ॥ जो पाप लागे साधु आहार

कीयांमें, तिणरे-पापरो साज दियो दातारो ॥ तिणरी आसा राखे किण लेपे, भूलारे भूलाथें मूढ गिंवारो ॥ ॥ इ० ॥ १८ ॥ साधां तो पाप आठारेही त्याग्या, चोथी छे ज्यांरी सुमतिने गुपती ॥ दातार कने सुध जाच लियामें, पाप कठेसुं लागोरे कुमती ॥ इ० ॥ १९ ॥ गुरु दी ष्या देई सिप सिपणी करे ते, निरजरारा भेदमांहे चा-ल्या ॥ मोह मिथ्यातसुं भारीकरमा, ए पण परिगरामां ए घाल्या ॥ इ० ॥ २० ॥ छठे गुणठाणे परमाद कहीने, साधारे अव्रत थापे षवारी ॥ पूछे तो कहे में सरवविरती छां, उंपण जूठ बोले भेपधारी ॥ इ० ॥ २१ ॥ छठे गुणठा णे परमाद कह्यो ते, किणहीक वेला लागतो जाणो ॥ विषे कपाय असन्न जोग आयां, पिण मूढमती करे उं-धी ताणो ॥ इ० ॥ २२ ॥ प्रमादे व्रत कहे आहार उपध-सुं, कररह्या कुबुधी कूडी विषवादो ॥ आहार उपध के-वली पिण आणे, कठी गयो त्यांरो परमादो ॥ इ० ॥२३॥ अप्रमादी कह्या सातमे गुणठाणे, प्रमाद नही तिण गुण ठाणा आगे ॥ आहार उपध उवेपिण भोगवता, त्यां सा धांने परमाद क्युं नही लागे ॥ इ० ॥ २४ ॥ केवली आ चारे छदमस्थ आचरियो, केवली त्याग्यो ते छदमस्थ त्य

गे ॥ आहार उपध केवली ज्युं भोगवीयां, तिण साधां-
ने परमाद किणविध लागै ॥ इ० ॥ २५ ॥ साध आहार
करतां चारित साजै, सुध परिणामासुं कटे आगलां क-
र्मों ॥ जद उंधमती कोई अवलो बोलै, घणो षाधां तो
घणो हावै धर्मों ॥ इ० ॥ २६ ॥ पोहर रात तांई साध ऊं
चे सबदे, धर्मकथा कहै मोटे मंढांणो ॥ उण ऊंधमती
री सरधारे लेखे, आषी रातमें करणो वषाणो ॥ इ० ॥
॥ २७ ॥ जेणासु साधु करे परलेहण, काटवा कर्म आत-
मने उद्धरणी ॥ उण उंधमती रे सरधारे लेखे, आषोही
दिन परलेहण करणी ॥ इ० ॥ २८ ॥ मरजादासुं आहार
साधाने करणो, मरजादासु करणो वखाणो ॥ मरजादासुं
पडलेहण करणी, समझो समझो थें मूढ अयाणो ॥इ०॥
॥ २९ ॥ छ कारण आहार साधांने करणो, घणो घणो
षासी किण लेषे ॥ ठाईसमा उत्तराधेनमें छे, वले छगो
ठाणो मूढ क्यिुं नही देषे ॥ इ० ॥ ३० ॥ कहै धर्म हुवे
साध आहार कीयामें, तो क्यांने करे आहाररा पचषा-
णो ॥ पाप जाणीने त्याग करे छे, उलटबुद्धी बोले एहवी
वाणो ॥ इ० ॥ ३१ ॥ साधु काउसगमें त्याग्यो हालवो
चालवो, वले मुषसुं न बोलै निरवद वाणो ॥ उण उत्त्र

बुद्धीरी सरधारे लेखे, ए पण पापतणा पचषाणो ॥ भ० ॥
॥ ३२ ॥ कोई साध बोलणरा त्याग करी मुनसाजै, धर्मकथा सांभी न करे वषाणो ॥ उण उलटबुधीरी सरधारे लेखे, ए पिण पापतणा पचषाणो ॥ भ० ॥३३ ॥ कोई साध सावाने आहार देवणरा, त्याग करे मन उछरंग आणो ॥ उण उलटबुधीरी सरधारे लेखे, ए पण पापतणा पचषाणो ॥ भ० ॥ ३४ ॥ केई साध साधांरी न करे वेयावच, त्याग करे मन उछरंग आणो ॥ उण उलटबुधीरी सरधारे लेखे, ए पण पापतणा पचषाणो ॥ भ० ॥ ३५ ॥ साधां मूलगुणमें सरव सावज त्याग्यो, तिणसुं नवा पाप न लागे जाणो ॥ आगलां कर्म काटण साधारे, उतरगुण छे दसविध पचषाणो ॥ आ सरधा श्री जिनवर भाषी ॥
॥ ए आंकणी ॥ ३६ ॥ कोई वास वेलादिक करे संथारो, कोइ साध करे नितरोनित आहारो ॥ पापरा त्याग दोयां रे सरिषा, पण तपतणो छे भेदज न्यारो ॥आ० ॥३७॥ जैणासुं चाल्या जैणासं ऊभा, जैणासुं बैठा जैणासुं सूतं ता ॥ जैणा भोजन कियां जणासुं बोल्यां, तिण साधने पाप न कह्यो भगवंता ॥ आ० ॥ ३८ ॥ दसमीकालिक

चौथे अधेने, आठमी गाथा अरिहंत भाषी ॥ छ बोल साध जैणासुं कीधासें, पाप कहे भारीकरमा अन्हाषी ॥ आ० ॥ ३९ ॥ निरवद गोचरी रिषे सारांरी, मोक्षरी साधन भगवंत भाषी ॥ दसवीकालिक पांचमे अधेने, बाणुंमी गाथा बोले सापी ॥ आ० ॥ ४० ॥ सुध आहार कीयां साध सदगत जावै, निरदोष दियां जाये सदगत दाता ॥ दसमीकालिक पांचमे अधेने, पहिला उदेसारी छेहली गाथा ॥ आ० ॥ ४१ ॥ सात कर्म साधु ढीला पाके, सूजतो आहार करे तिण कालो ॥ भगोतीसूतर पहिले सुतबंधे, नवमो उद्देसो जोय संभालो ॥ आ० ॥ ४२ ॥ आहार करे गुरुरी आगन्यासुं, तिण साधुने वीर कही छे मोषो ॥ अठारमो अधेन गिनातारो जोई, सांसो काटो मेटो मनरो धोखो ॥ आ० ॥ ४३ ॥ सबद रूप गंध रस फरसरी, साधांरे इव्रत मूल न कायो ॥ सुगडांग अधेन अढारमें, ठेरू उवाइ सुतरमायो ॥ आ० ॥ ४४ ॥ साधांरे इव्रत कहे पाषंडी, तिण कुमतीरी संगत दूर निवारो ॥ इम सांभलने उत्तम नरनारी, सरवव्रती गुरु माथे धारो ॥ आ० ॥ ४५ ॥

॥ दुहा ॥

समदृष्टि आरे पांचमे, थोरी रिधी अलप मान ॥ मिथ्यादिष्टी जोरे हुसी, बहु रिद्ध बहु सनमान ॥ १ ॥ समण थोभाने मूढ घणा, पाचमे आरे चेन ॥ भेष लेई साधुतणो, करसी कूडा फेन ॥ २ ॥ साधु अलप पूजा हुसी, ठाणाअंगमें साष ॥ असाधु महिमा अतिघणी, श्रीवीर गया छे भाष ॥ ३ ॥ कुदेव कुगुरु कुधर्ममें, घणा लोक रह्या बंध होय ॥ छंवषने निरणो करे, तेतो विरला जोय ॥ ४ ॥ साधमारग छे सांकडो, भोला षबर न कांय ॥ जीम दीवे मरे पतंगीयो, तिम पडे पगांमे जाय ॥ ॥ ५ ॥ घणा साधने साधवी, श्रावक श्रावका लार ॥ उलटा पडे जिणधर्मथी, परसी नरक मझार ॥ ६ ॥ मनसीनमें में सुणी, गुणविणधारी भेष ॥ लाषा क्रोडांगमे सांवटां, नरक पडंता देष ॥ ७ ॥ लीधा वरत न पालसी, षोटी दिष्ट अयांण ॥ तिणने कही छे नारकी, कोइ आपम लेज्यो ताण ॥ ८ ॥ आगमथी अवला वहे, साधु नाम धराय ॥ सुधकरणीथी वेगला, ते कह्या कठालग जाय ॥ ९ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

(चंदगुपत राजा सुणो.—ए देशी.)

सीधा घर आयो साधने, वले उंर करवे आगे रे ॥ एहवा उपासरा भोगवै, त्यांने वजरकिरिया लागे रे ॥ तिणने साधु किम जाणियें ॥ १ ॥ आचारांग दूजे कह्यो, महा दुष्ट दोषण छे तिणमें रे ॥ जो वीरवचन सत्र लो करो, तो साधपणो नही तिणमें रे ॥ ति० ॥ २ ॥ साधु अरथे करावे उपासरो, छायो लिप्यो गृहस्थ बाल रागी रे ॥ तिण थानकमें रहे तेहने, सावज किरिया लागी रे ॥ ति० ॥ ३ ॥ तिणने भावेतो गृहस्थ कह्यो, दीयो आचारांग साषी रे ॥ भेषधारी कह्यो सिद्धांतमें, तिणरी भगवंत काण न राषी रे ॥ ति० ॥ ४ ॥ सिज्यातर पिंड भोगवे वले, कुबुद्ध केलवे कपटी रे ॥ धणी छोड आग्या ले उंररी, सरस आहारादिकरा लंपटी रे ॥ ति० ॥ ५ ॥ सबलो दोषण लागे तेहने, नसीतमें डंड भारी रे ॥ अणाचारी कह्यो दसवीकालिकें, भगवंतरी सीष न धारी रे ॥ ति० ॥ ६ ॥ अणकंपा आण श्रावकतणी, द्रव दिरावण लागे रे ॥ दूजो करणवंड हुवो व्रत पांचमो, तीजै करण पांचुंही भागै रे ॥ ति० ॥ ७ ॥ गृहस्थ जीवमावण

री करे आमना, जो करे साध दलालो रे ॥ चोमासीकं-
ड कह्यो नसीतमें, वरत भाग हुओ पाछो रे ॥ ति० ॥८॥
करे वांसादिकनो बाध णो, वले कोयां भीन्न ना चेजा रे ॥
वांयो लीपणो तेहनें, कहीजे सारोकर्म सेजा रे ॥ ति० ॥
॥ ए ॥ एहवो वसती भोगवे, ते साध नही लवलेसो
रे ॥ मासी डंड कह्यो तेहने, नसीतरे पांचमे उदेसो रे
॥ ति० ॥ १० ॥ पधे परदापरे चकनातने, वले चंदवा
लिरकोने ताटा रे ॥ साधु अरथे करावै ते भोगवे, ज्यां-
रा ज्ञानादिक गुण न्हाठा रे ॥ ति० ॥ ११॥ थपो तो था
नक भोगवै, त्यां दीया महाव्रत भांगो रे ॥ भावे साध-
पणायो वेगळा, त्याने गुरविण जाणे सांगो रे ॥ ति० ॥
॥ १२ ॥ काच चसमो वरज्यो ते रापीयो, वले जाणे छे
दोषण थोरो रे ॥ पांचमो वरत भूरो पड्यो, वले जिण आ
गन्यारो चोरो रे ॥ ति० ॥ १३ ॥ गृहस्थ आयो देवो सा-
टको, हाथ भावसुं हरषत हूआ रे ॥ विग्रावणरी करे आ
मना, ते साधपणाथी जूआ रे ॥ ति० ॥ १४ ॥ गृहस्थ
आयो साव तेडवा, कनलो वहिरावण लई जावै रे॥ इण
विध वहिरे तेहसं, चारित किणविध पावै रे ॥ ति० ॥
॥ १५ ॥ साहमो आण्यो ले जावै तेढियो, ए दोषण दो-

मुंई नारी रे ॥ यांने टाले केराफल वीरना, सेठ्या नहीं साध आचारी रे ॥ ति० ॥ १६ ॥ थोवणादिकमें नीलोतरी, जीवांसहित कण जोना रे ॥ ॥ एहवो वेहरें संके नहीं, ते परञ्चरासुं नही वीना रे ॥ ति० ॥ १७ ॥ एहवो अन्न पाणी जोगवे, त्यांने साधु किन थापीजै रे ॥ जो सूतरने साचो करो, त्यांने चोरासी पांतमें आपीजे रे ॥ ॥ ति० ॥ १८ ॥ गृहस्थ ना सजाय बोल थोकना, साध लिखे तो दोषण लागे रे ॥ लिषायने अणमोदियां, दोय करण जररला जागे रे ॥ ति० ॥ १९ ॥ पहिले करण लिख्यामें पाप छ, तो लिखायां दोषण उवारो रे ॥ पांच महाव्रत मूलगा, त्यां सघलामें परियाव वारो रे ॥ ति०॥२०॥ उपध जणावे ग्रहस्थने, ए नही साध आचारो रे ॥ प्रवचन न्याय न मानीयो, लीयो मुगतसुं मारग न्यारो रे ॥ ॥ ति० ॥ २१ ॥ गृहस्थ ज गयरी करे जावता, किया वरत चकचूरो रे ॥ सेवग हुवा संसारीया, सावपणाथी दूरो रे ॥ ति० ॥ २२ ॥ साता पूछे पूछावे ग्रहस्थरी, इवरत सेवण लागो रे ॥ अणाचारो कह्यो दसवीकालिकें, वले पांचूंही महाव्रत जागा रे ॥ ति० ॥ २३ ॥ श्रावकने वले श्रावका, करे मांहोमांही कारज रे ॥ साता पूछे विनोवे

थावच करे, तिणमें धर्म परूपें अनारज रे ॥ ति० ॥२४॥ अणाचार पूरा नही ओलख्या, नव भांगा किणविध टाले रे ॥ ग्रहस्थने सीषावे सेवना, लीधा वरत नही संभाले रे ॥ ति० ॥ २५ ॥ कारण परीयां लेणो कहे साधने, करे असुध वेहरणरी थापो रे ॥ दातारने कहे निर्जरा घणी, वली थोरों वतावै पापो रे ॥ ति० ॥ २६ ॥ एहवी ऊंधी करे परूपणा, घणा जीवांने उलटा नाषे रे ॥ अणविचारी भाषा बोलतां, भारीकर्मा जीव न संके रे ॥ ति० ॥ ॥ २७ ॥ भिष्ट आचाररी करे थापना, कहे कहे दूषम कालो रे ॥ हिवणां आचार छे एहवो, घणा दोषणरो न हुवे टालो रे ॥ ति० ॥ २८ ॥ एक पोते तो पाले नही, वले पाले तिणसुं धेषो रे ॥ दोय मूरष कह्यो तेहने, पहिलो आचारांग देषो रे ॥ ति० ॥ २९ ॥ पाट बाजोट आणे ग्रहस्थरा, पाछा देवणरी नहि नीतो रे ॥ मरजादा लोपने भोगवे, तिण छोडी जिणधर्मरी रीतो रे ॥ ति० ॥ ॥ ३० ॥ तिणने डंड कह्यो एक मासनो, नसीतरे उदेसे बीजे रे ॥ न्याय मारग परूपतां, भारीकरमा सुण सुण षीजे रे ॥ ति० ॥ ३१ ॥

॥ इति साधारा आचार संपूर्ण ॥

॥ श्री भीखुचरित्र ॥

॥ दोहा ॥

अरिहंत सिद्धने आयरिया, उवझाया अणगार ॥ ए पांच पद परमेश्वरु, जपतां जयजयकार ॥ १ ॥ सासन नायक समरिये, महावीर मतिवंत ॥ मुक्त गया महोटा मुनि, शकल सिरे शोभंत ॥ २ ॥ पांचे पद प्रणमी करी, भाव भक्ति भलि आण ॥ कर्म काटणरे कारणे, कहुं भीखुचरित्र वखाण ॥ ३ ॥ अरिहंतनी लई आज्ञा, वली सुगुरु आज्ञा श्रीकार ॥ गुण गाउं गुणवंतना, ते सांभलतां सुखकार ॥ ४ ॥ किहां उपना किहां जनमिया, परभव पहोता किण गाम ॥ धुरसुं उत्पति त्यांरी कहुं, ते सुणजो शुद्ध परिणाम ॥ ५ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

(द्विज करे सीता सती रे लाल.—ए देशी.)

तिण कालेने तिण समेरे लाल, इण दुसम आरा मांय रे ॥ सोभागी ॥ जंबूद्विप भरतखेत्रमें रे लाल, मरुधरदेश सुखदाय रे ॥ सो० ॥ भाव सुणो भीखुतणारे लाल ॥ १ ॥ रुदे राखो शुद्ध धार रे ॥ सो० ॥ सुगुरुने स

मरयां थकां रे लाल, वर्त्तें जेजेकार रे ॥ सो० ॥ ज्ञा० ॥
॥ २ ॥ गाम कंटलियो दीपतो रे लाल, कांठे कोर कहाय
रे ॥ सो० ॥ कमधूजराज करे तिहां रे लाल, वखतासिंध
सोहाय रे ॥ सो० ॥ ज्ञा० ॥ ३ ॥ साहबलुजी सोभता रे
लाल, दीपादे तस नार रे ॥ सो० ॥ तिहां भिषनजी आ-
वी अवतरया रे लाल, सिंहसुपन दीठो श्रीकाररे ॥सो०॥
॥ ज्ञा० ॥ ४ ॥ संवत सतरस्यासीसमे रे लाल, आषाढ-
मास शुक्लपक्षमांय रे ॥ सो० ॥ तीखी तिथि तेरस सु-
णी रे लाल, जन्मकल्याणिक थाय रे ॥ सो० ॥ ज्ञा० ॥
॥ ५ ॥ अनुक्रमे महोटा हुआ रे लाल, एक परण्या नार
रे ॥ सो० ॥ पछे शील दोनुई आदरयो रे लाल, कहे चा-
रित्र लेस्वां लार रे ॥ सो० ॥ ज्ञा० ॥ ६ ॥ पछे वियोग प
ड्यो त्रीयातणो रे लाल, सगपण मलता अनेक रे ॥सो०॥
ठता भोग छटकाविया रे लाल, आयो वैराग्य विशेष रे
॥ सो० ॥ ज्ञा० ॥ ७ ॥ संवत अढार आठां वरसमें रे
लाल, लीधो ऊळ्यें संयमभार रे ॥ सो० ॥ गुरु किया रुग
नाथजी रे लाल, पूरो उलख्यो नही आचार रे ॥ सो० ॥
॥ ज्ञा० ॥ ८ ॥ काल केतो विद्यापठी रे लाल, वांच्या
सूत्र सिद्धंत रे ॥ सो० ॥ ठीक पड्या पछताव्यां रे लाल,

एतो न दीसे संत रे ॥ सो० ॥ भा० ॥ ए ॥ यां थापिता थानक आदस्या रे लाल, वली आधाकर्मि जाण रे ॥ ॥ सो० ॥ मूल रालियामांहे रेवेरे लाल, यां भांगी भगवंत आण रे ॥ सो० ॥ भा० ॥ १० ॥ विवेक विकल बालक भणी रे लाल, मूंढता नही शंके लगार रे ॥ सो० ॥ मत बांधणरे कारणे रे लाल, यां भांगी भगवंत कार रे ॥ ॥ सो० ॥ भा० ॥ ११ ॥ नित्य पिंड लाग्या वोरवारे लाल, पोथीआंरा गंज गामोगाम रे ॥ सो० ॥ पडिलेह्यां विना पढियां रेवे रे लाल, एहांरा किणविध सरसे काम रे ॥ ॥ सो० ॥ भा० ॥ १२ ॥ भंड उपकरणने पातरा रे लाल, वली वस्त्र उपधि अनेक रे ॥सो०॥ अधिका राखे छे जाण जाणने रे लाल, यां बूडे छे विनावेक रे ॥ सो० ॥ भा० ॥ ॥ १३ ॥ वली क्रियामा काचा घणा रे लाल, ते कह्यो कठांलगे जात रे ॥ सो० ॥ समकितरत्न जिन भाषियो रे लाल, यांने तेपण नाख्यो हाथ रे ॥ सो० ॥ भा० ॥ १४ ॥

॥ दोहा ॥

विधसु करी विचारणा, वारंवार विशेष ॥ शुद्धमारग लेणो सही, परभव सामो देख ॥ १ ॥ रखे जूठ लागे ला मोभणी, तो खप करजी वारंवार ॥ सूत्र सघलां वांचवां.

जेम संका न रहे लिगार ॥ २ ॥ राजनगर जणतां थकां, उघमी अभ्यंतर आंख ॥ हवे चारित्र लेई शुद्ध पालणो, ढोसी आतमनुं वांक ॥ ३ ॥ में वैराग्यें घर ढोडियो, न्याती जातीरो वांण ॥ इणविध जन्म पूरो कियां, मूल न होवे कल्याण ॥ ४ ॥ वीरवचन विचारतां, ए निश्चे नही अणगार ॥ खप करी समजावुं एहने, वलि पालुं शुद्ध आचार ॥ ५ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

(आ अणुकंपा जिन आज्ञामां.—ए देशी.)

एहवो विचार कियो तिण ठामें ॥ गाढीवात हिया मां धारी ॥ हरनाथजी टोकरजी जारिमालजी, समजीने हुआ पुजरेलारी ॥ जीखुचरित्र सुणो जव्यजीवां ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ मरुधर देशमें आव्या तेवारे, मलिया सोजतसेर मोजार ॥ गुरुने कहे वीरवचन संजालो, आ पांमें नही ढे शुद्धाचार ॥ जी० ॥ २ ॥ देव अरिहंत ने गुरु निर्ग्रंथ, केवली जाष्यो धर्म ततसार ॥ ए तिनुहिं रत्न अमूलक जाणो, यां तिनामें जेल म सहो लिगार ॥ ॥ जी० ॥ ३ ॥ जेरहि वस्तुमें जेल पड्याथी, रुडी वस्तु विगडे ढे विशेषो ॥ तो पुण्यने पापनो जेल कियाथी,

मांसो हुएतो सूत्रमें देखो ॥ जी० ॥ ४ ॥ शुद्ध श्रद्धा पण हाथ न आइ, शुद्ध करणीथी पण अलगा पड़िया ॥ आगम न्याय हजी शुद्ध सद्दों, तो राखुं माथे गुरु धरिया ॥ जी० ॥ ५ ॥ जेषधार्यां तो सूल न मान्यो, जब जीखु मनमां विचार्यो एम ॥ उतावल कियातो ए नही समजे, धीरे समजाय लेस्यां धरी प्रेम ॥ जी० ॥ ६ ॥ गुरुने कहे चोमासो जेलां करस्यां, चरचा करसुं दोनु रुड़ी रीत ॥ सूत्र वांचीने निरणो करस्यां, खोटी श्रद्धा ठोड़स्यां विपरीत ॥ जी० ॥ ७ ॥ रुगनाथजी कहे चोमासुं जेलो कियां, वली म्हारा चेलाने लेवे समजाय ॥ जीखु कहे जयवाजने राखो, त्यांने चरचानी खबर पड़े नही कांय ॥ ॥ जी० ॥ ८ ॥ इणविध उपाय घणाये किया, पण चरचा न कीधी चित्त लगाय ॥ कर्म घणाने बहुल संसारि, तेतो किणविध आवे ठाय ॥ जी० ॥ ९ ॥ वली बीजीवार मल्या बगड़ीमां, कहे थें वीरवचन वीसरीयां ॥ निरणाय करतां निश्चे न जाण्या, जब जीखुं तड़के तोड़ नीसरीया ॥ जी० ॥ १० ॥ बगड़ीसुं विहार कियो तिणवेला, वायल वाजवा लागी ताम ॥ अजयणा जाणी छत्रीमां बेठा, रुगनाथजी आया तिण गाम ॥ जी० ॥ ११ ॥

वली लौक घणां आव्यां शहेरवारे, ते कहे भीखुने वारं-
वार ॥ टोलो छोमी मत निकलो वारे, धीरप राखो वात
विचार ॥ भी० ॥ १२ ॥ रुगनाथजी कहे वात सुणो हमा
री, नही नभोला इण डुसमकाल ॥ शुद्ध आचार साधु
रो न चाले, हवे भीखु इणविध भाषे रसाल ॥भी०॥१३॥

॥ दोहा ॥

भीखु वलता भाषे भलुं, में किम मानु थारी वात ॥
निरणो कियो सूत्र वांचीने, तिणमें संका नही तीलमा-
त ॥ १ ॥ छेला दिनलगे चालशे, तीर्थ धर्म अगाध ॥
में चोखो साधुपणो पालसां, अरिहंत वचन आराध ॥
॥ २ ॥ छतरीमां वेठा थकां, मोह आण्यो साक्षात् ॥ म-
नमांहिं चिंता हुइ, पण गरज न सरी अंसमात ॥ ३ ॥
उदयभाण बोल्या इस्यो, आंसुपच करो केम ॥ टोला-
तणा धणी वाजने, आछी न लागे एम ॥ ४ ॥ किणरो
एक जावे तेरे, चिंता होवे अपार ॥ महारा पांच जाए
परा, गणमां पमे विगाम ॥ ५ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥

(कामणगारी छे कामनी रे.—ए देशी.)

फेर बोल्या रुगनाथजो रे, थें जासो कतरीक दूर ॥

आगो थारोने पीछो महारो रे, हुंलोकड़ गावसां पूर ॥ चरीत्र सुणो भीखुतणुं रे ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ भीखु वलतां भांषे भलूं रे, जीवणो केतोएक काल ॥ चोखो साधुपणुं पालस्यां रे, नही लोंपा जिनवर पाल ॥च०॥२॥ वीहार कीयो वगड़ी थकी रे, हुआ रुगनाथजी पण लार ॥ चरचा करी वरलु मधे रे, ते सांभलजो नरनार ॥ ॥ च० ॥ ३ ॥ रुगनाथजी ईशड़ी कहे रे, ए दुसमकाल साक्षात् ॥ चोखुं साधपणुं पले नही रे, मानो हमारी वात ॥ च० ॥ ४ ॥ भीखु कहे जिन भाषिउ रे, सूत्र आचारांग मांय ॥ ढीला भागल एम भाषसी रे, हमणां शुद्ध न चलाय ॥ च० ॥ ५ ॥ वलसंघयण हीणा करी रे, पूरो न पाले आचार ॥ आगुच जिनजी इम भाषियो रे, इम कहेसे भेषधार ॥ च० ॥ ६ ॥ साची सूत्रतणी वारता रे, मानी नही लगार ॥ समजाव्या समजे नही रे, जब खष्ट हुआ तेणिवार ॥ च० ॥ ७ ॥ भीखनजी आदेदे तिहां रे, तेरे जणा हुआ तैयार ॥ पाछी दिक्षा लेवाभणी रे, करवा आतमनुं उद्धार ॥ च० ॥ ८ ॥ श्रावक पण तिण अवसरे रे, जोधाणसेरमें ताम ॥ तेरे भाइयें पोसा किया रे, तिणसु दियो तेरापंथ नाम ॥ च० ॥ ए ॥ पांखड़पंथ

दूर कियो रे, देखरह्या अरिहंत ॥ अनेरो पंथ माने नही रे, जाणीये तेरापंथी तंत ॥ च० ॥ १० ॥ गया देश मेवाड़ में रे, केलवासहेर मोजार ॥ आज्ञा लेइ अरिहंतनी रे, पचख्या पाप अढार ॥ च० ॥ ११ ॥ संवत अढार सतरो तरे रे, आसाढ शुद पुनेम जाण ॥ संयम लियो स्वामि जीये रे, करी जिनवचन प्रमाण ॥ च० ॥१२॥ हरनाथजी हाजर हुता रे, टोकरजी तीखा सुविनीत ॥ परमभक्त सीख पाटवी रे, इहां राखी पूजनी परतीत ॥ च० ॥१३॥

॥ दोहा ॥

चारित्र लीधो चूंपसुं, पांखरूपंथ निवार ॥ भवियण रे मन भावता, हुआ मोटा अणगार ॥ १ ॥ उदे उदे पूजा कही, श्रमण निग्रंथनी जाण ॥ तिणसुं पूज प्रगट थया, ए जिनवचन प्रमाण ॥ २ ॥ वली वंकचूलीयामां वारता, त्रेपना पछी विचार ॥ अधिक पूजा अरिहंते कही, श्रमणनिग्रंथनी श्रीकार ॥ ३ ॥ तिणसुं पूज पूजाविया, दिन दिन अधिक दयाल ॥ उपकार किधा अति घणा, मच्या मोहजंजाल ॥ ४ ॥ किहां किहां विचर्‍या स्वामिजी, किहां किहां किया उपकार ॥ थोमोसुं प्रगट करुं, ते सुणजो विस्तार ॥ ५ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

(आछे लालनी देशी छे.)

हाम्रोति ढुंढाड़, वली मरुधरदेश मेवाड़ ॥ आ छे लाल ॥ ए च्यारुं देशमां आविआजी ॥ १ ॥ पाखंड उ-ठ्या अनेक, पूजे मेट्या आणि विवेक ॥ आ० ॥ सूत्र च रचाना जोरसुंजी ॥ २ ॥ करता परउपकार, पाछा आ-व्या मारवाड़ ॥ आ० ॥ चरमउपकार हुओ घणोजी ॥ ॥ ३ ॥ चार ज्ञायांने बायां सात, त्यां दिक्षा लीधी पुज्य रे हाथ ॥ आ० ॥ वैराग्ये घर छोडियांजी ॥ ४ ॥ चांणो-द आदे देश जाण, पीपारताइ पीछाण ॥ आ० ॥ छेला द-र्शन दिया पूज्यजी ॥ ५ ॥ गाम नगर करता उपकार, आव्या सोजतसेर मोजार ॥ आ० ॥ रायचंदनी छत्रीमें उतर्याजी ॥ ६ ॥ हुकुमचंद आछो आयो ताम, पूज्यने वांद्या सीस नाम ॥ आ० ॥ वीनतितो विधसुं करीजी ॥ ॥ ७ ॥ चोमासो करो सिरियारी माय, पक्कीहाटें बिरा-जो आय ॥ आ० ॥ पूज्ये मानी लीधी वीनतिजी ॥ ८ ॥ बगड़ी कंटालिये होय, वीनति घणी कीधी जोय ॥आ०॥ चोमासारी अरज मानी नहींजी ॥ ए॥ पुज्य आया सि-रियारी चलाय, इहां चोमासो ठाय ॥ आ० ॥ आज्ञा दे

इ पक्कीहाटमां उताख्याजी ॥ १० ॥ न्नारमलजी खेतजी उदेराम, रायचंदजी ब्रह्मचारी ताम ॥ श्रा० ॥ जीवो मुनि वैरागी न्नगजी न्नक्तिमांजी ॥ ११ ॥ श्रावण मास मोजार, आवश्यक अर्थ विचार ॥ श्रा० ॥ लखि लखि शीष्यने बतावताजी ॥ १२ ॥ गोचरी फख्या गाम गाम, दर्शन देश काम ॥ श्रा० ॥ श्रावण शुद पुनम लगेंजी॥१३॥

॥ दोहा ॥

उंपमातो आंठी कही, श्रमण निग्रंथने श्रीकार ॥ चोरासी अती दीपती ॥ अनुयोगद्धोर मोजार ॥ १ ॥ वली दसमा अंग अविकारमां, कही त्रीस उपमा तंत ॥ श्रमणनिग्रंथने सोन्नती, न्नापी गया न्नगवंत ॥ २ ॥ वली षट्दश दीधी उंपमा, बहुश्रुतने श्रीकार ॥ उत्तराध्ययन अध्यन इग्यारमें, वीरे कह्यो विस्तार ॥ ३ ॥ इण अनुस रे उंलखो, न्नीखुने न्नली न्नात ॥ उंपमा गुण आठ गणा, त्यारो पार न कोइ पावंत ॥ ४ ॥ गुणवंत गुरुरा गुण गाविया, तीर्थंकर नामगोत्र बंधाय ॥ हवे उपमा सहित गुण वरणवुं, ते सुणजो चित्त लाय ॥ ५ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

(हरियाने रंग न्नरियाजी.–ए देशी.)

आदिनाथ आदेसरजी, जिनेश्वर जगतारण गुरु ॥

धर्म आय काढी अरिहंत, इण डुसमआरामां करम काळ्यांजी ॥ प्रगट्या आदिजिणंद ज्युं, ए अचरिज अधिक आवंत ॥ १ ॥ साध भीखु सुखदायाजी, मन भाया भवियण जीवने ॥ ए आंकणी ॥ स्यामवरण अति सोहेजी, मन मोहे नेमजिणंद ज्युं ॥ ज्यारी वाणी अमिय समाण, भवियणरे मन भायाजी ॥ चित्त लायां तीरथ चारमां, मुनीगुण रतनारी खाण ॥ साध० ॥ २ ॥ कालवादी आदि जाणीजी, मत आणी मारग उथापवा ॥ कुबध्या केअव्या कुरू, पाखंरू गोचा पोचाजी ॥ कांइ ज्ञान करी गिरवामुनी, चरचा करी किया चकचूर ॥ ॥ साध० ॥ ३ ॥ संख उज्वल श्रीकारीजी, पयधारी दोनु दीपतो ॥ बगरे नही डूब लगार, ज्युं तप जप क्रिया कीधीजी ॥ कर लीधी आतम उजली, पयदश यतिधर्म धार ॥ साध० ॥ ४ ॥ कुमुददेशनो घोरोजी, अति सोरो करे सिरदारने ॥ नही आणे एर लगार, ज्युं भवियणने थें तास्याजी ॥ उतस्या पार संसारथी, सुखे जासे मुगत मोजार ॥ साध० ॥ ५ ॥ सूर सिरोमणी साचोजी, नही काचो लरूतां कटकमें ॥ सुभनित अश्व असवार, ज्युं करमकटक दल दीधोजी ॥ जश लीधो जाजो जग

तमां, चह्या सूत्रअर्थे श्रीकार ॥ साध० ॥ ६ ॥ हाथी हथ्थिणापुर वारोजी, बलधारी दिन दिन दीपतो ॥ वधे शाठ वरस शुद्ध मान, ज्युं तेंयालीस वरसांलगे जाजाजी ॥ तपता जातेज तीखा रह्या, त्यांरा पराक्रम पण प रधान ॥ साध० ॥ ७ ॥ वृखन्न सिंघ खंध न्नारीजी, सरदारी गायां गणमध्ये ॥ ठेठ न्नार वहे न्नली न्नांत, ज्युं गणन्नार ठेठ निन्नायाजी ॥ चलाया तीरथ चुंपसुं, सहु साधामांहे सोहंत ॥ साध० ॥ ८ ॥ सिंह मृगादिकनुं राजाजी, अति ताजा दाढा तेजसुं ॥ तेने जीवम जीपे कोय, ज्युं केशरीनी परे गुंज्याजी ॥ सदा धुज्या पांखमी धाकसुं. थाने गंज शक्यो नही कोय ॥ साध० ॥ ए ॥ वासुदेव बल जाणोजी, वखाण्यो वीरचरित्तमां ॥ संख चक्र गदा धरणहार, थारा ज्ञान दर्शन चारित्र तीखाजी ॥ नही फीका त्यांकर तेजसुं, पूज्ये पाखंम दिठे निवार ॥ ॥ साध० ॥ १० ॥ आखा न्नरतनो राजाजी, अति ताजा सेन्या सज करी ॥ आणे वैरियांरो अत, थे पाखंम सहु ठेलखायाजी ॥ हटायां बुद्ध उत्पातसुं, तत्व बताया संत ॥ साध० ॥ ११ ॥ सक्केंद्र सिरदारीजी, वज्रधारी सुरमां सोन्नतो ॥ जखादिकने जीपे जाण, जिम सूत्रवज्र सरि-

कारीजी ॥ वस्त्रधारी बुध उतपातसुं, पूज्ये पामी पाखंमि यारी हांण ॥ साध० ॥ १२ ॥ आदित्य उग्यो आकासें जी, विणासे तिमिर तेजसुं ॥ अधिको करे उद्योत, ज्युं अज्ञान अंधारो मेटायोजी ॥ बतायो मारग मोक्षरो, घ-णारा घटमां घाली ज्योत ॥ साध० ॥१३॥ चंद सदा सु-खकारीजी, परिवारि ग्रहना घणमध्ये ॥ सोमकारी सोभ्र त, ज्युं चार तीरथ सुखदायाजी ॥ मन भायां भवियण जीवने, भीखु भला जशवंत ॥ साध० ॥१४॥ लोक घणा आधारीजी, अति भारी धान करी भर्यां ॥ ते कोठागार कहाय, ज्युं ज्ञानादिक गुण भरियांजी ॥ परवरियां पु-ज्य प्रगट थयां, आधारभूतअ थाय ॥ साध० ॥ १५ ॥ सर्व वृक्षांमां अति सोहेजी, मन मोहे दीसे दीपतो, जंबु सुदर्शन जाण ॥ ज्युं संतामां सीरदारीजी, मत भारी भीखु भरतमां, हुआ अचरिजकारी सुजाण ॥ साध० ॥ ॥ १६ ॥ सीता नदी सिरे जाणीजी, वखाणो वीर सिद्धां-तमां ॥ पांचसो जोजन प्रवाह, ज्युं तपउद्योते अति ती खाजी ॥ नही फीका रह्याज फावता, सदाकाल सुखदाय ॥ साध० ॥ १७ ॥ मेरुनी उपमा आछीजी, नही काचो कही कालजी ॥ ते ऊंचो घणुं अत्यंत, औषध अनेक

ळाजेजी॥ विराजे गुण त्यांमें घणा, ज्युंइ बहुश्रुत बुधवंत ॥ साध० ॥ १८ ॥ स्वयंभूरमण समुद्रजी, पुरो पावराज पहोळो कह्यो ॥ प्रभूत रतन भरपूर, ज्युं सागर जेम गंभीरांजी ॥ सूरवीरां गुण करी गाजता, सूत्र चरचामां सूर ॥ साध० ॥१९॥ ए षट्दश उपमा आळीजी, ए साची सूत्रमां कही ॥ बहुश्रुतने श्रीकार, इणे अनुसारे जाणोजी ॥ पीछाणो करल्यो पारखुं, ए भीखु गुणरा भंभार ॥साध०॥२०॥ उपमा अनेक गुण ळाजेजी, विराज्या गादी वीररी ॥ पूज्य पाटलायक गुण गाय, समुद्र जेम अथागजी ॥ जलथाग जिन भाख्यो नही, गुण पूरा केम कहाय ॥ साध० ॥ २१ ॥ पाटलायक शीष्य भाळीजी, सुहाली प्रकति सुंदरु ॥ भारीमालजी धेर गंभिर, पदवी थिर करी थापीजी ॥ कांइ आपी तेह आचारजे, जाणी सुविनित सुधीर ॥ साध० ॥ २२ ॥

॥ दोहा ॥

चरम कल्याणक हुउ घणुं, तिणरो सुणो सहु विस्तार ॥ सरियांरिमां स्वामिजी बिराजिया, हवे भाद्रवामास मोजार ॥ १ ॥ अल्प अशाता फेरातणी, कांइक जणाणी जाण ॥ उर अधिक अशाता न उपनी, पूर्वला पु

एय प्रमाण ॥ २ ॥ जेने पूर्वपाप प्रबल हुवे, ते रीबे घणा दिन रात ॥ एवी अशाता वेदनीयांरे नही, ए पदवीधर पूज्य विख्यात ॥ ३ ॥ हवे पजोसणा दन परवरा, तिन टंक हुवे वखाण ॥ नरनारी आवे घणा, सुणवा सुंदर वाण ॥ ४ ॥ शुक्लपक्ष सुहामणुं, मास भाद्रवो जाण ॥ चोथज आइ चांदणी, आयु नेरो आयो पीछाण ॥ ५ ॥ सत्ययोगीने स्वामी कहे, थें आछा शीष्य सुवनित ॥ साजदियो थें मुज भणी, में संयम पाल्यो रूडी रीत॥६॥ टोकरजी तीखा हूता, विनयवंत विचार ॥ भक्ति करी भारी घणी, सुविनीत हूआ श्रीकार ॥ ७ ॥ भारीमाल-जीसुं भेलप घणी, रहीज रूडी रीत ॥ जाणे पाछल भव तणी, लगती हुंती प्रीत ॥ ८ ॥ ए तिनारा साह्यथी, में पाल्यो संयमभार ॥ चित्त समाध रही घणी, रहीज एकणधार ॥ ए ॥ उत्तराध्ययन पहेला ध्ययनमें, भाष्यो वीरजिणंद ॥ शीष्य सुविनीत हुए सदा, तो गुरुने रेवे आणंद ॥ १० ॥

॥ ढाल ७ही ॥

(पंथीडा रे वात कहेने धुरछेहथी रे.—ए देशी.)

देवेरे देवे सीखामण स्वामजी रे, सासण चलावण

काम रे ॥ साधजरे साध श्रावकने श्रावका रे ॥ घणा सु णता तिण ठाम रे ॥ सुणजोरे सुणजो सीख सोहामीतणी रे॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ मुजनेरे मुजने जाणता जिणविधि रे, राखता मुज परतीत रे ॥ तिमहिजरे तिमहिज परती राखजो रे, भारीमालजीरी एहिज रीत रे ॥ सु० ॥ ॥ २ ॥ आज्ञारे आज्ञा लोपे एहनी रे, दोष लाग्यां काढे घणवार रे ॥ तिणनेरे तिणने साधु मत सर्द्दजो रे, मत गणजो तिरथ मोजार रे ॥ सु० ॥ ३ ॥ आज्ञारे आज्ञा आराधे एहनी रे, सदा रहेवे शुभनीत रे ॥ सेवारे सेवा भक्ति करजो एहनी रे, आ जिनमारगनी रीत रे ॥सु०॥ ॥ ४ ॥ में पदवीरे पदवी दीधी छे एहने रे, भारलायक जाणी भारीमाल रे ॥ संकारे संका सूल म राखजो रे, एयांमे असल साधारी चाल रे ॥ सु० ॥ ५ ॥ शुधरे शुध साधाने सेवजो रे, अणाचारीसुं रहेजो दूर रे ॥ आ छेलीरे छेली सीखामण धारजो रे, ज्युं करम करो चकचूर रे ॥ सु० ॥ ६ ॥ ठेसनारे ठेसनाने वली पासथा रे, कुशोलिया परमादि पीछाण रे ॥ आपछंदारे आपछंदा आपछंदे रेवे सहि रे, तिणे भागी भगवंत आण रे ॥ ॥ सु० ॥ ७ ॥ यां पांचुनेरे पांचुने प्रभु निषेधिया रे, ज्ञा-

ता निसीह विसाल रे ॥ तियांरो संगरे संग परचो कर-
रवो नही रे, आ बांधी जगवंत पाल रे ॥ सु० ॥ ८ ॥
आणंदरे आणंदश्रावके अभिग्रह लियो रे, जिनमतथी
जे न्यारा जाण रे ॥ तियांरी सेवारे सेवाभक्ति करवी
नही रे, पेला बोलाणरा पच्चक्खाण रे ॥ सु० ॥ ए ॥ वीर
रे वीर जिणंद वखाणिउं रे, आणंद अभिग्रह श्रीकार
रे ॥ थें एहीजरें एहिज रीत आराधजो रे, जिम पामो
भवजलपार रे ॥ सु० ॥ १० ॥ सघलारे सघला साधने
साधवी रे, राखजो हेत विशेष रे ॥ जिण तीणनेरे जिण
तिणने मत मुंढजो रे, दिक्षा देजो देख देख रे ॥ सु० ॥
॥ ११ ॥ कोइ दोषजरे दोष लगावे गणमधे रे, वली कर्म-
वशे बोले कूड रे ॥ काणजरे काण मत राखजो केहनी
रे, प्रायश्चित न लीये तो करजो दूर रे ॥ सु० ॥ १२ ॥
आ दीधीरे दीधी सीखामण स्वामीजी रे, एकांततारणने
ताम रे ॥ वेरजरे वेर कारण त्यांने को नही रे, तिणसुं
सीजे निकेवल काम रे ॥ सु० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

प्रथम वचन श्रीपूज्यना, चरमवचन चमत्कार ॥ उप
देश तो आगे कह्यो, ते सांभलतां सुखकार ॥ १ ॥ शुद्ध

गति जावे जेहना, जैसाइ रहे परिणाम ॥ गंगा नीरपरें निरमला, चित्त रहे एकणठाम ॥ २ ॥ परमभक्ता शीष्य आदिदे, ठेठसुधी पूछयो वारंवार ॥ कांइ अशाता आपरे, स्वामी कहे नही लिगार ॥ ३ ॥ श्री वीर सुगत बिराजिया, सोल पहोर कियो वखाण ॥ इणे दुसम आराधकमें, तिमहिंज भीखु जाण ॥ ४ ॥ वली उपदेश दियो किणविधें, किणविध बोल्या वाण ॥ भव्यजीवा तुमे सांभलो, चित्तने आणी ठिकाण ॥ ५ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

(चतुरंनर वात विचारो एह.—ए देशी.)

भारमलजी आदे साधांभणी रे, श्री पुज्यजी केवेठे बोलाय ॥ चरमसीखामण माहेरी रे, सांभलजो सुखदाय ॥ भविकरे भिखु दे उपदेश ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ मेंतो जावंता दीसां परभवा रे, संका न दीसे कांय ॥ मरणारो भय माहरे नही रे, हैयके हर्ष अथांय ॥ भ० ॥ ॥ २ ॥ में चारित्र लिउं घणा जण भणी रे, समकित पमाइ रूडी रीत ॥ श्रावक श्राविका किया घणा रे, एकंत तारणनी नीत ॥ भ० ॥ ३ ॥ में जोडयां कोधी जुगतसुं रे, समजाव्यां नर नार ॥ उंणायत रही नही रे, माहारा

मनह मोजार ॥ न० ॥ ४ ॥ थें पण रेजो निर्मला रे, मो ह मत करजो लिगार ॥ अरिहंत वचन आराधजो रे, जिम निश्चें खेवो पार ॥ न० ॥ ५ ॥ रायचंदजी ब्रह्मचारीने इम केवे रे, तुमे ठो बालक बुद्धवान ॥ मोह मत करजो माहरो रे, राखजो रुमो ध्यान ॥ न० ॥ ६ ॥ ब्रह्मचारी कहेवे स्वामिने रे, आप पधारो शुन्नगतिमांय ॥ पंकितमरण करो नज्ञो रे, हुं मोह आणु किण न्याय ॥ ॥ न० ॥ ७ ॥ वली पूज्य वाणी इणविध वदे रे, थें आराधजो आचार ॥ इर्या नाषाने एखणा रे, लोपजो मती लिगार ॥ न० ॥ ८ ॥ नंम उपकरण लेतां मेलतां रे, परठतां पुंजतां ताम ॥ जयणा किजो जुगतसुं रे, जिम सीजे आतम काम ॥ न० ॥ ए ॥ शीष्य शीष्यणी उपकरण उपरे रे, ममता म किजो कोय ॥ ममता मोह कियांथकां रे, करमतणुं बंध होय ॥ न० ॥ १० ॥ पुदगल ममता कोइ मत करो रे, इण ममतासुं डुःख थाय ॥ संमता सदाइ राखजो रे, जिम जावो वेगा मुगतगढ मांय ॥ न० ॥ ११ ॥ प्रथम नक्ता शीष्य पाटवी रे ॥ तव बोले एवी वाय ॥ विरह पमे दर्शनतणुं रे, तव पूज्य बोल्या सुखदाय ॥ न० ॥ १२ ॥ थें संयम आराधो सुर

थलो रे, सुगुणी महोटा अणगार ॥ महाविदेहखेत्र मध्ये रे, थांरा देखजो दीदार ॥ ज० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

सत्ययोगी कहे श्रीपूज्यने, आप जासो झीझरे मांहे ॥ स्वामि कहवे सुणो साधजी, महारे झीकतणी नही चाह ॥ १ ॥ पुद्गलिकसुख छे पावला, मैं न्नोत्त्या अनंतीवार ॥ त्यांरी वांछा मूल करुं नही, माहरे जावुं मुक्त मोजार ॥ २ ॥ सकाम मरण करी स्वामिजी, ए पंडितमरण पीछान ॥ आलोयणा आछी करी, हुइ गया शुद्ध सुजाण ॥ ३ ॥ सदा निर्मला था स्वामिजी, पण मरणअंत विशेष ॥ नरमाइरह घणी, परन्नव सामुं देख ॥४॥ आलोयणा किणविध करे, तिणविधना हता जाण ॥ वचन अमुलक वागरे, ते सुणजो चतुरसुजाण ॥ ५ ॥

॥ ढाल आठमी ॥

(हये राणी पदमावती.–ए देशी)

अरिहंत सिद्धनी साखसुं, वळा शीष्य सुवनीत ॥ वली सत्ययोगीरी साखसुं, वचन वदे रुडी रीत ॥ सुणजो आलोयणा स्वामितणी ॥ १ ॥ ए आंकणी छे ॥ चोरासीलाख जीवायोननें, खमावुं करी खांत ॥ राग द्वेष

नही माहरे, ते देखीरह्या अरिहंत ॥ सु० ॥ २ ॥ शीष्य सुविनीत हुआ घणा, केई कुशीष्य अविनीत ॥ कठण वचन कह्या तेहने, खमावुं रुडी रीत ॥ सु० ॥ ३ ॥ साधवियां सतियां मध्ये, कहि करडी विचार ॥ कठण सीख दीधी हुवे, ते खमावुं वारंवार ॥ सु० ॥ ४ ॥ श्रावकने वली श्राविका, केईकांने करडा देख ॥ कठण वचन किया हुवे, ते खमावुं हुं विशेष ॥ सु० ॥ ५ ॥ चार तीर्थने शुद्ध चलावियां, सीख दीधी सुखदाय ॥ करडो काठो लागो हूवे, त्यांने देजो खमाय ॥ सु० ॥ ६ ॥ सं चरचा कीधी चूपसुं, घणासुं गामगाम ॥ कठणवचन कह्या जाणी तेहने, खमाव्या लेई लेई नाम ॥ सुं० ॥ ७ ॥ जिनमार्गना द्वेषी छे घणा, ते कूडी करे बकवाय ॥ खेद आव्यो हुवे किण उपरे, ते सहुने देजो खमाय ॥ सु० ॥ ॥ ८ ॥ त्रस थावर आदे जीव छे घणा, त्यांरी हिंसा लागी होय ॥ मन वचन काया करी, मिछाडुक्कडं मोय ॥ ॥ सु० ॥ ९ ॥ क्रोध मान माया करी, लोभ भय वस होय ॥ जे कोइ जुठ लागो हुए, मिछाडुक्कड मोय ॥ ॥ सु० ॥ १० ॥ कोइ अदत्त मुने लागो हुए, सुता जानता कोय ॥ ममता धरी होवे मंथुनथी, ते आलोयण खा

ते जोय ॥ सु० ॥ ११ ॥ शीष्य शीष्यणी वस्त्रपात्र उपरें, मूर्छा कीधी देख ॥ मन वचन काया करी, मिछाडुक्कडं विशेष ॥ सु० ॥ १२ ॥ एहवी आलोयणा सुणी, आणे मन वैराग ॥ तेपण कर्म खपा वे आपरा, पामे सुख अथाग ॥ सु० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

पांचे आश्रव मांहेलो, लागो हुए कोइवार ॥ व्रत सांभळ्या स्वामिजी, आलोया अतिचार ॥ १ ॥ वळी शीष्य सुवनीतरी, जुगती सलीज जोय ॥ लाहारे कांइ राखी नही, काटवा करम कठोर ॥ २ ॥ थोडी अशाता फेरातणी, उर असाता नही तिणवार ॥ पट शीष्य सेवा साचवे, एवां पुण्य संच्या सार ॥ ३ ॥ आज्ञाउपर आदरी, भीखु भलेज भाव ॥ जन्म सुधार्यो जुगतिसुं, जाणे तरणरो दाव ॥ ४ ॥ सखरी करी संलेषणा, अणसणनुं अधिकार ॥ भाव धरि भविय्रण सुणो, आलस अंग निवार ॥ ५ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

(आवियो रावण.—ए देशी.)

भादवा शुक्लपंचमि प्रगटी, चोथ भगवत पडवि-

हार गावे ॥ अशाता अधकी तृषातणी उपनी, तोहि सूर कायरपणुं नाहीं लावे ॥ कररहो जीव तुं जगति जीवुतणी ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ पारणुं कियो पांचम प्रभातरो, औषध अल्पसुं अहार लीयो ॥ तेपण अहार ससु नही प्रगम्यो, तिणे दिन तीन अहाररो त्याग कियो ॥ क० ॥ २ ॥ सातम आठम अहार ले अल्पसुं, ततक्षण त्याग तो करलेवे ॥ पुद्गल स्वरूपतो पूज्य पिछाणिने, आशा वांछा सहु मेटदेवे ॥ क० ॥ ३ ॥ खरेमते कहे खेतसी खांतकर, तरततो त्यागरो नाही केणो ॥ पूज्य कहे देह पातली पाम्वी, तेरस दिनतो अणसण लेणो ॥ क० ॥ ४ ॥ वीरधो शेठतो श्रावक सनसुखे, विविध प्रकारे सुखरी आपे ॥ पूज्य कहे इछा नही माहरे, थिर करी मोक्षसुं प्रीत थापे ॥ क० ॥ ५ ॥ जाद्रवा शुक्लपक्ष नवमीतणे दिने, पूज्य कहे आहारतो त्याग लेउं॥ सत्ययोगी कहे मुझ हाथरो चाखिए, चरमआहार थोडो आण देउं ॥ क० ॥ ६ ॥ अल्पसो आहार लाव्या स्वामि खेतसी, चाख करत ततक्षण त्याग कीधो ॥ एतो मन राख्युं सुविनीत शीष्यतणुं, पण इछासुं आहार त्यां नाही लीधो ॥ क० ॥ ७ ॥ दशमतणे दिन परमज-

गता शीघ्र, पूज्यजी आहार ल्यो एम जंपे ॥ चालीस चावल दश मठरे आसरे, वीनती मानीने तेह चाखे ॥ ॥ क० ॥ ८ ॥ इग्यारसे तो पूज्य आहार त्यागी दियो, अमल पाणीरो आगार राख्यो ॥ हवे मुज आहार देता मत जाणजो, वचन अमुलक एम भाख्यो ॥ क० ॥ ए ॥ सनमुख पधारियां तावसो आवियो, वारस वेलो थिर कर ठायो ॥ सक्ति इसी रही आहार कियाविना, ए अचरिज अधिको आयो ॥ क० ॥१०॥ जीवण आठे अरज कीधी हाटनी, तोही पूज्य पकोहाट आय वेठा ॥ सेण सीखाकिदे त्रिखराम तिहां लियो, स्वामितो मनसां हे अधिक सेंठा ॥ क० ॥ ११ ॥ सुखे सुता देखी पूज्य परमगुरु, रिख रायचंद आए एम बोले ॥ कृपातो किजियं दरिशण दिजिये, तामतो पूज्यजी नयन खोले ॥ ॥ क० ॥ १२ ॥ पूज्यसुं वीनवे पराक्रम हीणा पड्या, ब्रह्मचारी विनयसुं एम बोले ॥ केसरीनीपरें वयण हीयरे, धरे, ताम ते आपरो तेज तोले ॥ क० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

बोलाव्या भारीमालजी भणी, वली खेतसी सुजाण ॥ याद करतां आविया, चटके उभा आण ॥ १ ॥

अरिहंत सिद्ध प्रणमी करी, पोतेज किया पच्चक्खाण ॥ तिन आहारना त्याग जावजीव छे, उचे स्वर बोल्या इम वाण ॥ १ ॥ प्रथम भगताशीष्य इम कहेवे, केम न राख्यो अक्षलरो आगार ॥ स्वामि कहे आगार किमो राखणो, किसी करवी देहीरी सार ॥ २ ॥ बारस दिन बेलामध्ये, दोय घडी दिन जाण ॥ कस्यो संथारो स्वामीजी, मनमां उजम आण ॥ ४ ॥ खबर थइ अणसणतणी, घणा आव्या दर्शन काज ॥ वैराग्य वध्यो अति घणो, कहे धन धन ए मुनिराज ॥ ५ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

(भव्यजीवां तुमे जिनधर्म ओलखो.–ए देशी.)

कोइ कहवे संथारो सीजे स्वामीतणो, तिहांलगे मारे होका वा पाणीरा पच्चक्खाण ॥ कोइ कहे कुशीलरा त्याग छे, घणे ओळ्याहो ध्यान समता आण ॥ भव्यजीवां तुमे वांदो भीखु भावसुं ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ कोइ अम आरंभ नही आदरे, कोइकरे हो छकाय हणवारा त्याग ॥ केइकांरे लीलोतरी खाणी नही, इत्यादिक हो हुवै अत्यंत वैराग ॥ भ० ॥ २ ॥ केइ धर्मतणा द्वेषी हूंता, ते पण अचरिज हो पाम्या तेणीवार ॥ अनम्या पण आ-

वी नम्या, तिणेपण जाणयो हो ए मार्ग तंतसार ॥ ज०॥ ॥ ३ ॥ पडिकमणुं किया पछे कहे पूज्यजी, शीष्यने कहे हो विधसुं करो वखाण ॥ शीष्य कहे वखाणरो सुं विशेष छे, पूज्य वोल्या हो पाठ अमृतवाण ॥ ज० ॥ ४ ॥ क्यांइ आर्यांये अणसण लियो होवे, तिण ठामें हो जाय करो वखाण ॥ मुझ अणसणमें उछरंगसुं, उपदेश देयो हो सहोटे मंडाण ॥ ज० ॥ ५ ॥ वखाण कियो विस्तार सुं, सुखे सुता हो पाछली रातमांय ॥ जेतोजी आया सामायक करवाजणी, तिहां प्रणम्या हो पूज्यजीरा पाय ॥ ज० ॥ ६ ॥ गुणग्राम किया त्यां अतिघणा, धन धन कहवे हो आप महोटा अणगार॥ पूज्य कहवे परिणाम चोखा माहरा, तिणरी संका हो मत आणजो लिगार ॥ ज० ॥ ७ ॥ आपें पाणी पीवो पूज्यजी, पहोर दिन हो जाजेरो आव्यो जाण ॥ चरमशब्द चारुं कह्या, अचरिजकारी हो वोल्या अमृतवाण ॥ ज० ॥ ८ ॥ साधु श्रावक सुणतां कह्यो, सुंसव्रत हो करावो सेहेरमांय ॥ सामा जावो साध आवेअछे, आरीजयां हो आवे छे चलाय ॥ ज० ॥ ९ ॥ चोथो शब्द इसको कह्यो, धीरे वोल्या हो तिणरी विगत न कांइ ॥ ज० ॥ १० ॥ जारीमाल

श्री स्वामि इम वीनवे, थाने हो इजोहो स्वामी सरणा चार ॥ किणहीमांहे मोह मत राखजो, आप कियो हो घणा जीवांरो उद्धार ॥ ज्ञा० ॥ ११ ॥ अवधिज्ञान उपनुं न जाण्यो, तिणसुं पाछो पूछ्यो नही लिगार ॥ इहां जाण्यो मन साधामें गयो, पाछो नहि कियो इण वातरो विचार ॥ ज्ञा० ॥ १२ ॥ घणा गामांरा श्रावक श्राविका, दरसन करवा हो आव्या बहु ठाठ ॥ चरमउछव कियो चूंपसुं, इसको हूउ हो सरियालीसें ठाठ ॥ ज्ञा० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

पालीसुं चाल्या पाधरा, दोय साध आया तिणवार ॥ शिख वेणीदासने कुशलजी, देखी अचरिज पाम्या नर नार ॥ १ ॥ पग प्रणम्या श्री पूज्यरा, जब दियो माथे हाथ ॥ साता पूछी पाछा निकल्या, पण मुखसुं न कीधी वात ॥ २ ॥ इण दुसम आरा तेहमें, अवध वागरियो नही जात ॥ पण संयम आराध्यो स्वामीजी, तिणशुं कही अल्पसी वात ॥ ३ ॥ हुवे वैमानीक देवता, तिणने अवध उपजे आय ॥ इण वातमें संका नही, भाषि गया जिनराय ॥ ४ ॥ इणलेखे पूज्यजीतणे, अवधज्ञान उपनुं आय ॥ निश्चे तो जाणे केवली, पण संका न दीसे कांय ॥ ५ ॥

॥ ढाल इग्यारमी ॥

(दासको सुजस घणुं.—ए देशी.)

दोइ साध आया तिकेरे, बोले छे करजोड ॥ दरशन दीठा दयालरा रे, पुग्या मारा मनना कोड ॥ भीखु भजो भावसु रे ॥ १ ॥ ए आंकणी छे ॥ रिख वेणीदास इम विनवे रे, थाने होजो सरणा चार ॥ तुम सरणा मुज भवोभवे रे, होजो वारंवार ॥ भी० ॥ २ ॥ जेशोही मारग जिनतणो रे, तेसोही जमायो आप ॥ दिनदिन अधिका दीपिया रे, टाल्या घणारा संताप ॥ भी० ॥ ३ ॥ अस्तुति अरिहंत सिद्धातणी रे, संभलावी श्रीकार ॥ जाणे भक्ति कठेथी भीखुतणी रे, इण अवसर मोजार ॥भी०॥ ॥ ४ ॥ एटले आवी तिन आरजियां रे, वरतु भीजुमा दाइजी जाण ॥ अचरिज अधिक ऊपनुं रे, पूज्ये वात कही ते पहिछाण ॥ भी० ॥ ५ ॥ चार तीरथ भले भावसुं रे, देखे दरिशण दीदार ॥ भक्ति करे भीखुतणी रे, जाणी अवसर सार ॥ भी० ॥ ६ ॥ बेठा हुआ जिणवसंरं रे, ध्यानाशन श्रीकार ॥ जाणेके जिनजी विराजिया रे. न जाणी अशाता लिगार ॥ भी० ॥ ७ ॥ तेरे खमी त्यारी हुइ रे, जाणे देवविमान ॥ तंतोतंत मिल्यो इस्यो

रे, पूज्य बेठा ठोज्या प्राण ॥ जी० ॥ ८ ॥ शुक्लपक्ष सो-हामणो रे, मास जादरवा मांय ॥ तेरस तिथी दिन पाछ-लो रे, आसरे दोढपहोर गणाय ॥ जी० ॥ ए ॥ प्रथम पद परमेसरू रे, त्यांरा कल्याणक पांच प्रकार ॥ इणविध कल्याणक त्यांरा हूआ रे, इण दुसमकाल मोजार ॥ ॥ जी० ॥ १० ॥ सिरियारीमें स्वामिजीये रे, चावी कीधी ठाम ठाम ॥ जन्म सुधास्यो युगतसुं रे, इहांरो लीजे नित प्रते नाम ॥ जी० ॥ ११ ॥ साधतो जीखु सारखा रे, आसा जरतरे मांय ॥ हुआने होसे वली रे, आज न कोय देखाय ॥ जी० ॥ १२ ॥ सोधंतातो पावे नही रे, जीखु सरीखा साध ॥ करजो काम पकली चरचातणुं रे, तिणवेला आवसे याद ॥ जी० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

त्यालीसा वरसांलगें, कांइक जाजेरो जाण ॥ संयम पाल्यो स्वामिजी, समतारस घट आण ॥ १ ॥ दिनदिन अधिका दिपीया, तेजप्रताप पीछाण ॥ जिनमार्ग वता-व्यो जुगतसुं, अखंड वरतावी आण ॥ २ ॥ आख्याआद इंद्रीतणो, रह्यो अधिको तेज ॥ शरीर निरोगो निरम-लो, दीठे उपजे हेज ॥ ३ ॥ किया चोमासा चूंपसु, चा-

तुरने चालीस ॥ जगजीवांरा जागरा, घणा मेत्या रागने रीस ॥ ४ ॥ कियां कियां चोमासां कियां, कियां कियां कियो उपकार ॥ नाम लेइ नरणु कहुं, ते सुणजो विस्तार ॥ ५ ॥

॥ ढाल वारमी ॥

(थें मन मोह्या महावीरजी.–ए देशी.)

ठ चोमासा किया केलवे, सतरे एकवीसे जाणजी ॥ पचवीसे अडतीसे उगणपचासमें, लीजो अठावने पीछाणजी ॥ सुणजो चोमासा स्वामीतणा ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ तिणठामे उपकार हूउ घणो, मोकमसंघजी ठाकुर जाणजी ॥ दरशन करता दयालरा, वली सुणता आवी वखाणजी ॥ सु० ॥ २ ॥ सात चोमासा सिरियारी किया, उगणीसे वावीसे उगणत्रीसे जोयजी ॥ उगणचालीस वायालीस एकावने, साठे चरमकल्याणक होय जी ॥ सु० ॥ ३ ॥ सात किया पालीमां पूज्यजी ॥ तेवीसे तेत्रीसे जाणजी ॥ चालीसे चुमालीसे वावने, पंचावने उगणसाठे वखाणजी ॥ सु० ॥ ४ ॥ पांच चोमासा किया खेरवे, छत्रीसे वत्रीसे विचारजी ॥ एकताली छेतालीसे चोपने, तिहां कियो घणुं उपकारजी ॥ सु० ॥ ५ ॥

वगड़ीमें पूज्य विधसुं किया, तीन चोमासा श्रीकारजी ॥ सत्यावीसेने ओसांमंजी, तीजी छतीसे लेजो विचारजी ॥ ॥ सु० ॥ ६ ॥ नाथद्वोआरामें नीका किया, तीन चोमासा तेतीकजी ॥ त्यालीसे पचासे छपने, जेयांरी रुडी राखजो ठीकजी ॥ सु० ॥ ७ ॥ कंटालियामांयें कीया किवा, पूज्य कीया चोमासा दोयजी ॥ चोवीसा अठावीसा वरसमां, जिहां जन्मकल्याणक होयजी ॥सु० ॥८॥ पीपाडमें पाखंडी हुता घणा, दोय दीया चोमासा ठायजी ॥ चोत्रीसे पीसतालीसा वरसमें, घणुं दियो मिथ्यात मिटायजी ॥ सु० ॥ ९ ॥ गढरणतन्नमर किधो तिहां, तलेटी माधुपुर मोजारजी ॥ एकतीसे अडतालीसे दोनु किया, तिहां अधिक हुर्ड उपकारजी ॥ सु० ॥१०॥ दोय चोमासा किया पुरसहरमें, तिहां उपकार जाजेरो जाणजी ॥ शेतालीसे सतावने, ते गुण लेजो चतुरसुजाणजो ॥ सु० ॥ ११ ॥ अठारे वरसें वरलु कियो, वीसें राजनगर विचारजी ॥ पेंतीसें आमेटपा डुतेंतीसमे, तेपने सोजतसहर मोजारजी ॥सु०॥१२॥ पन्नरे गाममें किया पूज्यजी, चुमालीस चोमासा सारजी ॥ एतो परमजगता शोष्य पाटवी, घणा रह्या पूज्यरे लारजी ॥ सु० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

आद हुआ आदिसरु, आदिनाथ अरिहंत ॥ तीजा आरा तेहमां, मुक्त गया मतीवंत ॥ १ ॥ त्यां आद काढी जिनधर्मनी, जुगलियां वारो मिटाय ॥ संसारीने धर्मनी, दीधी रीत बताय ॥ २ ॥ आद काढी अरिहंत ज्युं, भीखु भलाज साध ॥ इण डुसम आरामध्ये, ली-आ अरिहंतवचन आराध ॥ ३ ॥ भव्यजीवरां भागसुं, कियो गणो उद्योत ॥ मति श्रुतरा जोरसुं, घण घट घाली जोत ॥ ४ ॥ उपकार कीधो अति घणुं, ते पूरो केम केवाय ॥ पण थोमोसो प्रगट करुं, ते सुणजो चित्त-लाय ॥ ५ ॥

॥ ढाल तेरमी ॥

(पूज्यजी पधारो हो नगरी सेविया.—ए देशी.)

साध साधवी श्रावक श्राविका, ए थाप्या तीरथ चार हो ॥ महामुनि ॥ जिनमारग जमायो मुनीवर जुक्तसुं, घणुं पारखंरु दियो नीत्रार हो ॥ महा० ॥ थें भलामे अवतस्या हो भीखु भरतक्षेत्रमां ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ लोकालोक नवतत्वतणा, वली दया दान दीपाय हो ॥ ॥ महा० ॥ यांरा भेद यथातथ्य भाख्या, जिनवर ज्युं

दिया जमाय हो ॥ महा० ॥ थें० ॥ २ ॥ चारित्र दियो एकसोतीन आसरे, सघलाने संवेग चढाय हो ॥महा०॥ केइ पाखंडमां हेसु खांचने, आण्या मारगमांय हो ॥ महा० ॥ थें० ॥ ३ ॥ जोड्या कीधी मुनिवर जुक्तसुं, सहस अणतीस आसरे गुणाय हो ॥ महा० ॥ निरणु न्याय रताव्यो निर्मलो, जाणे भाष गया जिनराय हो ॥ ॥ महा० ॥ थें० ॥ ४ ॥ समकित शुद्धस्वरूप बताविउं, निजगुण परगुण न्याय हो ॥ महा० ॥ सावद्य निर्वद्य पीछाण न्यारा किया, नही दीसे किणमतमांय हो ॥ ॥ महा० ॥ थें० ॥५॥ आदोति ढुंढाड वली कछ देसमें, मरुधर देश मेवाड हो ॥ महा० ॥ घणा रात दिवस रटे रामनाम ज्युं, आप इणको कियो उपकार हो ॥महा०॥ ॥ थें० ॥ ६ ॥ परवचन करे परभावना, शुद्ध मारग देवे देखाय हो ॥ महा० ॥ ज्ञाताअंगमें अरिहंते भाखीउं, तीर्थंकरनामगोत्र बंधाय हो ॥ महा० ॥ थें० ॥ ७ ॥ इण लेखे आपरे अति उंपतो, बंध्यो दिशे तीर्थंकरनाम गोत्र हो ॥ महा० ॥ धर्मआद काढी अरिहंत आदिनाथ ज्युं, कीयो अत्यंत उद्योत हो ॥ महा० ॥ थें० ॥ ८ ॥

आप इणन्नवे पण उत्तम थया, परन्नवमें पण शोन्नाय हो ॥ महा० ॥ उत्कृष्टो अनुपम मोक्ष छे, आप पोचसो तिणगतिमांय हो ॥ महा० ॥ थें० ॥ ए ॥ जन्मकल्याण क कंटालिये जाणजो, दिक्षामहोछव वगली मोजार हो ॥ महा० ॥ चरमकल्याणिक सरियारीमें शोन्नतो, ए तीनुंइ जोरू विचार हो ॥ महा० ॥ थें० ॥ १० ॥ वीर जिणंदरी गादी विराजिया, सुवनित सुधर्मा स्वाम हो ॥ ॥ महा० ॥ इणेविध पूज्यरे पाट प्रगट थया, न्नारीमालजीसामी ज्यारो नाम हो ॥ महा० ॥ थें० ॥ ११ ॥ ए चरित्र कियो न्नीखु अणगाररो, वगली सहेर मोजार हो ॥ महा० ॥ संवत अढार साठा वरसमें, फागण वद्य तेरस गरुवार हो ॥ महा० ॥ थें० ॥ १२ ॥ कोइ अक्षर आघो पाछो आयो हुए, अधिको उंछो आयो हुए कोय हो ॥ महा० ॥ रिख वेणीदासजी कहे करजोमीने, मिछामीछुक्कमं मोय हो ॥ महामुणी० ॥ थें० ॥ १३ ॥

॥ इति श्री न्नीखु चरित्र समाप्तः ॥

॥ अथ श्री ॥

॥ नव पदार्थना तेर बोलार प्रारंभः ॥

॥ नव पदार्थनुं स्वरूप कहे छे ॥

मूल दृष्टांत. कुणआत्मा जीव अरूपी निरवद्य भाव द्रव्यगुणपर्याय इत्यादिक आज्ञाइये तलाव. तेमां प्रथम मूल बोलार कहे छे. जीव ते चेतन, अजीव ते अचेतन, पुण्य ते शुभकर्म, पाप ते अशुभकर्म, कर्मोने ग्रहे ते आश्रव, कर्मोने रोके ते संवर, देशथकी कर्मोने तोडीने देशथकी जीव उज्वल थाय ते, निर्जरा जीव संघाते कर्म बंधाणा ते, बंध समस्त कर्मथी मूकाववुं ते मोक्ष. इति प्रथम बोलार समाप्त.

॥ बीजो दृष्टांत बोलार कहे छे ॥

जीव चेतनरा बे भेद छे. एक सिद्ध, बीजो संसारी. सिद्ध कर्मरहित छे, संसारी कर्मसहित छे. तिणरा अनेक भेद छे. सुक्ष्म अने बादर, त्रस ने थावर, संज्ञि ने असंज्ञि. त्रण वेद, चार गति, पांच जात, छ काय, चउद भेद जीवना चोवीस दंडक, इत्यादिक अनेक भेद जीवरा जाणवा. ते चैतनगुण ओलखवाने सोनारो दृष्टांत कहे छे. जेम सोनानां घरेणां भांजी भांजीने ओर ओर आकारें घ-

रेणां घरे यद्यपि आकारनुं विनाश थाय छे पण सोनानुं विनाश थतुं नथी; तेम कर्मोना उदयथी जीवना पर्याय पलटे पण चैतनगुणनुं नाश नही. अजीव अचेतन तिणरा पाच भेद. १ धर्मास्तिकाय, २ अधर्मास्तिकाय, ३ आकाशास्तिकाय, ४ काल, ५ पुद्गल. तिणमां चारांरी पर्याय पलटे नही, एक पुद्गलकी पर्याय पलटे. ते ठलखवाने सोनारो दृष्टांत. सोनारो घरेणुं भांजी भांजीने ठर ठर घरेणुं घरे, यद आकारनुं विणाश पण सोनानो विणाश नही; ज्युं पुद्गलनुं पर्याय पलटे पण पुद्गलनुं विणाश नही. पुण्य ते शुभकर्म. पाप ते अशुभकर्म. ते पुण्य पाप ठलखवाने पथ्य अपथ्य आहारनुं दृष्टांत. कदेक प्राणीरे पथ्य आहार वधे, अपथ्य घटे, यद निरोगपणुं वधे ने सरोगपणुं घटे. कदेक प्राणीर अपथ्य आहार वधे अने पथ्य आहार घटे, यद सरोगपणुं वधे अने निरोगपणुं घटे. अने पथ्य अपथ्य आहार वेउ घटे, यद प्राणी मरण पामे. ज्युं जीवरे पुण्य पाप. कदेक जीवरे पुण्य तो वधे अने पाप तो घटे, यद सुख तो वधे अने दुःख घटे. कदेक जीवरे पाप वधे अने पुण्य घटे, यद सुख घटे अने दुःख वधे. पुण्य पाप दोनुही घटे, यद

जीव मोक्ष पामे. कर्मने ग्रहे ते आश्रव. ते उलखवाने त्रण दृष्टांत. तलावरे नालो. ज्युं जीवरे आश्रव हवेलीरे बारणुं, ज्युं जीवरे आश्रव नावारे छीद्र, ज्युं जीवरे आश्रव. बीजो दृष्टांत तलावने नालो एक. ज्युं जीवने आश्रव एक हवेलीने बारणुं एक, ज्युं जीवने आश्रव एक नावाने छिद्र एक, ज्युं जीवने आश्रव एक एकापणुं कह्या. हिवे कर्मने आश्रवनुं जुदापणुं कहे छे. कठेइ एक एम कह्यो छे. कर्म आवे ते आश्रव. ते उलखवाने त्रीजो कहण कहे छे. पाणी आवे ते नालो, ज्युं कर्म आवे ते आश्रव. मिनख आवे ते बारणुं, ज्युं कर्म आवे ते आश्रव. पाणी आवे ते छिद्र, ज्युं कर्म आवे ते आश्रव. इम कह्याथका कोइ कर्मने आश्रव एक सरदे तेने दोय सरदावाने चोथो कहण कहे छे. पाणीने नालो दोय, ज्युं कर्मने आश्रव दोय, मिनखने बारणो दोय, ज्युं कर्मने आश्रव दोय. पाणीने छिद्र दोय, ज्युं कर्मने आश्रव दोय. विशेष उलखवाने पांचमुं कहण कहे छे. पाणी आवे ते नालो पण पाणी नालो नही. ज्यु कर्म आवे ते आश्रव पण कर्म आश्रव नही. मिनख आवे ते बारणो पण मिनख बारणो नही. ज्यु कर्म आवे ते आश्रव पण कर्म

आश्रव नही. पाणी आवे ते छिद्र पण पाणी छिद्र नही. ज्युं कर्म आवे ते आश्रव पण कर्म आश्रव नही. कर्मो-ने रोके ते संवर. ते उलखवाने तिन दृष्टांत कहे छे.

तलावरे नालो रुंधे ज्युं जीवरे आश्रव रुंधे ते संवर. हवेलीरे बारणो रुंधे ज्युं जीवरे आश्रव रुंधे ते संवर. नावारे छिद्र रुंधे ज्युं जीवरे आश्रव रुंधे ते संवर. देश थकी कर्म तोडीने देशथकी जीव उज्वलो होय ते नि-र्जरा. ते उलखवाने तिन दृष्टांत. तलावरो पाणी मोरि-यादिके करीने काढे ज्युं भलाभाव प्रवर्त्ताइने जीवरूप तलावरो कर्मरूपीयो पाणी काढे ते निर्जरा. हवेलीनो कचरो बुहारी पुंजीने काढे ज्युं भला भावे प्रवर्त्तावीने जीवरूपी हवेलीरो कर्मरूपीयो कचरो काढे ते निर्ज-रा. नावारो पाणी उलेची उलेचीने काढे ज्युं भलाभाव प्रवर्त्तावे ने जीवरूपणी नावारो कर्मरूपीयो पाणी काढे ते निर्जरा. जीव संघाते कर्मबंधाणा ते बंध. ते उलख-वाने ७ बोलरी पृछा करी छे.

कहो,स्वामीजी जीवने कर्मरी आ.द .छे ए वात मि-ले के न मिले? यद गुरु कहे न मिले. क्युं न मिले? ए उपनो नथी युं न मिले. डुजे बोले कहो स्वामीजी पेलो

जीव ने पछे कर्म ए वात मिले के न मिले? ए पण न मिले. क्युं न मिले? ए संसारमें जीव कर्मविना रह्यो कठे मुगत गयो पाछो आवे नही युं न मिले. तीजो बोल कहो स्वामीजी पेलो कर्म ने पछे जीव ए वात मिले के न मिले? गुरु बोल्या न मिले. क्युं न मिले? ए जीवविना कर्म कीधा किण कीधाविना कर्म हुवै नही युं न मिले. चोथे बोले कहो स्वामीजी जीव ने कर्म साथे उपना ए वात मिले के न मिले? ए पण न मिले. क्युं न मिले? युं न मिले याने उपजावणवालो कुण युं न मिले. पांचमें बोले कहो स्वामीजी जीव कर्मरहीतज छे ए वात मिले के न मिले? ए पण न मिले. ते क्युं न मिले? युं न मिले ए जीव कर्मरहीतज हुवे तो करणी करवारी खप कुण करे युं न मिले. छठे बोले कहो स्वामीजी जीवने कर्मेरो मिलाप किणविध हुउ छे? यद गुरु बोल्या. अपछाणुपुरा अनाद कालरा चल्या जाय छे. तिण बंधरा चार भेद. प्रकृतिबंध कर्मसभावरे न्याव. थितबंध कालविहरे न्याव. अणुंभागबंध रसविपाकरे न्याव. प्रदेशबंधजीव कर्मलोलीभूतरे न्याव. ते बंध उलखवाने तिन दृष्टांत. तेलने तिललोलिभूत ज्युं जीवने करमलोलिभूत. घृतने

दूध लोलिभूत ज्युं जीवने कर्म लोलिभूत. धातुने माटी लोलिभूत ज्युं जीवने कर्म लोलिभूत. समस्त कर्मसुं मूकावे ते मोक्ष. ते उलखवाने तिन दृष्टांत. घाणियादिक करीने तेल खलरहित हुवे ज्युं जीव तप संयम करीने कर्मरहित हुवे ते मोक्ष. जेरणादिक करीने घी छासरहित हुवे ज्युं जीव तप संयम करीने कर्मरहित हुवे ते मोक्ष. अग्नियादिकरो उपाय करीने धातु माटीरहित हुवे ज्युं जीव तप संयमे करीने कर्मरहित हुवे ते मोक्ष. ए वीजो ढोआर समाप्त.

॥ हवे तीजो कुणढोआर कहे छे ॥

जीव चेतन ते छ द्रव्यमें कुण छे अने नव पदार्थमें कुण छे? छ द्रव्यमें तो एक जीव अने नव पदार्थमें पांच. ते कुण? जीव १ आश्रव २ संवर ३ निर्जरा ४ ने मोक्ष ५. अजीव ते अचेतन. ते छ द्रव्यांमें कोण अने नव पदार्थमें कोण? छ द्रव्यांमें तो पांच. धर्मास्तिकाय, अधर्मास्तिकाय, आकाशास्तिकाय, काल ने पुद्गल. अने नवपदार्थमें चार. अजीव, पुण्य, पाप, ने बंध. पुण्य ते शुभकर्म छे. ते छमें कोण अने नवमें कोण? छ द्रव्यमें तो एक पुद्गल. नव पदार्थमें तिन. अजीव, पुण्य, ने बंध.

पाप ते अशुभकर्म. ठ द्रव्यमें कोण ने नव पदार्थमें कोण? ठ द्रव्यमें तो एक पुद्गल. नव पदार्थमें तीन. अजीव, पाप ने बंध. कर्मने ग्रहे ते आश्रव. ते ठ द्रव्यमें कोण अने नव पदार्थमें कोण? ठ द्रव्यमें तो एक जीव, अने नव पदार्थमें दोय. जीव अने आश्रव. कर्मोंने रोके ते संवर. ठ द्रव्यमें कोण अने नव पदार्थमें कोण? ठ द्रव्यमें तो एक जीव, अने नव पदार्थमें दोय. एक जीव ने बीजो संवर देशथकी कर्मने तोडी देशथकी जीव उज्वलो होय ते निर्जरा. ते ठ द्रव्यमें कोण अने नव पदार्थमें कोण? ठ द्रव्यमें तो एक जीव. नव पदार्थमें दोय. जीव ने निर्जरा. जीव संगाते कर्म बंधाणा ते बंध. ते ठ द्रव्यमें कोण अने नव पदार्थमें कोण? ठ द्रव्यमें तो एक पुद्गल. नव पदार्थमें चार. अजीव, पुण्य, पाप ने बंध. समस्त कर्म मूकावे ते मोक्ष. ते ठ द्रव्यमें कोण अने नवपदार्थमें कोण? ठ द्रव्यमें एक जीव ने नवपदार्थमें दोय. जीव ने मोक्ष, चाले ते कोण? चलाववाने साज ते कोण? चाले ते जीव ने पुद्गल साज्य धर्मास्तिकायनो. थिर रहे ते कोण अने थिर रहेवानी साज्य ते कोण? थिर रहे ते जीव ने पुद्गल अने साज्य ते अध-

स्तिकायनो. वस्तु ते कोण अने भाजन ते कोण? वस्तु ते जीव ने अजीव. भाजन ते आकाशास्तिकाय. वर्त्ते ते कोण अने वर्त्तावे ते कोण? वर्त्ते ते काल, वर्त्तावे जीव अजीव उपरे. भोगवे ते कोण अने भोगआवे ते कोण? भोगवे ते जीव, अने भोगआवे ते पुद्गल. पुद्गल वे प्रकारे भोगआवे ते. केईक तो शब्दादिकपणे भोगआवे अने केईक कर्मपणे भोग आवे. ते कर्म करे ते कोण अने कीधाहुवे ते कोण? कर्म करे ते जीव, अने कीधा हुवे ते कर्म. कर्मरो उपाय ते कोण अने कर्म उपना ते कोण? कर्मरो उपाय ते जीव, अने उपना ते कर्म. कर्मने लगावे ते कोण अने लागा ते कोण? कर्म लगावे ते जीव, अने लागा ते कर्म. कर्मने रोके ते कोण अने रोकियां ते कोण? कर्मने रोके ते जीव, अने रोक्या ते कर्म, कर्मने तोडे ते कोण अने त्रुटे ते कोण? तोडे ते जीव, अने त्रुटा ते कर्म. कर्मने वांधे ते कोण अने वंधाणा ते कुण? कर्मने वांधे ते जीव, ने वंधाणा ते कर्म. कर्मासुं मूकावे ते कोण अने मूकयागया ते कोण? कर्मसुं मूकावे ते जीव, ने मूक्यागया ते कर्म. ए त्रीजो दोआर समाप्त.

॥ हवे चोथो आत्मद्योआर कहे छे ॥

जीव चेतन ते आत्मा छे, अनेरो नथी. अजीव अचेतन ते आत्मा नही, अनेरो छे. आत्मारे काम आवे छे पण आत्मा नही, अनेरो छे. ते कोण कोण आत्मारे काम आवे छे ते कहे छे. धर्मास्तिकाय अविलबीने चाले छे, ने अधर्मास्तिकायने अविलंबीने थिर रहे छे. आकाशास्तिकायमांहे रहे छे, काल अवलंबीने कार्य करे छे. पुद्गल खाय छे, पीए छे, पहेरे ऊंढे, इत्यादिक आत्मारे काम आवे छे, पण आत्मा नही. पुण्य ते शुभ कर्म. आत्मा नही. अनेरो छे. आत्मारे शुभपणे उदय आवे पण आत्मा नही. पाप ते अशुभकर्म. ते आत्मा नही. अनेरो छे. आत्मारे अशुभपणे उदय आवे पण आत्मा नही. कर्मोने ग्रहे ते आश्रव आत्मा छे. अनेरो नही. कर्मने रोके ते संवर. ए आत्मा छे. पण अनेरो नही. देशथकी कर्मोने तोडीने देशथकी जीव उज्वल होय ते निर्जरा. ते आत्मा छे पण अनेरो नही. जीव संगाते कर्म बंधाणा ते बंध. ते आत्मा नही अनेरो छे. आत्माने बांधी राखे छे पण आत्मा नही अनेरो छे. समस्तकर्मोसुं मूकावे ते मोक्ष. ते आत्मा छे पण अनेरो नही. ए चोथो द्योआर समाप्त

॥ हवे पांचमुं जीवद्वोआर कहे छे ॥

जीव ते चेतन. ते जीवने जीव कहीजे. जीवने आश्रव कहीजे जीवने संवर कहीजे. जीवने निर्ज्जरा कहीजे. जीवने मोक्ष कहीजे. अजीव ते अचेतनने अजीव कहीजे. अजीवने पुण्य कहीजे. अजीवने पाप कहीजे. अजीवने बंध कहीजे. पुण्य ते शुभकर्म. ते पुण्यने पुण्य कहीजे. पुण्यने अजीव कहीजे. पुण्यने बंध कहीजे. पाप ते अशुभकर्म. पापने पाप कहीजे. पापने बंध कहीजे. पापने अजीव कहीजे. कर्मने ग्रहे ते आश्रव कहीजे. आश्रवने जीव कहीजे. कर्मने रोके ते संवर कहीजे. संवरने जीव कहीजे. देशथकी कर्मने तोडीने देशथकी जीव उज्वलो हुए ते निर्ज्जरा कहीजे. निर्ज्जराने जीव कहीजे. जीव संघाते कर्म बंधे ते बंध कहीजे. बंधने अजीव कहीजे. बंधने पुण्य कहीजे. बंधने पाप कहीजे. समस्तकर्मोने मूकावे ते मोक्ष कहीजे. मोक्षने जीव कहीजे. हवे एहनी ओलखाण कहे छे.

जीवने जीव किण न्याय कहीजे? गये काल असंख्यातप्रदेशी जीव हुवा ते वर्त्तमानकाले जीव छे. आगमीककाले जीवशे जीव रहेसे इण न्याय जीव कहीजे.

अजीवने अजीव कुण न्याय कहीजे ? गये काल अजीव हूतो, वर्त्तमानकाले अजीव ठे अने आगमिककाले अजीव रहेसे, इण न्याय अजीवने अजीव कहीजे. पुण्यने अजीव कोण न्याय कहीजे ? पुण्य तो शुभकर्म ठे, कर्म तो पुद्गल ठे, इण न्याय पुण्यने अजीव कहीजे. पापने अजीव किण न्याय कहीजे ? पाप तो अशुभकर्म ठे, कर्म तो पुद्गल ठे, पुद्गल तो अजीव ठे, इण न्याय पापने अजीव कहीजे. आश्रवने जीव कीण न्याय कहीजे? आश्रव तो कर्मने ग्रहे ठे, आश्रव तो कर्मरो उपाय ठे, ए आश्रव तो कर्मनो कर्त्ता ठे तो जीव ठे, इण न्याय आश्रवने जीव कहीजे. अविरतआश्रवने जीव किण न्याय कहीजे? अत्यागभाव ठे, जीवरा अत्यागभावरी आसा वांछाजीवरी ठे, इण न्याय अविरतआश्रवने जीव कहीजे प्रमादआश्रवने जीव किण न्याय कहीजे? अणउछाहपणुं ते प्रमादाश्रव ठे, ते अणउछाहपणुं जीवरा परिणाम ठे, इण न्याय प्रमादाश्रवने जीव कहीजे. कषायआश्रवने जीव किण न्याय कहीजे? ए कषाय आत्मा कही ठे, कषाय ते जीवपरिणाम कह्या ठे, इण न्याय कषायआश्रवने जीव कहीजे. योगाश्रवने जीव

किण न्याय कहीजे? एयने आत्मा कही छे, योगते जी-
परा परिणाम कह्या छे, योगनाम व्यापाररो छे, ते ती-
नुंहि योगांरो व्यापार जीवरो छे, इण न्याय योगाश्रवने
जीव कहीजे. संवरने जीव किण न्याय कहीजे? ए स-
माइ पच्चरकाण संयम संवर विवेक वीतराग ए छहु आ-
त्मा कही छे, वली चारित्र आत्मा कही छे, चारित्र ते
जीव परिणाम कह्या छे, इण न्याय संवरने जीव कहीजे.
निर्जराने जीव किण न्याय कहीजे? जलाजाव प्रवर्त्ता
वीने कर्मोंने तोली दूर करे, देशथकी जीव उज्वल हुवे
ते जीव छे, इण न्याय निर्जराने जीव कहीजे. बंधने अ
जीव किण न्याय कहीजे? बंध तो शुन्नोशुन्न कर्म छे, क
र्म ते पुद्गल छे, पुद्गल ते अजीव छे, इण न्याय बंधने अ-
जीव कहीजे. मोक्षने जीव किण न्याय कहीजे? समस्त
कर्मोंने मूकावे ते मोक्ष, ते तो जीव छे, तिहांने मोक्ष क-
हीजे, तेने निरवाण कहीजे, तेने सिद्धन्नगवान कहीजे,
तो सिद्धन्नगवान तो जीव छे, इण न्याय मोक्षने जीव क
हीजे. ए पांचमु द्वार समाप्त थयुं.

॥ हवे छठो रूपी अरूपी द्वार कहे छे ॥

जीव अरूपी छे, अजीव रूपी अरूपी दोनू छे, पुण्य

रूपी छे, पाप रूपी छे, आश्रव अरूपी छे, संवर अरूपी छे, निर्जरा अरूपी छे, बंध रूपी छे, मोक्ष अरूपी छे हवे एनी ओलखाण कहे छे. जीवने अरूपी किण न्याय कहीजे? छ द्रव्यमां जीव अरूपी कह्यो छे, इण न्याय जीवने अरूपी कहीजे. अजीवने अरूपी रूपी किण न्याय कहीजे ? धर्मास्ति अधर्मास्ति आकाशास्ति ने काल ए चार अजीवद्रव्यने अरूपी कह्या छे, एक पुद्गल अजीव द्रव्यने रूपी कह्यो छे, इण न्याय अजीवने रूपी अरूपी दोनु कहीजे. पुण्यने रूपी किण न्याय कहीजे ? ए पुण्य तो शुभकर्म छे, कर्म पुद्गल छे, पुद्गल ते रूपी छे, इण न्याय पुण्यने रूपी कहीजे. पापने रूपी किण न्याय कहीजे? पाप तो अशुभकर्म छे, कर्म ते पुद्गल छे, ते रूपी छे, इण न्याय पापने रूपी कहीजे. आश्रवने अरूपी किण न्याय कहीजे ? कृष्णादिक भावलेश्या अरूपी छे, इण न्याय आश्रवने अरूपी कहीजे. मिथ्यात्वाश्रवने अरूपी किण न्याय कहीजे ? मिथ्यादृष्टीने अरूपी कह्या छे, इण न्याय मिथ्यात्वाश्रवने अरूपी कहीजे. अविरतआश्रवने अरूपी किण न्यायें कहीजे ? अत्यागभाव छे ते अरूपी छे, इण न्यायें कहीजे. प्रमादाश्रवने अरूपी किण न्याय क-

हीजे ? अणउछाहपणुं ते प्रमादाश्रव छे, ते अणउछाहपणुं जीव छे, जीव ते अरूपी छे, इण न्याय प्रमादाश्रवने अरूपी कहीजे. कषायाश्रवने अरूपी किण न्याय कहीजे ? श्रीठाणाअंगठाणे दशमे जीवपरिणामीरा दशभेदामें कषाय परिणामी जीव कह्या, अने ज्ञान दर्शन चारित्रपरिणामी कह्या, ते ज्ञान दर्शन चारित्रपरिणामी जीव छे, तिम कषायपरिणामी पण जीव छे, ए जीवपरिणामीरा भेदामें कषायपरिणामी कह्या, माटे कषायपरिणामी छे, ने कषायाश्रव ते जीव छे, जीव ते अरूपी छे, इण न्याय कषायाश्रवने अरूपी कहीजे. योगाश्रवने अरूपी किण न्याय कहीजे ? ए तीनुंही योगारो उठाण कर्म बल वीर्य पुरुषाकार पराक्रम अरूपी छे, इण न्याय योगाश्रवने अरूपी कहीजे. संवरने अरूपी किण न्याय कहीजे ? अढारे पापस्थानकरो विरमण अरूपी कह्यो छे, इण न्याय संवरने अरूपी कहीजे. निर्जराने अरूपी किण न्याय कहीजे ? कर्म तोड़वारो उठाण कर्म बल वीर्य पुरुषाकार पराक्रम अरूपी छे, इण न्याय निर्जराने अरूपी कहीजे. बंधने रूपी किण न्यायें कहीजे ? बंध तो शुभाशुभ कर्म छे, कर्म ते पुद्गल, पुद्गल ते रूपी छे, इण न्याय बंधने

रूपी कहीजे. मोक्षने अरूपी किण न्याय कहीजे ? समस्तकर्मोने मूकावे तेतो जीवज छे, त्यांने मोक्ष कहीजे, त्यांने निरवाण कहीजे, त्यांने सिद्धभगवान कहीजे, ते तो अरूपी छे, इण न्याय मोक्षने अरूपी कहीजे. इति छठो छोआर समाप्त.

॥ हवे सातमो सावद्य निरवद्य छोआर कहे छे ॥

जीवतो सावद्य निरवद्य छे, अजीव सावद्य निरवद्य नही, पुण्यने पाप सावद्य निरवद्य नही. आश्रवना पांच भेद. १ मिथ्यात्वाश्रव, २ अविरताश्रव, ३ प्रमादाश्रव, ४ कषाआश्रव, ए चार आश्रव एकंतसावद्य छे. ५ योगाश्रव, ए सावद्य निरवद्य दोनु छे. संवरनिर्जरा निरवद्य छे. बंधसावद्य निरवद्य नही. मोक्ष निरवद्य छे. ए सातमो छोआर समाप्त.

॥ हवे आठमुं भावछोआर कहे छे ॥

भाव तो पांच छे. १ उदेभाव, २ उपशमभाव, ३ क्षायकभाव, ४ क्षयोपशमभाव, ५ परिणामिकभाव. तेमां उदेरा दो अभेद छे. १ उदय, २ उदयनिष्पन्न. उदय तो आठ कर्मनो अर्थः उदयनिष्पन्नरा दोय भेद छे. एक

तो जीवरे उदयनिपन्न ज्ञाव, बीजो जीवरें अजीवउदय-निपन्नज्ञाव. तेमां जीवउदयनिपन्नना ३३ ज्ञेद छे. चार गति, ७ काय, ७ लेश्या, चार कषाय, त्रण वेद, एवं त्रेवीस. मिथ्यात्वी २४, अविरति २५, असंज्ञी २६, अज्ञाणी २७, अहारता २८, संसारता २९, असिद्ध ३०, अकेवली ३१, छद्मस्थ ३२, संयोगी ३३. हवे जीवरे अजीवउदयनिपन्नरा त्रीस ज्ञेद. पांच शरीर, शरीरारा प्रयोग परिणम्या द्रव्य पांच, वर्ण वे, गंध वे, रस पांच, स्पर्श आठ, एवं त्रीस. उपसमज्ञावरा दोय ज्ञेद. एक उपशम, बीजो उपशमनिपन्न. उपशमतो एक मोहनीयकर्मरो अने उपशमनिपन्नरा दोय ज्ञेद. एकतो उपशमसम्यक्त्व, बीजो उपशमचारित्र, क्षायकज्ञावरा दोय ज्ञेद. एक क्षायक, बीजो क्षायकनिपन्नज्ञाव. क्षायकतो आठ कर्मरो क्षय ते क्षायक, अने क्षायकनिपन्नरा तेर ज्ञेद. १ केवलज्ञान, २ केवलदर्शन, ३ आत्मिकसुख, ४ क्षायकसम्यक्त्व, ५ क्षायकचारित्र, ६ अटलअवगाहना, ७ अमूर्तिकपणुं, ८ अगुरुलघुपणुं, ९ क्षायकलब्धि, १० दानलब्धि, ११ लाभलब्धि, १२ भोगलब्धि, १३ उपभोगलब्धि, वीर्यल-

ब्धि क्षयोपशमरा दोय भेद. एकतो क्षयोपशम, बीजो क्षयोपशमनिपन्न. क्षयोपशमतो चार करमरो. ज्ञानावरणी, दर्शनावरणी, मोहनी, अने अंतराय. ए चार क्षयोपशमनिपन्नरा बोल बत्रीस छे. ज्ञानावरणीकर्मरो क्षयोपशम निपन्न हुवे तो चार ज्ञान, त्रण अज्ञान, एक भणवुं, एवं आठ बोल पामिये. दर्शनावरणीकर्मरो क्षयोपशम निपन्न हुवे तो पांच इंद्री, त्रण दर्शन, एवं आठ. मोहनीयकर्मरो क्षयोपशम निपन्न हुवे तो चार चारित्र, एक देशविरति, त्रण दृष्टी, एवं आठ. अंतरायकर्मरो क्षयोपशम निपन्न हुवे तो आठ बोल. पांच लब्धि, त्रण वीर्य. एवं ३१. परिणामिकरा दोय भेद. एकतो शाश्यापरिणामी, एक अणआश्यापरिणामि. अणआश्यापरिणामिरा दश भेद छे. छतो द्रव्य, सातमो लोक, आठमो अलोक, नवमो भवि, दशमो अभवि. शाश्यापरिणामिरा अनेक भेद. गाम, नगर, गाम्रा, पहाड, पर्वत, पताल, समुद्र, द्वीप, भुवन, विमान, इत्यादि अनेक भेद आदि सहित परिणामिरा जाणवा. वली जीव आश्री जीवपरिणामिरा दस भेद छे. गतिपरिणामि, इंद्रीयपरिणामि, क-

षायपरिणामि, लेश्यापरिणामि, योगपरिणामि, उपयोग परिणामि, नाणपरिणामि, दर्शनपरिणामि, चारित्रपरिणामि, वेदपरिणामि. जीव आश्री अजीवपरिणामिरा दश भेद. बंधनपरिणामि, गइपरिणामि, संठाणपरिणामि, वेदपरिणामि, वर्णपरिणामि, गंधपरिणामि, रसपरिणामि, स्पर्शपरिणामि, अगुरुलघुपरिणामि, शब्दपरिणामि. जीवमांहे भाव पांच. अजीव, पुण्य, पापमांहे एकज परिणामिभाव. दोय आश्रवमां भाव दोय. उदय ने परिणामीक. संवरमांहे उदय वर्जीने चार भाव जाणवा. निर्जरामांहे भाव त्रण. क्षायक, क्षयोपशम, परिणामिक. मोक्षमां भाव दोय. एक क्षायक, बीजो परिणामि. इति अष्टम छोआर समाप्त.

॥ हवे नवमो द्रव्यगुणपर्याय छोआर कहे छे ॥

द्रव्यतो जीव असंख्यात्प्रदेशी गुण आठ. ज्ञान, दर्शन, चारित्र, तप, वीर्य, उपयोग, सुख, दुःख. ए एक एक गुणरी अनंति अनंति पर्याय ज्ञानेकरी अनंत पदार्थ जाणे. तिणसुं अनंति पर्याय दर्शने करी अनंता पदार्थ सर्देहे. तिणसुं अनंति पर्याय चारित्रे करी अनंता क

संप्रदेश रोके. तिणसुं अनंति पर्याय तपे करी अनंता कर्मप्रदेश तोमीने जीव देशथकी उज्वलो हुवे. तिणसुं अनंति पर्याय वीर्यनी अनंतिशक्ति. तिणसुं अनंति पर्याय उपयोगे करी अनंता पदार्थ देखे जाणे. तिणसुं अनंति पर्याय सुख अनंतो पुण्यप्रदेशसुं अनंता पुद्गलिक सुख वेदे. तिणसुं अनंति पर्याय. वली अनंता कर्म प्रदेश अलगा हुवासुं अनंतो आत्मिकसुख प्रगटे. तिणसुं सुखरी अनंति पर्याय जाणवी. दुःख अनंता पाप प्रदेशथी अनंतो दुःख वेदे. तिणसुं अनंता पर्याय अजीव द्रव्यमां. एकतो धर्मास्तिकाय, बीजो अधर्मास्तिकाय, त्रीजो आकाशास्तिकाय, चोथुं काल, पांचमुं पुद्गलास्तिकाय, अने गुण. ते आप आपरो एकेक गुणरी अनंति अनंति पर्याय. ए पांचरो द्रव्यगुणपर्याय जुइ जुइ कहे छे. द्रव्यतो एक धर्मास्तिकायगुण चालवारो, साह्य पर्याय अनंता पदार्थने साह्य तिणसुं अनंता पर्याय. द्रव्यतो अधर्मास्तिकायगुण स्थिर राखवाने साह्य. पर्याय अनंता पदार्थोने स्थिर रहेवानुं साह्य तिणसुं अनंता पर्याय जाणवा. द्रव्यतो एक आकाशास्तिकाय, गुण

भाजन, पर्याय अनंता पदार्थनो भाजन तिणसुं अनंता पर्याय. द्रव्यतो काल गुण वर्त्तमान पर्याय अनंती अनंता पदार्थ उपरे वर्त्ते तिणसुं अनंति पर्याय. द्रव्यतो पुद्गलास्तिकायगुण गले ने मिले. पर्याय अनंती अनंता गले ने अनंता मिले तिणसुं अनंति पर्याय. पुण्य द्रव्यतो शुभकर्म गुण जीवरे शुभपणे उदय आवे, अनंता जीव ने सुख करे तिणसुं अनंति पर्याय. पाप द्रव्यतो अशुभ कर्म गुण जीवरे अशुभपणे उदय आवे, पर्याय अनंता अशुभकर्मना प्रदेश जीवरे अशुभपणे उदय आवे, अनंतो जीवरे दुःख करे तिणसुं अनंति पर्याय. द्रव्यतो आश्रव गुणकर्मोंने ग्रहवानुं पर्याय, अनंता कर्मप्रदेश ग्रहे तिणसुं अनंता पर्याय. द्रव्यतो संवर गुणकर्मोंरे रोकवानुं पर्याय, अनंता कर्मप्रदेश रोके तिणसुं अनंति पर्याय. द्रव्यतो निर्जरा गुणकर्मोंने तोड़वारो पर्याय. अनंता कर्मने तोड़ीने अनंतो गुण उज्वलुं हुवे तिणसुं अनंति पर्याय. द्रव्यतो बंध गुण जीवरे बांध राखवारो पर्याय. अनंता कर्मप्रदेशे करी जीवने बांध राखे तिणसु अनंति पर्याय. द्रव्यतो मोक्ष गुण आत्मिकसुख पर्याय.

अनंता कर्मप्रदेश अलगा हुआ, अनंतात्मिकसुख प्रग-ट्या तिणसुं अनंता पर्याय छे. इति नवम द्वार समाप्त.

॥ हवे दशमुं द्रव्यादिकरी उलखाणा द्वार कहे छे ॥

जीव ते चेतन. ते पांच बोले करी उलखीजे. द्रव्यथकी, क्षेत्रथकी, कालथकी, भावथकी, गुणथकी. तेमां द्रव्यथकीतो अनंता द्रव्य, क्षेत्रथकी लोकस्थिति प्रमाणे, कालथकी आदि अनंतरहित, भावथकी अरूपी, गुणथकी चेतनगुण. अजीव ते अचेतन पांच बोले करी उल-खीजे. द्रव्यथकीतो अनंता द्रव्य, क्षेत्रथकी लोकालोक प्रमाणे, कालथकी आदि अंतरहित, भावथकी रूपी अ-रूपी दोनुं, गुणथकी अचेतनगुण, पुण्य ते शुभकर्म. ते पांच बोले करीने उलखीजे. द्रव्यथकीतो अनंता द्रव्य, क्षेत्रथकी जीवांकने, कालथकी आदिअंतरहित, भावथकी रूपी, गुणथकी जीवरे शुभपणे उदय आवे. पाप ते 'अशुभकर्म पांच बोले करी उलखीजे. द्रव्यथकी अनं-ता द्रव्य, क्षेत्रथकी जीवांकने, कालथकी आदि अंतर-हित, भावथकी रूपी, गुणथकी जीवरे अशुभपणे उदय आवे. कर्मोंने ग्रहे ते आश्रव. ते पांच बोले करी उल-

खीजे. द्रव्यथकी अनंता द्रव्य, क्षेत्रथकी जीवांकने, कालथकीरा ३ भेद. एकेकआश्रव आदही नही, अंतही नही, ते अभव्य आश्री एकेक आश्रवनी आदि नही पण अंत छे, ते भव्य आश्री एकेक आश्रवनी आदिपण छे अने अंतपण छे. ते पडवाई आश्री जाणवुं. तेहनी स्थिति जघन्यतो अंतरमुहूर्त्त अने उत्कृष्टी देशऊणो अर्द्ध पुद्गलपरावर्त्त. भावथी अरूपी गुणथकी कर्म ग्रहवानुं गुण. आवतां कर्मने रोके ते संवर पांच बोले करीने ओलखीजे. द्रव्यथकी असंख्याता द्रव्य, क्षेत्रथकी जीवांकने, कालथकी आदि अंतसहित, भावथकी अरूपी, गुणथकीकर्मोने रोके, देशथकी जीव उजलो होवे ते. निर्जरा पांच बोले करी ओलखीजे. ते निर्जरारा भेद २. एकतो अकाम निर्जरा, बीजी सकामनिर्जरा. अकामनिर्जरा अनंता द्रव्य, अने सकामनिर्जरारा असंख्याता द्रव्य. क्षेत्रथकी जीवांकने, कालथकी आदि अंतसहित, भावथकी अरूपी, गुणथकी देशथकी कर्म तोडीने देशथकी जीव उजलो हुवे ते गुण. जीव संघाते कर्म बंधाणा ते बंधने पांच बोले करी ओलखीजे. द्रव्यथकी अनंता द्रव्य, क्षेत्रथकी

जीवांकने, कालथकी आदि अंतसहित, नावथकी रूपी, गुणथकी कर्मोने बांधवारो. समस्त कर्मोथी मूकावे ते मोक्ष. ते पांच बोले करी उलखीजे. द्रव्यथकी अनंता द्रव्य, क्षेत्रथकी जीवांकने, कालथकी बे भेद. एकेक सिद्धांरी आदि पण नही ने अंत पण नही. एकेक सिद्धांरी आदि छे पण अंत नही. नावथकी अरूपी, गुणथकी आत्मिकसुख. हवे द्रव्य क्षेत्र काल नाव गुणनो उलखाण कहे छे. धर्मास्तिकाय द्रव्यथकीतो एक द्रव्य, क्षेत्रथकी लोक प्रमाणे, कालथकी आदि अंतरहित, नावथकी अरूपी, गुणथकी चालवानुं साह्य. अधर्मास्तिकाय द्रव्यथी एक द्रव्य, क्षेत्रथकी लोक प्रमाणे, कालथकी आदि अंतरहित, नावथकी अरूपी, गुणथकी थिर रहेवानुं साह्य. आकाशास्तिकाय द्रव्यथकीतो एक द्रव्य, क्षेत्रथकी लोकालोक प्रमाणे, कालथकी आदि अंतरहित, नावथकी अरूपी, गुणथकी नाजनगुण. काल द्रव्यथकीतो अनंता द्रव्य, क्षेत्रथकी अढाइद्वीप प्रमाणे, कालथकी आदि अंतरहित, नावथकी अरूपी, गुणथकी वर्त्तमानगुण. पुद्गलास्तिकाय द्रव्यथकीतो अनंताद्रव्य, क्षेत्रथ-

की लोक प्रमाणे, कालथकी आदि अंतसहित, नावथकी रूपी, गुणथकी गलेने मिले. जीवास्तिकाय द्रव्यथकीतो अनंताद्रव्य, क्षेत्रथकी लोक प्रमाणे, कालथकी आदि अंतरहित, नावथकी अरूपी, गुणथकी चेतनगुण. इति दशमोद्धार समाप्तः

॥ हवे इग्यारमुं आज्ञाद्धार कहे ठे ॥

जीव चेतन आज्ञामांहे पण ठे अने आज्ञा वाहेर पण ठे ते किण न्याय? सावद्य कृतव्य आश्री आज्ञाने वाहेर ठे अने निरवद्य कृतव्य आश्री आज्ञामांहे ठे. अजीव अचेतन ते आज्ञामांहे पण नही ने आज्ञावाहेर पण नही ते किण न्याय? अजीवतो आज्ञा अणआज्ञा उलखे नही ते केम वीतरागनी आज्ञा अनाज्ञा पाले, लोपे नही. पुण्य, पाप ने वंध ए त्रण आज्ञामांहे पण नही ने आज्ञावाहेर पण नही. ए पण अजीव ठे. आश्रवना पांच नेद. १ मिथ्यात्व, २ अविरत, ३ प्रमाद, ४ कषाय. ए चार आज्ञावाहेर ठे, अने योगाश्रवना वे नेद. एक सावद्ययोग, बीजो निरवद्ययोग. तेमां सावद्य योगतो आज्ञा वाहेर ठे अने निरवद्ययोगतो आज्ञामांहे

छे. संवर आज्ञामांहे छे ते किण न्यायें छे ? कर्मोने रोके ने आत्मा वश करे, ए वीतरागनी आज्ञा छे. निर्जरा आज्ञामांहे छे ते किण न्यायें ? आज्ञामांहे तो जे कर्म तोरुवानुं उपाय ए करणी वीतरागनी आज्ञामांहे छे इण न्याय. मोक्ष आज्ञामांहे छे ते किण न्याय ? कर्मासुं मूकावीने सकलकर्मरहित हुवे ते वीतरागनी आज्ञामांहे छे इण न्याय. मोक्ष आज्ञामांहे छे. इति एकादशम द्वोआर समाप्तः

॥ हवे बारमो ज्ञेय द्वोआर कहे छे ॥

जीवने जीव जाणवो, अजीवने अजीव जाणवो, पुण्यने पुण्य जाणवो, पापने पाप जाणवो, आश्रवने आश्रव जाणवो, संवरने संवर जाणवो, निर्जराने निर्जरा जाणवो, बंधने बंध जाणवो, मोक्षने मोक्ष जाणवो, ए नव पदार्थ जाणवायोग्य कह्या. ज्यांमे आदरवायोग्य तीन छे. एक संवर, बीजो निर्जरा; ने त्रीजो मोक्ष. बाकी छ छांरुवायोग्य छे. जीवने छांरुवायोग्य किण न्याय ? आपरा जीवरोतो जाजन करवो, और किणही जीवऊपर ममता नही करवी, इण न्याय जीवने छांरुवायोग्य

कह्यो. अजीवने छांडवायोग्य किण न्याय? किणही अ-
जीवउपर ममता न करवी, इण न्याय अजीवने छांडवा
योग्य. पुण्य पाप छांडवायोग्य ते किण न्याय? पुण्य पा
पतो कर्म छे, ते कर्मने तोडीने दूर करणा, इण न्याय पु
ण्य पापने छांडवायोग्य छे. आश्रवने छांडवायोग्य ते कि
ण न्याय छे? आश्रव ते कर्म ग्रहवानो उपाय छे, कर्म
आववानुं वारणुं ते वारणो रुंधणु अने आतमा वस कर-
णो, इण न्याय आश्रवने छांडवायोग्य छे. बंधने छांडवा-
योग्य किण न्याय? बंध तो शुभाशुभ कर्म छे, ते कर्म
तोडीने दूरां करणा, इण न्याय बंधने छांडवायोग्य छे.
॥ इति द्वादशम द्वोआर समाप्त ॥

॥ हवे तेरमुं तलाव द्वोआर कहे छे ॥

तलावरूपी जीव जाणवुं. अतलाव ते तलाव, बाहे-
जरूप अजीव जाणवो, निकलता पाणीरूप पुण्य पाप
जाणवुं, नालारूप आश्रव जाणवुं, बाधांरूप संवर जाण.
वो. मोरीरूप निर्जरा जाणवो, मांहेला पाणीरूप बंध
जाणवो, रीता तलावरूप मोक्ष जाणवो. ॥ इति तेरमो
द्वोआर समाप्त ॥

॥ अथ श्री मांणकगणीकृत ढाल ॥

(राग प्रभाती.)

मघवागणी चिन्तामणी सोवर, भजन करो नरना-
री ॥ चिन्त्या चूरण आसा पूरण, सुख स्वर्ग मोक्ष दाता
री ॥ प्रातसमै श्री मघवागणीरा, समरण महा सुखका-
री ॥ अहनिस याद रषो दिल भितर, भजन करो भवी
घरीरे घरीरे ॥ प्रा० ॥ १ ॥ अष्टादस सतांणवें वर्षे, ज-
नम्या गणी जसधारी ॥ उगणीसै आठे मृगसर वद, च-
रण लियो हितकारी ॥ प्रा० ॥ २ ॥ श्री जय गणपत अ
धक आराध्या, वारुं विनय विधसारी ॥ नमण षमण गुं
ण सघन प्राज्ञपणै, ग्यांन गुणे भंडारी ॥ प्रा० ॥ ३ ॥ धी
र वीर गंभीर विलोकी, धोरीसम धुन धारी ॥ उगणीस
वीसे युवपद स्थाप्या, गणी सांसण सिणगारी ॥ प्रा० ॥
॥ ४ ॥ उगणीस अरुतीस भाद्रव सित्, जयपुर सहर
मंझारी ॥ बहु उछवस्युं पाट विराज्या, थइ श्रमण दि-
ष्या तिहवारी ॥ प्रा० ॥ ५ ॥ आवसकने दसवीकालक,
उत्तराध्येन उदारी ॥ आचरंग वृहत्कल्प वलि, कीयै स
मयकंठ श्रीकारी ॥ प्रा० ॥ ६ ॥ काव्य कोस व्याकरण

वंद फुन, समय वांच्या बहु वारी ॥ गहनअर्थ अरु धा-
रणा सक्ती, चातुरता अति थांरी ॥ प्रा० ॥ ७ ॥ मरुधर
देस मेवाड़ मालवै, ढुंढाड़ थली सुषकारी ॥ गाव नगर
पुर पाटण विचरे गणी, तारे बहु नरनारी ॥ प्रा० ॥ ८ ॥
सहश्र केइ समकीत देइ तास्या, वो सुलभ्र कीयै नरना-
री ॥ दरस सरस कर गणी गुण गावत, वारा तुम बली
हारी ॥ प्रा० ॥ ए ॥ धीर वीर गंभीर गणाधिप, विचस्या
जिम जगतारी ॥ सांत दांत क्षांत षमगु करी, मोह सेन्य
रिपु टारी ॥ प्रा० ॥ १० ॥ विचरत विचरत वर्ष गुण चा
से, रतगढ सुषकारी ॥ करी चैत्र मास आसा जन पूर-
ण, कीयै वयण रयण अढ भारी ॥ प्रा० ॥ ११ ॥ सावण
सुदमे ताव षास फुन, वमन कारण कीहवारी ॥ सम
चित वेदन सहन माहा मुनी, महीसम धीरज धारी ॥
॥ प्रा० ॥ १२ ॥ चोमासो उतस्यां राजलदेसर, आया
धर हुंशीयारी ॥ रतनगढ थइ चुरुदरस दीयै, तारक
विरुद विचारी ॥ प्रा० ॥ १३ ॥ दिन पणतीस रही दी-
क्ष्या देनै, थया विहार करणने त्यारी ॥ चउ संग अर्ये
करी कारण कमसक्ती, पण मानी नही मीणधारी ॥

॥ प्रा० ॥ १४ ॥ विहार करी निज पगलेश, आया सिर दार सहर मंजारी ॥ वाष्यन उछवमै विवध प्रकारे, वरसायो अमृत ज्ञारी ॥ प्रा० ॥ १५ ॥ दसविध आराधन ढाल सुणीने, दे मिथ्याडुकृत नीवारी, नीत निर्मला इसा आचारज, होणा डुक्करकारी ॥ प्रा० ॥ १६ ॥ चैत कृष्णा पंचम सिक्षा दे, ले अणसण स्वर्ग सिधारी ॥ रत्न गढ चेत सुद तेरस, गुण गावत तुज पटधारी॥प्रा०॥१७॥

॥ मांणकगणीके गुणांकी ढाल लिख्यते ॥

गइ घटा गीगंन्मक्कारी, राजुलकुं विरहे डुषन्नारी.

ए देशी.

मांणकगणि परमैवारी, असरण यांसा धारी ॥ आंकणी ॥ माणक छठे पाटे ज्ञिक्कुरे राजै, मांणगणि सिंघवत गाजै, पाषंमी रंक सहु न्नाजै, ज्यांरा दिन दिन चढता दीवाजै, बाजा सुजस जग बाजै, न्नवीकां प्रतीमुक्ति नो बाजै ॥ करररररर न्नजन सदीरा, सरररररर कारज सरीरा, तररर न्नवसायर तीरीरा, गणी असोहै रिजुवारी, मुक्ति दातारी ज्यांहा नमै जाहारी ॥ मा० ॥ १ ॥ छत्रीस गुणाकर न्नारी, अेठारै बावन अनाचारी, अे दो

ष चोयालीसै टारी ॥ गणी जद लेव अनवारी, ज्यारी सोमसुद्रा सुषकारी ॥ गणी मिथ्याध्वंत विसारी, ध-ररररवानी धन धारा, सुणणणणण हरष अपारा, त्रुटटट पांमै नवपारा ॥ त्यांरो ध्यान धरो एक चित, पावो सुष नित्त नजो नरनारी ॥ मा० ॥ २ ॥ नागिन्द्र धरम अस वारै, गणी विद्या षड्ग कर धारै ॥ अःतोपांतपले लार, चरचा वारुद अपार ॥ लीयै सुमति सामंत संग सार, अः मोह सेन्यरिपु वारै, घुररररर ज्ञान निसांणां, थरर-ररर कुंमत कंपांणां ॥ भररररर मोह न्हैसांणां, असै मोहरायकुं जीत ॥ वाधी जगकत असो अवतारी ॥ ॥ मा० ॥ ३ ॥ सील अलंकृत सारी, सतीयामै नवल उ-दारी, नज्ञीक प्रकृत यांरी ॥ तसु हुं जाउं वलीहारी ॥ उगणीसै पचास निहारी, सुद तेरस नाडुवारी, पन्नहणे मीर अहलादै, गणी अहो निस राषो यादै ॥ गुण गावो तजो प्रमादै ॥ पार गुणांरो न पाय, संभूज्यू अथाय न-रे गुण नारी ॥ मा० ॥ ४ ॥ इति पदम् ॥

